

vt ibi dictū est. vi. q. i. huius coll. sed in diuinis est tñ
vni absolutū scz essentia: oib⁹ modis eadē intellectui
et volūtatē q̄ quib⁹cūq; absolutis: ideo eētia intel-
ct⁹ volūtas rē est p̄cipiū elicitū rē. q̄ illa sūt oib⁹
modis idē. Quis autē pcedit postē q̄ volūtas est p̄-
cipiū elicitū sp̄rationis et nō intellect⁹ vel essentia:
quere s. q. i. di. vii. Et d. di. q. i. ¶ Secūda cōclō. Sup-
posita p̄ductiōe in diuinis nō p̄ sufficē p̄bati q̄ sint
plures p̄ductiōes. ¶ Probaf: q̄ vbi nō est nisi vni p̄m
cipiū p̄ductiū nō pōt ferri pluralitas p̄ductiōis
sed in deo est tñ vni p̄cipiū p̄ductiū: q̄ tale est ab
solutū: vt s. di. vii. q. dictū est: sed in deo est tñ vni ab
solutū oibus modis indistinctū: ergo. ¶ Tertia cōclō
s. ¶ Per pluralitatem p̄ductiōis in diuinis nō pōt eui-
dentē ferri tñ dualitas p̄ductiōis: q̄ nō pōt euidētē
p̄bati q̄ vni p̄cipiū p̄ductiū nō possit esse plurius
q̄ duob⁹. ¶ Quarta conclusio. Sola fide tenet q̄ tñ
sunt due plōne p̄ducerē vna ip̄o dūct⁹: sic p̄sonari
trinitas nō est demōstrat⁹: sed fide nō euidētē: sed
certissime credita. ¶ Dubiū p̄mū p̄ articulo tertio
q̄ etiā in effectu tangit. vii. vii. q. i. hui⁹ colle. An vo-
luntas inquirat volūtas vel inquirat infinita sit p̄m-
cipiū sp̄rādū sp̄rādū. Respōdeō q̄ nullū illorū valet p̄
exponētēs: sed inquirat est formaliter oib⁹ modis di-
uina essentia est p̄cipiū sp̄rādū. s. solū tale. ¶ Se-
cundū dubiū. An sp̄sctūs: q̄ p̄ductif act⁹ volūta-
tis sit p̄cognit⁹. Respōdeō q̄ nō: s̄ illa sit sp̄p̄pria:
sed hec est magis p̄p̄ria: sp̄sctūs p̄ductif act⁹ volen-
ti q̄ est volūtas oib⁹ modis: r̄ oib⁹ modis diuina esse
tā. Et quīs in creaturis nihil p̄ductif act⁹ volūtas
nisi p̄cognit⁹: q̄ nihil est volūtas a tali volūtatē nisi p̄-
cognit⁹: s̄ ip̄o volūtas q̄ est act⁹ volūtatē nō sit p̄-
cognita nō tñ sit est in diuisib⁹ nulla est p̄rioritas t̄pis
vel p̄fectionis: sed tñ oīgenitū cōitatis: vt s. di. p̄
xima. Quis autē cōcedi p̄t: q̄ p̄ est p̄ior sp̄sct⁹: s̄
intellect⁹: intellect⁹: p̄t: s̄ ibidē: vnde cōcedi possēt: q̄
in illo p̄ior: i. in seip̄o intelligit. s̄. Quia s̄m Augu-
pater oīa intelligit in seip̄o: sed in illo p̄ior etiā est
s̄. quia sp̄s est in patre. Sed ex hoc nō sequit⁹ q̄ sit
p̄cognit⁹. ¶ Quæstio secunda

L. cōclō. 2.

L. cōclō. 3.

L. cōclō. 4.

Articu. 3.
Dub. 1.

Dubi. 2.

cessariū dicit naturalē p̄ncipiū potēs in opposita
est contingēs siue liberū. Plā. s̄. m. c. ap. i. trac. iij. c. i.
vbi distinguit potētiam actiū in rōnālē et in irrōnālē
dicit. Tales quidē potētias necesse est: q̄ actiū ad
passiū p̄p̄nquat: hoc dēdē facere: illō pati: hoc dicit
q̄ ad irrōnālē. Et q̄ ad rōnālē dicit naturalē: q̄ rōnālē itellē
git liberū. Sic. i. p̄p̄sct⁹. vbi distinguit p̄ncipiū acti
iū in agēs s̄m p̄p̄ositū: r̄ agēs nō s̄m p̄p̄ositū. Et idē
intelligit q̄ agēs rōnālē r̄ s̄m p̄p̄ositū: r̄ hoc vocat li-
berū. Et idē p̄ agēs irrōnālē: nō s̄m p̄p̄ositū: hoc
v̄ necessariū. Et r̄ idē p̄ncipiū naturalē r̄ necessa-
riū r̄ p̄ncipiū p̄tingētē agēs liberū. Et sic accipit
de t̄minos: sicut filij ita r̄ sp̄sctūs p̄ductif naturalitē
r̄ nō liberē: q̄ necessariū r̄ nō p̄tingētē. ¶ Alij s̄o di-
stinguit iter p̄ncipiū naturalē r̄ necessariū. Sicut i-
ter p̄cipiū liberū r̄ p̄tingēs dicitēs q̄libet eē p̄m-
cipiū naturalē r̄ necessariū: nō eōdē rōnō. Sic q̄nis
oē p̄cipiū p̄tingētē agēs/ agat liberē: nō tñ eōdē
sō. Quid ē agere naturalitē: q̄d liberē: s̄ multū
angulū grant: tñ finalitē dicere op̄s: q̄ agere liberē est
agere p̄p̄ollatē. Et ita oīs actio volūtatē siue sit ne-
cessaria siue cōtingēs v̄ libera: ita libertas cōparit
necessitatē. Et agere naturalitē est agere nō p̄p̄ollatē
r̄ ita nihil aliud est dicere: filij p̄ductif naturalitē sp̄s
ctūs liberē: q̄ sp̄sctūs p̄ductif p̄ modū volūtatē:
filius nō. s̄m mod⁹ est magis cōformis cōb⁹: ter-
minorū acceptiōib⁹ s̄m q̄m dicit: q̄d dē necessariū p̄ductif
p̄ductif naturalitē: nō p̄ductif liberē: q̄ nō ip̄o: q̄
nō pōt nō p̄ductif. ¶ P̄o articulo s̄cō est p̄cō prima
Capitūdo liberē vt valet q̄tū volūtatē: s̄ necessariū:
r̄ prout distinguit v̄ cōtingētē s̄m indifferētē: sp̄s-
ctūs p̄ductif liberē: p̄t: q̄ notatis: t̄mū est sunt ad
placitū. ¶ Secūda cōclō: i. liberē p̄ducere est sp̄rārē:
naturalitē p̄ducere est generare: filij p̄ductif naturalitē
r̄ liberē: sp̄sctūs liberē p̄ductif: sed nō naturalitē
¶ Laret hec p̄p̄ositio ex dicitis infra d. vii. q. i. genera-
re em nō est sp̄rārē. Et filij v̄ imago patris: r̄ sp̄sctūs
ctus donū amob⁹ seu nec: amozolus: nō dē imago
patris. Difficile est hic formulare p̄p̄ositiones sc̄ias: p̄-
pter diuersam r̄ multiplicē terminōiū acceptiōnem.
¶ Tertia cōclō q̄ est s̄p̄rā. q. vii. a. r. i. s̄ sp̄sctūs: nō
p̄ductif a volūtatē nec p̄tingētē: p̄ductif tñ p̄ modū
volūtatē r̄ liberē cōplacētē. P̄o cō: intellectū no-
tat: q̄ p̄ducere liberē q̄tū ad genus pōt sic describi.
¶ Est p̄ducere volūtatē cōplacētē: r̄ nō coacte. Et se-
re reddit in idē cū dicto dēca: p̄bat q̄ suā cōfōnē sic:
prima pars p̄bat: volūtas diuina est sp̄sctūs: igit
nō p̄ductif ab ip̄a: p̄na tenet: sicut de essentia patris p̄-
bari est dicit. v. q̄ ip̄a nec p̄ductif: nec p̄ductif: q̄ nihil
idē p̄ductif seip̄m rē. Secūda pars p̄bat: q̄ s̄. necessariū
p̄ductif: igit nō p̄tingētē. Tertia pars p̄bat: q̄ Augu-
r̄v. de trini. ca. vti. dicit. s̄. exi. a. p̄no: nō quō nar? sed
quō dar? ¶ Exire autē p̄ modū dati vel doni p̄p̄t p̄o
ductif p̄ actū volūtatē: cur? est dare ex sua liberalita-
te. Quarta pars p̄bat: sp̄sctūs p̄cedit a p̄re et filio
tā q̄ amor: q̄ ip̄e est dilectio q̄ pater diligit filium: r̄
pater: vt p̄t p̄ libero. s̄m p̄al. xiii. r̄ p̄ Aug. vi. de tri-
ni. quoz dicta magister allegat: sed ip̄sctūs: non h̄
esse: nisi q̄ p̄cedit: vt p̄t p̄ Aug. v. de trini. ca. xv. z
lib. xv. cap. vii. igitur rē. p̄na tenet: q̄ p̄ducere amo-
rem nemo potēt nisi cōplacētē liberē in coacte.
¶ Ex illo sequitur coollariē: q̄ non est incoueniens
idem ab eodē p̄ductif necessariū r̄ naturalitē r̄ etiā

Artic. 1.
L. cōclō. 1.

2.

3.

Vtrum sp̄sctūs liberē p̄ducit. P̄o intel-
lectū hui⁹ q̄stionis valet dicta sup̄ius de li-
bertatis distinctione. di. q. i. q. vii. Quib⁹ hic
suppositis considerandum est: q̄ questio
hec potius consistit in quid nomis terminozum q̄ in
re. Quā vt inquit d̄p̄ra. q. vii. artic. ii. Etiam videtur
posse sumi ex dicto doc. subtilis in quozli. q. xvi. ar. i.
vbi inq̄t q̄ in actu volūtatē diuine est necessitas sim-
plicit̄: et hoc tam in actu diligētiē q̄ in actu sp̄rā-
di amozē p̄cedentē rē: s̄t late. q̄ p̄cedētis materiā
in trib⁹ articulis examinat. Des em cōcedunt q̄ sp̄sct⁹
sanctus p̄ductif necessariū non minus q̄ filius: ita
enī s̄. necessariū est deus sicut filius. Et ita est impos-
sibile sp̄sctū non p̄ducit: sicut impossibile est filium
non generari. Cōcedit etiā q̄ p̄ductio. s̄. aliquo
modo p̄tinet ad volūtatē: de quo s. di. vii. q. i. Et cla-
rius infra di. xiii. ¶ Sed nunc sum tres termini cur-
rentes in p̄p̄osita materiā. s̄. naturalē liberū/ necessa-
riū. s̄t circa illū terminū necessariū nō est diuersitas
opi. cōcedētibus oib⁹ q̄ necessariū est: q̄ nō pōt non
esse. Et sic necessariū p̄ductif q̄ nō pōt nō p̄ducere
Sed de termino liberū diuersificat. Plā s̄m philozō
p̄pos: p̄ncipiū actiū diuidit in p̄ncipiū actiū
necessariū: r̄ cōtingēs potēs ad opposita. s̄mūm ne

h.

21

23

Cooll. 1.

libere p3: q3 spūscitūs pducit libere ex dictis. Et etiā
 necessariō cū nō possit nō pducit: vt p3 ex fide. Et etiā
 naturā: vt p3 p3 libellariū. v. de trinit. Et allegat magi
 ster di. xvi. pri. vbi dicit q3 ex virtute nature in eandē
 naturā natiuitate subfistit filius: et ex virtute nature i
 eandē naturā p. cessione subfistit spūscitūs. Et q3 vire
 rius sequit q3 etiā de filio pcedit pōt q3 naturā: libe
 re de p3 e gnat. Naturā: generis: p3 ex auctozita
 te p3 dicit q3 p oēs. Et q3 libere pbat: q3 voluntarie: ppla
 center: incoactē: vt p3 p magis frivbi ā. circa finē vbi
 dicit q3 p3 factū: ita vōs genuit filiū: sed non
 voluntate pcedere: sed accedere. Itē p3 sūme sibi ppla
 cui i gnatione filij. iuxta illud iudith. ii. hie est fili
 meus dilect: in q3 mihi placuit: ipm audite. Quā
 tū ad arriculū tertū ē dubiū p3 mū. nā s3 b3 m. Aug. i
 ench. Libertas est voluntas q3 nō pōt seruire pctō. Et
 An. Libertas est voluntas q3 a rectitudine declinare
 nō pōt. Ideo libertas est respectu bo3 q3 nō sūt i p3
 tevolūtāt: et i respectu necessariōz. Solutio. Libertas
 est q3 Aug. ibi loquit de libertate opposita seruituti
 pctō: muerie: q3 ibidē paulo an dicit. Libert' erit ar
 bitrū q3 oīno nō poterit seruire pctō. Quālib' pōt di
 cī. Libertas est voluntas pfirmata i bono: nō respectu
 illoz actū ad quos necessariō determinat: sed respe
 ctu alioz actū. Nā voluntas nō potēs peccare est libe
 ritas: nō ad peccādū: sed ad acrus bonoz: q3 min' ipe
 dita p seruitutē pcti alioq3 i necessitas cui ad i p3
 luntas augetur libertas: etiā voluntas dānati esset li
 bertas. Non ergo iudicū: sed i p3 voluntas respectu illi
 act' ad quē necessariō est facti libere ope3: sed q3 volū
 tatis b3 sit libera simp3: vt libere: sed q3 voluntas b3
 sit libera simp3: vt libere: q3 p3. Et eo q3 min' pōt
 nunc ipe dīri in executione multoz actū a causis ex
 trinsecis: q3 in via ppter illā confirmationē in bono.
 Poterat etiā p3 cogi ad act' indecētēs impātos
 nunc vero cogi non pōt. Facit ad hoc dicit b3 Aug.
 v. de trinit. c. x. vbi vult: q3 sicut non minus d3 deus oī
 potens: q3 nō possit mori nec falli: ita nō min' d3
 voluntas libera: q3 nō necessariō sūt eā velle q3 vult:
 necesse in quā necessitate inenitabilitatē: sed nō coa
 ctionē. Sic enī voluntas cogi nō pōt: vt habet in scō
 di. vii. de oblatione dātoroz. Ita etiā tenet d3 p3
 q. vii. ar. ij. Et ita p3 q3 alter t3 aliter rīdēdū est in ma
 teria hui' q3 nō sūm p3 m alia: et alia terminoz acceptio
 nem. Et scōm dubiū. Quā libertas voluntatis sūt qd
 difficult' ayolūtāt: an repugnet necessitati. Ad hoc
 dicit b3 post dicit in. q. vi. di. q. nō. Neq3 est pctio
 intrinseca potēs: sed est nomē notatū vel accept'
 supponēs p voluntatē: cōnotādū aliqd posse fieri. n3
 genē ad eadē: Et sic voluntas repugnat essentē diuine
 respectu sūsp3: hoc est nō pducit de essentia respec
 tu sūsp3: hoc enī est fallā: voluntas diuina vult se
 cōferre vel essentia suā. Cōuenit ergo libertas rei
 pfecte: nō i ordine ad qd cūq3: sed i ordine ad id ad qd
 cōtingent se habet: et nō necessariō. Distinctio. xi.

Quod precedit distinctione magister ostendit
 conditione p3one spūscitūs. In hac agit de
 p3cessionis ordine quantum ad principium a
 quo pcedit. Et est conclusio prima: p3ncipi
 palis ter: illa spūscitūs pcedit a p3e filio: vt sacra
 testā scriptura: r scōy patrū ostēdit dogmata scōe
 conclusio. Errat q3 dicitēs spūscitū a solo p3e pce
 dere. Tertia conclusio: h3 greci cōstent spūscitū esse
 ipm filij: negāt tñ ip3 pcedere a p3e filio: sed pntē

ipsum pcedere a patre per filium. Questio prima.
 Arum spūscitūs pcedat a p3e r filio. Ita
 questio mouet ppter grecos: q3 licet conce
 dant spūscitū esse spūscitū filij: pcedere a
 p3e r filio: nō tñ cōcedit illi pcedere a p3e
 r filio. Cōtra quos est determinatio ecclie. in. c. firmi
 ter. de fan. tr. r. si. ca. vbi v3 pater a nullo: filij a patre
 solo: ac spūscitū p3terit forem: q3 spūscitū: eterna
 liter ex p3e r filio: nō tāq3 ex vno d3 p3ncipiū h3 tāq3
 ex vno p3ncipiū: nō duab' sp3rationib' / sed vna sp3
 ratione pcedit. Itē in symbolo arbanas. Spūscitūs
 a p3e r filio. Et itaq3 pctio certa est: quā tñ aliq3 pbare
 mītur quoz p3bationes recitat doctor: calō ad hoc
 ppositum in iusticiis ostēdit: vt puta b. Tho. i. ij. q.
 xxxvi. ar. ij. Et scō. dist. p3ntis. q. ij. Sed eaz rōnes
 doc. ipugnat tāq3 insufficientes q3 ad pbandū p3onem
 quā fides astruit. I. spūscitū pcedit eternaliter a p3e
 r filio. Et h3e pctio est fidei determinatio ecclie:
 ideo in cōscie tenēda: pōt tñ adduci p3uasio quā po
 nit doc. q3 nō pcedit ex falsis sicut ceterē rōes alioz:
 q3 vt videt fallā accipit. q3 nō forte cōtra grecos nō
 sufficit si p3eruire vellēt. Hui' enī est demonstratō
 est ista. Quicquid ppetit p3i cui libet p3one alteri az
 tribuendū est: nisi p3i sit exp3sum in sacra scriptura:
 vel ab ecclia determinatū: vel euidētē sequat ex p3e
 missis i sacra scriptura exp3sis: vel p se vel mediā b'
 p3potionib' p se notis. Sed oēs greci p3ar: oēs ca
 tpolici habēt concedere q3 spūscitū pcedit a patre.
 Nec aliq3 doctor modoz inuenit q3 spūscitū nō p
 cedit a filio imo magis videt scriptura sacra hoc inue
 re: dicere: q3. i. pcedat a filio: q3 greci scētēs opposi
 tū habēt dicere q3 spūscitū pcedit a filio. Alia vī
 det ē manifesta: q3 cūcūq3 aliq3 sunt vna res numero
 simplicissima r inuisibilis: q3 d3 v3 de vna: dicit' e
 de alia: nisi p3iū aliq3 predictoz modoz habeat. Minoz
 deduci posset ex multis passib' ex scripture. H3c est
 ratio An. vt dicit doc. in lib. de p3e. spūscitū r collig
 it eā ex viciis suis. Et in solomb' rōniū p3ime opt.
 ostēdit doctor q3 ad p3ductionē amoz nō requir' ver
 bū: sed sufficit obiectū: potēs: cognitio obiecti que
 nō est p3i. Et in solone rationū scō. ostēdit q3 intelle
 ctus r voluntas i deo nō sunt duo p3ncipia pductiua
 nec habēt ordinē inter se. P3oz ex ordine eternū nō
 pōt pcludi sūssis o3do i causis vt r supra ostēsum fuit.
 Itē q3 illa ppositio feciditas volūtāt' p3: cōscit
 filio q3 pducit spūscitū: est simp3r falsā: aut nihil ad
 ppositū: de signis q3 nature patrit d3. fr. q. ii. Et q3
 q3 nō op3 esse tantā distinctionē i relatiuis sicut cō
 relatiuis. Nā generatio actioz spūscitū actio nō dīstī
 gunt' realit'. Itē g3natio actioz r spūscitū actio realit'
 dīstīgunt'. Ostēdit etiā q3 intellectus r voluntas nō sūt
 in deo potēs optariē: r creatura lūm optariē r p
 ductiue. Et patne actū inenitū: intellectus r volū
 tātis: r pductioe aliq3 exteriorū: nō tñ sūnt est o3do
 pductoz opatoz. Sed diceret aliq3 p3 predicta. Dubi.
 Nā dicit scētēs libero. i. explanatioe symboli. I. redi
 mus r in spūscitū deū verū ex patre pcedentē equalē
 per oia patri filioz voluntatē / potēs: et eternitatē
 substantia. Nec est p3osus aliquis i trinitate gradus
 d3. vbi dicit spūscitū sanctum pcedere ex patre: nō
 dicit: ex patre r filio pcedentem. Itē in symbolo
 constantinopolitane synodi: sic legitur: vt recitat san
 ctus Tho. vbi supra p3ma scōe. q. xxxvi. arti. ij. Et

Art. 3. Dubi. 1.

Dubi. 5.

Conclō.

Dubi. 1.

dimus in spūctm dūm z vniūcāmē ex pfe procedē
tem cū patre z filio adonādū zc. Et in decreto bl. xv.
canones. sc. da s. mo. p. habet: q. in hoc cōcilio data
fuit symboli forma: quā tota latinorū grecoꝝ profes
sio in ecclesijs p. dicit. Ergo in spūctū procedit ab
vtrorū: cur nō fuit trī spūctū: nō videt q. i. symbolo
nō nō debuit addi q. pcedat z a filio: sed vidēt esse
anarthematīs rei q. hoc addiderūt: aut cōciliū cōcilio
in hīs q. fidei sunt cōtradicti. ¶ Ad idē dicendū q. cō
cilia spūctū successerūt veritatē catholice affixerūt deca
rarunt cōtra errores z hereses nūc potissimū curren
tes. Nec sequēs cōciliū aliō editū symbolū cōtrariū
piorū: sed nōnūq. veritatē p. nō sufficientē expūctam
expūctū z declarauit. ¶ Quis vero veritatē nūc: sed non
puus impugnatū defendit d. lucidauit zc. Et vbi ve
ritas nō fuit impugnata: vel forte actū nō cogitata trā
sist. s. nō: pari vel nūq. de hoc determinā aut scri
bens. Quia igit in tpe antiquoꝝ cōcilioꝝ nōndū ex
ortus fuerat error: dicitū spūctū nō procedere a
filio: nō fuit necessariū q. hoc explicate poneret. Sed
postea insurgente errore quorūdā in quodā cōcilio in
occidentibus partib. ¶ Gregorū expūctū tū aucto
ritate romanū potētiā cū: auctoritate antiq. cū cō
gregabant z cōfirmabant. Cōtinebat trī iplicite i. hoc
ipso q. dicebat spūctū pcedere a patre: hec est sen
tentia sancti Th. vbi supra. ¶ Quēstio secunda.

Vtrum spūctū possit distingui a filio si nō
procedat ab eodē: Hec itaq. impugnat
a doctore optimo scilicet Th. vbi supra. q. xxxv.
ar. ii. Et debet q. nōntē intellectū aperit.
¶ Notandū ergo p. articulo primo. Dimisso intel
ctu duplici que ponit d. n. Lameracei. q. vii. ar. i. q.
sanctus realiter distinguit a filio: z q. nō pcedat ab
eoz: illius copulatiue scōpa p. est impossibilis ergo
et tota. Hec est intentio q. nōntē in necessario sequat:
spūctū nō pcedit a filio: ergo spūctū nō distin
guat a filio: q. nō querit hic de veritate seu bonitate
cōsequētē: sed est intentio vtrū in filio pter spiratio
nem actiua q. realiter distinguit a spūctū sit aliquid
quod nō est oīno spiratio actio: q. realit. distinguit a
spūctū. Quō retēto: si alio q. nō est oīno ipz amo
tū cōstitutū ex ipso z essentia realiter distingueret a
spūctū. Sicut q. vtrū hō si nō haberet aīas intel
lectiua: adhuc distinguit ab angelo: Ad est q. rere vtrū
p. eter aīam intellectiua sit aliquid in hoīe quo distin
guatur ab angelo etiā aīa remota: puta materia ipsa
¶ Est etiā scōpta q. nōntē in medio q. rere p. pter gre
cos. An supposita p. nōntē trinitate: scz q. p. z filio
et spūctū sint vnus deus: sequat eūdem eūdem opposi
tum antecedētis ex opposito cōsequētis: scz spūctū
nō procedit a filio: ergo nō distinguit a filio. Et sic
pōt colligi intellectū q. nōntē. Si ex essentia filiatio
ne p. cōstitueret p. nōntē: sic q. nō esset in ea spiratio
actiua: an adhuc illa p. nōntē z realit. distingueret
a spūctū. ¶ Scōto supponēdū ex p. dicitis d. ii. q. i. z
q. ii. q. oē habēs aliq. reale sibi intrinsecū z essentia
le distinguit a quibet re cui tale nō est intrinsecū et essen
tiale: sicut homo q. habet aīam intellectiua: etiā mate
riam intrinsecū sibi. Et ideo distinguit ab oī re nō ha
bete aīam intellectiua sibi intrinsecū nō habete ma
teriā: q. hīs aliq. realit. distinctū ab alio nō pōt eē idē
realit. cū illo. Supponit ēt q. filiatio realit. distinguit a
spiratioe passiua. Alioq. ita spūctū g. nōntē sicut

spirat si idē esset generatio passiuā seu filiatioz spratio
tio passiuā. Et q. seq. q. tot sunt p. nōntē diuinit. quoz
sunt relationes realit. distincte / siue sint opposite siue
disparate: p. q. plura realit. distincta nō pōt eē i. vna
p. nōntē diuina: igit quoz sunt relationes g. realiter distin
cte i. diuinit. tot sūt p. nōntē in eisdē. ¶ Quā ad art. 1.
culū scōm est p. nōntē prima. Si aliq. p. z cōstitueret
p. nōntē ex essentia z filiatio: q. nō est oīb. modis spi
ratio actiua: ita q. nō cōstitueret ex spiratioe actiua:
sicut spūctū p. nōntē realiter distingueret a spūctū
passiua. Illud p. nōntē realiter distingueret a spūctū
cto: p. q. filiatio q. esset intrinsecū illi cōstituto relati
uo: distinguit a spiratioe passiuā: z p. nōntē p. nōntē
tū ex filiatione z essentia distinguit a spūctū i. quo
est spiratio passiuā: z p. nōntē p. nōntē dist. dist. q. q. q. nō
nōntē distinguit p. nōntē q. p. nōntē sunt tres p. nōntē
z vno de: q. spūctū p. nōntē a filio. Et ita nec eūdem
ex opposito p. nōntē sequit. oppositū antecedētis. p. q.
q. cū nō solū oppositē relatiōes: sed etiā nō opposi
te distincte realiter: realit. distinguit cū z aboluta
distincta: ex distinctioe filiz: spūctū nō pōt p. nōntē
eūdem q. spūctū habet relatiōe oppositū filio:
z ita p. nōntē a filio. ¶ Tertia p. nōntē necessario seq. for
malit. spūctū nō p. nōntē a filio: g. nō distinguit a filio.
Necessario dico: q. nō eūdem. p. nōntē q. si filio
sanct. nō p. nōntē a filio: spiratio actio nō est i. filio.
z ita nec filiatio. Et si nō filiatio: nō erit filio: z p. nōntē
nō distinguit a spūctū actio: q. q. nō est a nullo distin
guat. p. nōntē p. nōntē nota est. Scz scōpta scz si spiratio acti
ua nō est i. filio nec filiatio. p. nōntē q. nōntē aliqua forma
liter distincta filio idē realit. vniūc. est: aīca p. nōntē
et alterū cōe. Si cōe nō p. nōntē illi: nec p. nōntē p. nōntē:
sed spiratio actio z filiatio sunt idē realiter: z filiatio
p. nōntē filio: spiratio actio cōis filio z p. nōntē: z spiratio
actio nō est i. filio nec filiatio erit i. filio. Adnot. p. q. q.
quēctis sunt idē realit. in aliq. vno sunt. Ad h. si i. nullo
vno essent: nō essent idē realiter: saltē q. sunt in aliq. p.
Sed si cōe nō est i. illo in q. est p. nōntē: in nullo eodem
sunt: cū p. nōntē nō possit eē nisi in illo in q. est p. nōntē.
Adnot. p. q. q. si spiratio actio realiter distingueret a
filiatione: essent q. nōntē relatiōes realiter distingueret
ita q. nōntē supposita: q. falsū est: z nō dicēdū. ¶ Quā
tū ad articū tertū est p. nōntē dubiū cōtra nūc datā
rationē. Nā illa ratio nō facit p. nōntē grecoz: cōtra q. z
filio ponit. Supponit enī in ratione q. spiratio actio z
filiatio sint i. filio: hoc autē nō p. nōntē greci q. nōntē
nō concedit spūctū pcedere a filio. ¶ Dicēdū q. illa
p. nōntē nō ponit contra grecoz: sed ponit fm veritatē
fidei: q. tenet q. spūctū procedit a filio: z ita inue
ritate p. nōntē illa est formalit. et necessaria: spūctū
nōntē nō pcedit a filio: ergo nō distinguit a filio: z eam
habēt concedere esse necessariā z formalē: oēs tenen
tes veritatē catholice fidei. ¶ Scōm dubiū videt cō
tra dictā z concessā. Nā si i. diuinit. sint q. nōntē relati
ones: dicta erit q. nōntē supposita: q. falsū est. Et
autē sint quattuor relationes parit. p. nōntē p. nōntē: q.
quibet relatiōis cōstitutū suppositū. Et fm p. nōntē
dist. vi. q. ii. nō pōt esse minor distinctio in consuetū
q. in consuetūbus. Hācēdē concedēdo q. in diuinit.
sunt q. nōntē relatiōes ad sensū. dist. vii. q. dist. xviii.
tactuū p. doctore z infra tangēdū. Sed negat q. sint
quattuor supposita. Ad p. nōntē negat. Nam spi
ratio cōis siue spiratio actiua nō est realiter distincta a

Artic. 1.
Nota. 1.

Nota. 1.

Artic. 1.
Loco. 1.

Loco. 1.

Loco. 1.

Artic. 1.
Dub. 1.

Dub. 1.

per filio. Nec a pinitate z filiatione: z ideo i diuinitis sunt soli tres relationes reari distincte: licet possint dici quatuor relationes disparate. Personae vero di-
 stinguuntur p relationes disparatas reari distinctas. Et ideo non sequitur in diuinitis esse quatuor supposita: licet sint ibi quatuor relationes distincte: non tñ reari. Spī ratio enim actua dīlinguit a spiratione passiva: sed nō a patre z filio tē. Si aut possit cōcedi cū doc. in diuinitis esse tria supposita: z vñ cōstitutū ex essentia z spiratione actua: qđ non est suppositū: de quo cōstitutio pūmo p dicitur spirare infra patribz dīst. r. i. q. j. Ad idem dicitur p. q. vii. ar. ij.

Est magister de processionis origine: nunc de processionis ordine siue habitudine. Tandē cū iam paruit qđ spūscritū procedit a patre filio: qđrit magister. An pat' vel magis procedat a patre qđ a filio. Et pot' retr' hīs cōclusionibz sumari. Spūma spūscritū nec pat' nec magis nec pleni' procedit a patre qđ a filio. Sed cōclusio In illa sūma trinitate nulla sunt reos. in ualla. Nec aliqd ex tpe inchoat: vt in tpe pōi pñcia. Tertia cōclusio sumēdo pñcipal' vt dicit pñcipalitatē aut cōtinitatis cuiusdā cōcedi pot' spūscritū pñcipal' pcedere a patre. Et qđ pcedit a patre: pñcipal' habet a se: sed qđ pcedit a filio: filio nō habet a se: sicut nec est a se: sed a patre. Declaratio ppositio nō pns ex ter.

Mrum pñ z filius sunt vñ pñcipia spiras spūscritū. In illa gñone sunt due dūcūl' pates: vna realis. An scy in patre: filio sit pccie vna spiratio illa est partim realis et partim grāmātalitē: an. i. lē pñones sunt cōcedēde pñ z filius sunt vñ spiratores: vñ pñcipia spūscritū. Et pñmo ergo vidēdū est de re spūscritū. In patre z filio sit pccie vna spiratio actua. Ad qđ est hē cōclusio in patre z filio est vna spiratio actua: p batur qđ vt infra patebit) qđlibet relatio diuina a qđlibet alia relatione diuina reari distincta cōstitutū suppositū dīstictū: sed si spiratio actua i patre z spiratio actua in filio reari dīstinguerēt inter se: multo fortius dīstinguerēt reari a pinitate z filiatione. Et certum est qđ qđlibet hāri reari dīstinguit a spiratione passiva. Essentia ergo qđnos relationes diuine reari dīstincte: z ita qđnos supposita. Et sic nāqz relatio multiplicitatur nisi ppter multiplicacionē fundamētū absolutū aut terminū: sed fundamētū actus spirationis est vñcum. i. essentia diuina: z terminū vñcum. i. spūscritū: ergo spiratio actua vñca. Si tē aduinitate relationis nō iustificauitās fundamētū z terminū: sed requirit vñtas relati: qđ si vna forma qđ est rō agēdi esset in diuersis subiectis loco distinctis: posset vñ esse rō agēdi: et nō alteri: ppter hōpōracionē dīstictā passiuū in lococōno: ergo dū agit in passiuū sufficēter vtrobz ap pōrōmatā: erūt dīstincti respect': qđ separabiles: tñ idē fundamētū. Si rō idē cōpūs esset localiter in diuersis locis essent ibi diuersi respectus vōlūtatis: z tñ idē fundamētū. Et Item si a. z b. habeat eandē albedinē erūt ibi due similitudines: qđlibet relatio hō correlationē: tñ idē fundamētū terminus. Ad ista breuiter dī: qđ nō sunt ibi relationes ab absolutis distincte: nec eedē nec diuine: sed bī plures denoiatio nes relatiue: ppter diuersā significatiua z cōnotatiua. Si aut tenet generalit' qđ relatio dīstinguit ab absolutis enā in creaturis: dī qđ in pdictis exēplis non est idē terminus: vt patet. Et cōsiderādū etiā est qđ que-

ntio intelligit de principio qđ z nō quo fm sensum su perius tactū. dīst. vii. q. j. Et sic sequitur vidēdū est de scō: an. i. ille sit cōcedēde: pñ z filio? sunt vñ spiratores z vñ pñcipia spiras. De illo doc. pūmū recitat z i pugnat opt. scy. i. q. j. q. xxi. in solutiōe vel time rōnis: qđ omīssis varijs opinionibz tñ adē cōcludit. Et: spiras est adiectiua spiratores: nō substantiua: possimus dicere qđ pñ z filio sūt duo spiratores ppter pluralitāre suppositoz: nō autē duo spiratores pñt vñ i spirationē. Hā adiectiua nōa habēt numer' fm supposita. Substantiua nō a seipīs fm formā significatiua. Et ad illud dicitur: qđ spūscritū est a patre z filio aut cōtōbz dicitur: exponēdū est qđ ponit substantiua p adiectiua. Et seg. dīst. pñenti. dicitur: spūs de illa pñ z filio sunt vñ spiratores: sūt adiectiua opinionēs: illa tñ cōter cōcedit: pñ z filio? sunt vñ pñcipia spiras spūscritū. Et dū vñ nō est an illud sit pñt dicitur. pñ z filio? sunt vñ pñcipia spiras spūscritū. Quidā em tenētēs qđ sit p pue dicitū dicitur: qđ pñcipia nō hōt determinatam suppositionē: sed cōsumam p duobz pñones simul. Et istud impugnat: dicitur: dīst. cōtra sanctū Theocū: videt esse hoc vñtū vbi s. Et illi vt referit idē sego. tenētēs eā esse pñt. Dicitur qđ pñcipia nō supponit p aliquo pñdicoz pūmo: sed p cōstituto ex essentia z spiratione actione pate circūcōtōdo pateritatē z filiationē: qđ quide cōstitutū est reari pñ z filio? Is nō formaliter. Et dicitur qđ sicut ex essentia z spiratione passiva pñt aliqd cōstitutū qđ vere spirat sic ex essentia z spiratione actua pccie aliqd vñcū cōstitutū qđ vere dicit spirare. Et p cōsequē qđ est pñcipia spirans. Et qđ pater z filio? sunt istud vñcū cōstitutū: idcirco vere z p pue concedit qđ pater z filius sunt vñ pñcipia spiras spūscritū. Et hēc est optio dicitur qđ sego. sic impugnat: qđ istud nō videt bene dicitū. Et qđ falso iūstitū fundamētū de hōm cōstitutiuīs z constitutiuīs in deo. Et qđ dīstictū videt eua dere qđ illud tale vñcū cōstitutū ex essentia z spiratione actione sit pñca quedā sicut cōstitutū ex eadē essentia z spiratione passiva sicut filio? opposita est pñca spūscritū vt dicitur: z pñs pater et filio? erūt vna pñca z due pñones: qđ non est sane dicitū. Tūm qđ cōstat qđ nō magis dīstinguit spirat' a spirante qđ gñtus a generāte: z pñis tñ dīstingueret spūscritū ab illo cōstituto qđ ipsum spirat quantū filius a patre dīstictū generat' filius aut dīstinguit a patre pñali' z sicur vna pñca ab alia pñca. Et dīstinctio pñalis est maxima dīstinctio qđ est in deo: ergo illud cōstitutū tñ vñcū sic pccie sumptū dīstingueret a spūscritū cōstitutū: sicur vna alia pñca: alia a pñca spūscritū. Et cōfirmat: qđ vñ spūscritū erit aliqd ab illo cōstituto: vel alius nō alius: cōstat spirat' nec aliqd pñca diuina est aliud ab alia: vt dicit cōclūsiō: gñtus: sed in deo non dīcunt aliqd alius z alio? nisi vtrog' sit pñca. Et pñs sequitur filio? cōstitutū: qđ illud cōstitutū fm se erit quedā pñca. Et illi dicitur qđ pñ z filio? dicuntur vñ pñcipia spūscritū: pñcipia ppter vñā vñm spiratiuā qđ vtrog' spirat. Et istud sūt impōtat sego. sed rōnes et' cōtrariā p dicitur: ideo nō acceptat. Et opt. illavi dicit fuisse scō. dīst. pñenti. q. j. in solutiōe tērie rōnis pñcipalis: cū inqđ pñ z filio? spirat' nō est vñ spiratiua. Illi dicitur qđ dicunt vñ pñcipia ppter vñā pñca tētem quā significat hoc nomē pñcipia. Et istō etiā i pugnat sego. qđ nomē pñcipia fm eos nō supponit

Articu. 1. 13

duobus.

Articu. 1. 13

Art. 1. cōcl. 1.

p tali proprietate. Quod si sit illa proprietate hec opt. nō
 expriimit Sed dicitur Lame. q. q. vii. ar. ii. oēs illas opt.
 lati p tractat referre: q ad tenēs hāc opt. dicit q illō
 picipiū intelligit picipiū notionale. Est autē picipiū
 notionale picipiū cō pluriū: nō oibz psonis spi-
 ratoris. factua. ¶ Alij tenēt vt ipemetz Reg. artū sine
 temeraria assertionē: q si dicta pō sō cōcessa z vera
 cōiter: nō tñ de virtute sermōnis est accipiēda: sed ad
 bonū intellectu scd dicitur: doctoz est cōcedēda. ¶ Pro
 declaratiōe autē sue intēntionis dicit: q nunqz in crea-
 turis cōcurrūt simul plures p se cause ad vniū effectū
 nisi vna earū aliter causet q̄ alia: vel oēs simul plus
 vel magis causet q̄ illarū vna tñ sicut dicit esse ma-
 nifestū. Sed spūscētis q̄uis a duobz: scz a patre z fi-
 lio pducat: nō tñ aliter ab vno q̄ ab alio Nec ab ambo-
 bus simul magis vel pleniū q̄ ab altero tñ. Ac p hoc
 non pcedit ab eis tanqz ex duobz picipiū: sed tanqz
 ab vno Ideo scilicet hoc denotar: evolētēs dixerūt p̄m
 est filiū nō esse duo picipia: sed vniū picipiū spūscētis.
 Et ita ppter eādē rōnē dixerūt tres psonas esse vnū
 picipiū creature: non tria picipia: q̄uis etiā alia
 rōne specialit pōssit dici vniū picipiū creature. s. q̄
 sunt vna essentia q̄ est oim creatoz vniū picipiū. Nō
 tñ illo modo p̄ z filiū p̄r dicit vniū picipiū spūscētis.
 vt s. sans dicitur est. ¶ Cōcludit q̄ Reg. dices q̄uis
 sed q̄t vniū pat̄r spirat spūscētis. Ad qd adducit de-
 cretalē dicitur. Spūscētis eternaliter pcedit ex p̄r
 filio: nō tanqz duobz picipiū: sed tanqz ex vno p̄nci-
 pio: nō duabz spirationibz: sed vnica spiratione. lib.
 5 vt de sum. tri. z. fi. ca. ¶ Florat enī q̄ de tanqz p̄ncipiū
 sine tāqz Lame. recitatis oibz illis opt. ponit opinio
 nē p̄cipiū istā. Scilicet nomē trinitatis est nomē collu-
 cū supponēs immediate p̄ tribz psonis simul: z nūll
 ea earū seorsim. Sic ille terminū picipiū in p̄ntia i-
 mediate supponit p̄ duabz psonis: z nūlla earū seor-
 sum. Ponit exēplū. Deus generat deū: ibi deus im-
 mediate p̄ psona supponit Sed de spirat deū: deus fiat
 p̄ psona p̄ris z filij immedate. p̄ nulla seorsim. ¶ Hen-
 ricus de oya sūr multoz recitatis opinionibz oēs
 reduct ad ternariū: scilicet colligit triplicē modū saluā
 dē cōclusionē sepe dicitur. tanqz est hōccā q̄ supra recta
 tus est q̄ spirare p̄rio puenit s̄strato ex essentia spira-
 tione actua: vt amplius patebit infra. Scdō est hōccā
 qui tenet q̄ hz due tunc p̄one q̄ spirat Atqz spirat qua
 si vniū picipiū: nō quā duo. Tertio mod⁹ est q̄ spi-
 rare spirato picipiū p̄dicantē mediate vel immedate
 diuisim vel collectiue: de p̄ris tñ: vel filio tñ: vel spi-
 ratione actua tñ vel de his simul. Sed cū vniū spira-
 tua eadē est in p̄r z filio. Et nōmē picipiū singlar-
 rit nō i plurali dū de eisdē singlarit: collectiue vt p̄r
 est picipiū spirādū. s. filij est picipiū spirādū. s. p̄r z
 filij sūt picipiū spirādū spūscētis: p̄r z filij spirat vna
 spiratione: nō duabz verū: q̄ vt s. co. loquitur vie est de
 sigto nois: nōa sunt ad placitū: vbi constat de re: va-
 nū est vbi imozari illis. ¶ Quidēdū ergo est hōccā doc. An
 ille affirmatiue sint pcedēde: p̄r z filij sūt vniū spiratoz
 sunt vniū picipiū spirās. Sicut ille negatiue nō sunt
 duo picipia: nō sūt due spiratiōes zc. ¶ Duo ad af-
 firmatiuas est hōccā conclusio: p̄r z filij sunt vniū spiratoz
 s. zc sunt vniū picipiū spirās. Illa cōclusio sic de-
 clarat. Sicut ex essentia z spiratione passiuā cōstituit
 tur qd vere spirat. Ita z ex eadē essentia z spiratione
 actiua cōstituit qd vere spirat: hz in hoc est differētia:

q̄ p̄ncipiū s̄stratū est suppositū: nō autē scdm̄ saltē for-
 malit. Est autē illō scdm̄ s̄stratū est essentia z spiratio
 ne actiue vniū: sicut essentia est vna z spiratio vnica:
 z illō est vniū spirās: z p̄ncipiū vniū spiratoz. Sicut tñ p̄r
 filij est illō s̄stratū ex essentia: spiratoz actiua: s̄ p̄r
 z filij sunt vere vniū spiratoz: z vniū picipiū spirās. s.
 s̄ sic p̄bat. Cōstitutiō nō distinctiō realit a s̄strato:
 p̄dicat de de cōstituto: sicut de de sūt p̄r z filij: essentia: p̄r
 nitas est eēntia. Sicut spirare nō distinguit realit a cōstitū-
 to ex essentia z spiratiōe: de illo cōstituto p̄ncipiū
 de dicere q̄ spirat est spirās. Et q̄ p̄r z filij sūt illō
 s̄stratū vniū realit: hz nō formalit: s̄ sūt vniū spirās.
 Sicut an illa sit cōcedēda: p̄r z filij sūt vniū spirās.
 Est distinguēdū: nā si spirās: q̄ masculini ḡnis ieruis
 loq̄ntiū nō supponit nisi p̄ psona: sic nō est cōcedēda: q̄
 p̄r z filij nō sunt vna psona spirās. Sicut nō de p̄ntē ser-
 monis supponit p̄ oīllō q̄ spirat: sicut sit psona for-
 malit: siue nō sit psona formalit: cuiusmodi est hoc p̄nci-
 piū ex eēntia z spiratiōe actiua: circūscribēdo tā p̄-
 nitatē q̄ s̄strationē: sic est simplr eēntia cōcedēda ¶ De nega-
 tiuas d̄ q̄ hz de p̄ntē sermōnis ille eēntia cōcedēda
 z filij sūt duo spiratores duo spirates: q̄ due p̄one q̄
 spirat z ita negatiue essent facti. Est p̄r hereticos z
 p̄p̄titate occasione decepti d̄ simplices q̄ pcedit q̄
 p̄r z filij sūt vniū picipiū: negat illis: sunt duo picipia
 s̄. Et cōcedit q̄ nō sunt duo picipia neqz duo spirato-
 res. Et in alijs ita cōc est q̄ vbi de aliqz pcedit vni-
 tas negat p̄ntias z eēntiō. Ideo d̄ cōclusiue cū
 eccleie deterioratiōe: q̄ p̄r z filij sūt vniū picipiū spūscētis
 scilicet nō duo picipia: z spirat vna spiratiōe: nō duabz
 spirationibz. ¶ Circa p̄dicta articulo t̄no occurrunt
 dubia. Primum dicitur em̄ b̄tū Aug. v. de trini. ca. xiii.
 Tres p̄one sunt vniū picipiū creature: licet p̄r z filij
 sunt vniū picipiū spūscētis. Sed illa p̄ntiōe tres
 p̄one sunt vniū picipiū creature: picipiū supponit
 essentialit: s̄ h̄c supponit essentialit. Pater est filij
 sunt vniū picipiū spūscētis: qd est salūm. Sicut est
 illa: p̄r z filij sunt vna essentia spirās: falsa est. Ad hoc
 d̄: licet concedat q̄ p̄r z filij sunt vniū picipiū spūscētis
 sancti: sicut cōcedit q̄ sunt vniū picipiū creature: tñ
 non est oīno s̄. Sed in hoc est differētia: q̄ scz p̄r et
 filius z spūscētis sunt vniū picipiū naturale respe-
 ctu creature: q̄ sunt natura diuina q̄ est picipiū crea-
 ture: sed p̄r z filius nō sic picipiū naturale s̄ notio-
 nale vt patebit. Ita q̄ in prima picipiū est termin⁹
 essentialis supponēs immedate p̄ essentia. Et est sent⁹
 p̄r z filij sunt vniū picipiū creature. i. sunt vna essen-
 tia q̄ est picipiū creature. Sed in scda picipiū est
 termin⁹ nō essentialis sed notionalis nō supponēs i-
 mediate p̄ essentia: sed p̄ psona. Sic nō cōcedunt nisi
 nō p̄ oīa ille due: p̄r z filij sunt vniū creator: z p̄r z filij
 sunt vniū spiratoz. P̄ma em̄ valet: pater z filius sunt
 vna essentia q̄ est picipiū creature. Scdō vero pōt
 habere duos sentus. Primum: pater z filius sunt vniū
 constituti qd vere spirat: non est formalit essentialit
 liter realit. Et sic spiratoz supponit notionalit: z
 nec essentialit nec p̄ntialit. Alij d̄: pater et filius
 sunt vna essentia diuina: q̄ est picipiū elicitū spūscētis
 Sicut de illo nō est ad p̄ntiō: q̄ hic fit fermo de p̄nci-
 p̄io productiō. ¶ Scdm̄ dubium est. Actus sunt
 suppositoz s̄m̄ philosophoz: s̄ illud s̄stratū de q̄ p̄-
 mo p̄dicat spirare nō est formalit suppositū: atqz i
 vniū est quaternitas. ¶ Scdm̄ oīa illo auctoritas nō
 inuenit in philosophoz: s̄ q̄ act⁹ sunt singlarit. Ita

lecto.

Lonca.
 Arti.
 Dubi.
 Dubi.
 Dubi.

tiorel habeat eodem spiritali. Sed quod sit de modo loquendi: fides huius prae vere spiritali: venica spiritali: neque eius puenit spiritali: venica spiritali: neque duabus spiritalibus: et tamen non sit una persona: sed prae dicit notionaliter unum principium spiritali: et cetera. Ad aliud de spiritali: tali et tamen illud: spiritus: a spiritali: sic prae a filio: aut patris a spiritali. Et deinde quod vis est in termino distinguere personam. Si enim in divinis distinguere personam est distigui reall: concedi potest: quod illud constitutum ita distinguere personam a spiritali: sic prae a filio: huius ipsum non sit persona formalis: sed solum potest et id est: prae: quomodo etiam proprietates personales non sunt formalis: personae inter se distinguuntur: ut solum potest ex ea sepe allegato. Dandum est vero personam distinguere quae personam prae reall distinguere: sic prae dicit quod illud constitutum non est formaliter persona: non distinguere personam a spiritali: sicut et filiationi: cum non sit formalis personam non distinguere hoc modo personam a spiritali: aut personam a filio. Sed fortales illa non est coisceptio distinctionis personalis. Tamen quod hoc constitutum est prae et est huius quomodo quibet realiter personam distinguere a spiritali: ideo potest dicit quod hoc constitutum distinguere reall personam a spiritali: licet non sit formalis persona: et est simile de personae personam personam: quae reall distinguuntur a persona opposita: sicut persona in ipse quartum sunt intransitum. Ad aliud dicit potest quod spiritalis non est aliud ab isto constitutum: quod est eiusdem essentiae cum eo. Nec est aliud deus ab illo constitutum: sed est aliud constitutum: quod aliquod predicatum notionale dicitur de tali constituto: sic spirare quod non dicitur de substantia. Et magis lecto opti: quod magis placet opinio Camera: non videtur personam reall: nec oportet ponere constitutum tale: et ita constitutum in divinis multiplicare.

21

Uel quod sit filius spiritus spiritus in quantum sit unum vel in quantum sit distinctus. Quod illa gratia est reall: prae verbalis. Praedicatum est quod de veritate illarum personarum: prae a filio spiritus in quantum sunt unum: in quantum sunt distincti. Et de virtute sermone sunt concedere. Et secundum articulo primo videtur de re: prae cuius intellectus primo notandi: quod in divinis sunt coisceptio: relatio personam a constitutum ex divina essentia: spiratione activa prae opo. hoc illa sepe tacta. Et quicquid est in deo est formalis: ex natura re: oino aliud istorum. Et tamen nota et prae quod non sunt deus: huius singulariter deum representat: multa sunt quae: alii principium unum istorum signum: et aliud connotat: secundum diversos modos considerandi ea. Et prae prae possunt personae: ex eis constitutum diversimode de huius et ad advertentem: et falsitatem est dicit: de vi: et alibi satis prae. Et de notandi: quod principium est actum spiritus est prae voluntas divina: quae est prae esse activa divina quae est oino ex natura re: divina voluntas. In tria quae si divina voluntas possit esse ipsa sola persona prae duas personam: prae dicitur ipsa possit esse prae principium spiritali: spiritus: de hoc s. vii. q. i. et ii. Item de huius q. i. Et tertio notandi: quod cum licet: antiqui doctores dicunt: quod prae a filio: ut coisceptio voluntate de diligunt amore mutuo: locundo: serventi: et incertum: quae prae impendit filio: et filio: eum de amore repedit prae (ut sic loquitur) spirant spiritus actum de est amor et nexus virtuales. Non voluit nec intendit quod sit ibi aliquid mutuas amoris impedit: repedit supponentes distincti: quare tunc a divina voluntate: et a personam prae a filio: ita quod si impossibile essent prae a filio: habentes bonitatem: et amore essentiali: commune omnibus aliis circumscriptis non possent spirare

Art. 1. Nota.

Nota. 2.

Nota. 3.

re spiritum. Sed intelligit quod hoc ipso quod prae diligit filium prae spiritum. Sed nihil aliud est quod prae virtute amoris quod diligit filium: quod amor in nullo distinguatur ab amore communi quod est divina essentia: prae prae spiritum. Sic filius diligit de patre: virtute amoris eiusdem spiritum. Sic filius diligit de patre: virtute amoris eiusdem spiritum. Et sic non est ibi aliquid amoris imaginabilis: quasi supponens prae divinum essentia: quae est amor perfectissimus: iocundus: bonitas sapientia: et cetera. hoc nomine amor mutuos non imponit: prae prae amoris: nec prae aliqua personam vel relationem: nec aliquid quocumque a predictis ex parte re distinctum: huius prae amoris coem: et divinas personam vel mutuo amore communi diligentes. Et si non mutuo diligeret: non esset amor locundo: serventi: prae prae: quod nisi esset mutuos: non esset essentialis nec spiritus. Et impossibile est ponere aliquem amoris quod prae diligit filium et e converso: nisi amoris coem tribus. quod amoris ois tres personam mutuo de diligit. Et si quis: et huius illo amore cois et essentiali diligit se filio: et spiritus: quod non prae dicitur aliqua personam sicut pater a filio: et diligit se: prae dicitur spiritum. Bistio: quod deus est hoc natura: hoc est una essentia: et tres personam non plures: quod nobis innotescit: si scriptura a deo reuelata. Ideo vel assignare personam inibi nulla est nisi quod natura re: est talis et frustra mitti. Ite dicitur. Et quantum ad articulum secundum de modo loquendi et ad questionem est octo prima: prae a filio: nec in quantum unum: nec in quantum spiritum. Et accipiendo in quantum prae et reductum. prae manifeste exponendo ea. Et prae aut prae reduplicata exponi debet: late. Et hoc doc. sed quod est logicae hic recondit. Et sic coisceptio. Spirare primo convenit alicui unum et non primo convenit distinctis. Probatur: quod spirare prae se primo modo deo constitutum ex essentia divina: spiratione activa: non autem sic prae distinctis. Itae spirare coem tali constituto: alio circumscripto: et nulli alii ipso circumscripto: prae primo et coem: non sic autem alicui persone. Et hoc voluit sancti cum dicunt: pater a filio spirant in quantum unum et non in quantum distincti. Ita coisceptio dicunt ad venotanda: unitate spirationis activa: et non pluralitate: ut sic quis pater et filius sunt plures persone: tamen spirant unica spiratione et non pluriibus. De quo supra dist. xii. q. i. Quod tertio.

Art. 1. Nota. 2. Nota. 3.

Mutuo pater a filio spirant oino in quantum unum: spirant in quantum distincti. Et sic dicitur doctor et impugnat opo. Seco. dist. xii. q. ii. quod tenet quod in quantum est ex parte spirationis actus in se: ex parte spiranti est oimoda in quantum: de coisceptio actus spirandi ad personam non est oimoda in quantum: quod enim filius spirat: hoc habet a patre: pater vero a se. Et sic notandi: breuiter articulo primo quod dicitur in quantum: ter excludit ordinem. Et quod potest hic attrid duplex ordinem in personam: prae dicitur: quod est oido originis. Alius in ipsa prae ductione sine in prae ductione: secundum hoc virtuos prae excludere hunc ordinem vel istum vel utrumque. Et prae articulo est octo prima: prae a filio et filius non spirant virtuos: quod ad ordinem personam prae ductionis prae: inter personam est oido originis: quod pater est prior filio: quod pater genuit filium et non e converso. Itae quod pater spirat: hoc habet a se: quod vero filius spirat: habet a patre. Et sic coisceptio: pater: filius oino in quantum spirant: sed prae excludit ordinem in prae ductione: ita sic quod in nullo signo vel instanti aut quocumque imaginabili distinctio a personam prae ductionibus spirant: pater: in quod non spirat filius: prae: quod oino habet illud unum spirandi

Art. 1. Nota. 2. Nota. 3.

Distinctio XIII Questio vnica

principij: scy pstatuū ex essentia z spiratōe actiua cui p̄rio cōuenit spirare s̄m hoc. Nec ipedit q̄nō h̄nt hoc p̄cipiū p̄ductiū vniformit̄. Dicit̄ q̄: p̄ h̄z a se filij: a p̄re: q̄ p̄nt diuerse cause s̄i p̄currere ad p̄ductionē eiusdē effect̄: q̄rū vna vnica causandū recipit ab alio. ¶ P̄dicit̄ t̄ ad certū sensū h̄z cōcedi. p̄at̄ p̄tus ozi gine spirat̄ q̄ filij: q̄ intelligit̄ q̄d p̄at̄ spirat̄ a se filij nō a se. Non p̄ t̄n spirat̄ in aliq̄ signo vel instāti natu re i q̄ nō spirat̄ filij: q̄ stat̄ ozo p̄uozitat̄: p̄sonaz̄ in se se p̄cise: sine omni ordine in p̄ducedo. Si q̄ spirare p̄tus origie: nihil aliud intelligit̄ nisi q̄ p̄ spirat̄ a se p̄tor origie vel p̄ a se h̄z spirare: filij: vero a p̄re: cōcedit̄ q̄ p̄ p̄tor origie spirat̄ q̄ filij. De hoc supra dist. 12. q. 12. ¶ Quātū ad articulū tertū: dubitat̄ cir ca p̄dictā h̄z ex p̄sse in oppositū vident̄ esse sc̄ti. Dicit̄ enī Aug. q̄ sp̄s̄ct̄is p̄cipal̄ p̄cedit̄ a p̄re: vt h̄z magister in textu. Et̄ l̄steron. q̄ sp̄s̄ct̄is p̄cedit̄ a p̄re p̄ filij. Et̄ idē dicit̄ l̄ster. Et̄ dicit̄ sp̄s̄ct̄is p̄cedit̄ a p̄re immediate. Si filio aut̄ mediate t̄n: ergo ibi nō ē vniformitas. Ad hoc d̄i q̄ oia illa dicta z s̄ilia nihil aliud volūt a p̄dictis sc̄z. P̄r sicut̄ h̄z esse a se z ponit̄ trinitat̄ p̄cipiū: ita z spirare h̄z a se. Filij nō sicut̄ genit̄: est a p̄re: ita h̄z spirare a p̄re. p̄at̄ q̄ p̄cipal̄ spirat̄ z nō p̄ alij idē spirare h̄z a se: filij: aut̄ nascēdo accipit̄ a p̄re. Alie iterp̄rationes illorū doctorū s̄m si gna vel m̄stātia p̄louratur: de quibus dist. 11. q. 12. p̄uauit̄: non admittuntur. Distinctio. xiii.

Art. 3.

Est magister de p̄fectionis sp̄s̄ct̄i mō z ordine nūc de et̄ ad ḡnatiōē s̄bi cōp̄aratione. Et̄ est text̄: inia in subnotat̄: tribus p̄clusiōib̄ cōmp̄hēsa. p̄ima p̄clusiō sp̄s̄ct̄is nō ē nat̄: h̄z p̄cedat de p̄ris substantia: q̄ nō p̄cedit̄ q̄io natus: h̄z q̄io dat̄. Sc̄da cōclō. Dōnū rōne sue p̄ductiōis p̄cise nō p̄cedit̄: vt s̄se et̄ a q̄ p̄cedit̄ s̄m naturā. Et̄ nō h̄z nat̄: ex ip̄a natura p̄cedit̄: vt s̄se i natura: filij: q̄ nascit̄ z nō sp̄s̄ct̄is. ¶ Tertia. Licet sp̄s̄ct̄is dicat̄ ingent̄: i. nō genit̄: solus t̄n p̄r̄ ingent̄. i. a nullo p̄ducat̄. Et̄ de claris ex textu. Questio vnica.

Vrum ḡnatio filij sit spiratio. ¶ Dicit̄ cir ca q̄stionis hui⁹ solutiōes q̄s dicere possēt illud. p̄ se q̄ allegat̄ l̄dō l̄hot. q. 2. de t̄mina tionum digne loq̄ de p̄sonis: vim trāscēdit̄ rōnis: excedit̄ igēna: q̄d sit ḡgnū: q̄d p̄cessus: me necesse s̄ū p̄cessus: cū t̄n turpe sit theologo nō posse cre dēdoz q̄lēcūq̄ itellectū z rōnē dare: vt h̄z doctrina b̄i p̄t̄ri in effectū. ¶ De ist̄. Ideo h̄nti cū submissiōe z sine p̄ductio sine sanctoris rōnē dare: in hac q̄stioe ap̄ p̄re possēt: differētā ḡnatiōis z spiratiōis. h̄ic d̄amer. q. viij. ar. iij. redarguit̄. Et̄ eg. de iufficiētia q̄ ad eā ē d̄icūndā s̄se nō vult̄ intromittere int̄dō p̄cise fidei. Et̄ ap̄ idē doc. volem̄ explicare dif ferētā ḡnatiōis z spiratiōis: dicit̄: q̄ h̄c explicatio fieri nō possit nisi p̄ hoc q̄ ḡnatio est ab vno t̄n spiratio aut̄ a duob̄. Itē h̄c est ab vno solo z nō sp̄s̄ct̄is: z sp̄s̄ct̄is est a duob̄: quoz vn̄ q̄ p̄r̄ dat̄ alteri: pu ta filio: q̄ sp̄s̄ct̄is p̄cedat ab eo. Et̄ sic etiā p̄t̄ ex p̄dicat̄ q̄modo sp̄s̄ct̄is p̄cedit̄ dat̄: h̄z nō vt nat̄ sed cū reuerētia tāti viri: hoc videt̄ petere p̄cipiū et̄ imponere vt placet̄ t̄mini. Et̄ t̄e enī suo q̄d nōis q̄d impōnit̄ z p̄mittit̄: h̄c vadit̄ h̄z p̄ hoc nō pat̄z nodus q̄stionis. ¶ Itaq̄ p̄ articulo p̄rio q̄stiois. Notādū d̄e uter quātū h̄c sumit̄ q̄ ḡnatio sumit̄ duplici. Lar ge ḡnatio est p̄ductio cuiuscūq̄ nō de nihilo. Et̄ isto

modo q̄ p̄ductio est nō de nihilo: si currit materia z subiectū: necesse est h̄i p̄ductio p̄ informatiōē z im p̄ressiōē. Imformatiōē materiz: z impressiōē forme talis i diuisiō nō h̄z locū. Aliter et̄ stricte accipit̄ ḡnatio: vt est p̄ductio uocatiōe a viuetō q̄ viuetō rōne sue p̄ ductiōis p̄cise p̄ducat̄ vt totalit̄ s̄it̄: cuiusdē rōnis cū p̄ductio: q̄rū ad omia excepta fōia p̄ductionē: sic ḡnari passus est nati. ¶ P̄ter cōfessionē sp̄s̄ct̄i q̄ non h̄z ḡnatio: h̄z p̄cessio: q̄ h̄z sp̄s̄ct̄is sit p̄substantialis p̄ri z filio: p̄cedat de substantia p̄ris: ad sensū supra ta: cū dist. v. q. 12. q̄ t̄n p̄cedit̄ vt dat̄: z nō vt nat̄: s̄e vt imago p̄ris: s̄e est p̄cessio non t̄n ḡnatio. De rōne enī imaginis p̄cise est q̄ sit s̄is ipsi cui⁹ est imago. Alis nō dicit̄ imago p̄cisa. Secus est de dono: de cui⁹ rōne nō est q̄ sit s̄is donat̄ vel obiecto amato z dilecto. Istō p̄missio ponit̄ p̄ri aliq̄ ḡnales. p̄p̄tōēs. p̄ri p̄p̄o. i. ma passua p̄cessio nō ē ḡnatio: nec sp̄s̄ct̄is sit ad itra genit̄: est h̄z p̄cedēs. p̄ma p̄ p̄z et̄ notat̄. Sc̄da ex fide z ex symbolo Athanasij. Non fact̄: nec creat̄: nec genit̄: h̄z p̄cedēs. ¶ Sc̄da p̄p̄o: passua sp̄s̄ct̄i p̄cessio: z filij ḡnatio ac ip̄az dist̄inctionō est a nobis in via p̄fecte cognoscibilis. p̄z auctoritate: Et̄ fact̄: Generationē et̄ q̄s enarrabit̄ ca. 12. ex dicto p̄o se sup̄us allegato facit̄ ad i multa factoz: di cta z fides catholica. Et̄ sic idē est de p̄fectione: sic de generatione. ¶ Tertia p̄p̄o passua sp̄s̄ct̄i p̄ cessio z filij generatio: ac ip̄az dist̄inctio: est a viato re aliquo modo intelligibilis. h̄z a p̄p̄ōnē non asser t̄ sed reat̄tate solū ponit̄. ¶ P̄o cui⁹ intellectū. Notādū p̄mo. Licet s̄m b̄m Aug. plene dist̄igue re inter generationē verbū z p̄fectionē sp̄s̄ct̄i nō est possibile p̄ statu illo. Possum⁹ t̄n aliquo modo ex h̄is que sunt in mēte n̄ra: ad concipiēdū ea q̄i b̄o sunt assergere: q̄uis ip̄i magis dist̄imilūdo. ¶ Notādū ergo q̄ intellectus noster intelligēs aliq̄d intuitiue singulariter extēns fingere p̄t̄ aliquid simile illi in intellecto: q̄s s̄m vnā opiniōē habet̄ t̄n esse obiectiū et̄ non subiectiū: ita non est simile realiter p̄tus i: tuitiue intellecto: sed solū in esse obiectiū: id est in intelligibilib̄. Et̄ est quasi imago similitudo rei p̄tus intellecte. In esse t̄n obiectiū in t̄n q̄ si intellectus h̄a beret vim p̄ductiūā realē: sicut̄ haberet̄ vim factiūā: illū p̄ductū vere esset cuiusdē rōnis cū illo p̄re intellecto: z imago similitudo ei. Et̄ si intellect̄ intelligēs seip̄z perfecte z intuitiue de seip̄o talē imaginē p̄duceret: tanq̄ de sui essentia: vere generaret̄ ip̄m: sicut̄ it̄m accepta generatione. Sc̄dm aliā opiniōem que po nit̄ q̄ conceptus est qualitas mētis: dicit̄ q̄ ip̄a int̄lectio est quēdā qualitas p̄ducta ab intellectu: simi lima q̄d obiecto: nō in reali existētia: q̄ est accidēs specificabilis: et̄ obiectum q̄is substantia materialis: sed similitudo representatiue. Et̄ vt magis accedat̄ ad p̄positū dicit̄ p̄t̄ q̄ intellectus intelligēs aliquid intuitiue: statim p̄ducto noticiā abstractiūā similitudī obiecto: q̄ est etiā imago ei⁹ r̄p̄s̄entatiua. Quē si est s̄is realis: sicut̄ est illius representatiue tā vere gene raret̄ z t̄n habet̄ huiusmodi vim factiūam vel p̄ducti uam aliquid: similis obiecto dilecto: sed h̄z vim dona tiuam: quā potest aliquid ratione illius amōis dona re dilecto. Et̄ si non sit aliquid p̄reteritens q̄d possit donare obiecto: non dicit̄: si potest: aliquid donabile ip̄i obiecto dilecto. Et̄ q̄d dicit̄ donabile: ratione qua

prop. 1.

3

na

Art. 2.

est donabile avoluntate non plus est esse quam dissimile ob-
 lecto. producti ergo a voluntate sicut productionis quae
 producit sicut amovet ut donum donabile dilecto et
 ut talis productionis non est magis esse quam dissimile. Si
 cum vero vel productum ab intellectu erit productionis
 seu fictitious hinc est similitudo obiecto cognito:
 quod non potest intellectus fingere nisi similitudo obiecto
 cognito ad sensum expressum. ¶ Sic aliquid modo pos-
 sumus considerare in divinis. Nam essentia divina non solum
 est intellectus et voluntas: sed ipsa esse intellectus et voluntas: et
 seipsas intelligit et volens: et intelligit seipsas perfectissime
 et in se est principium productionis alicuius: simul enim et
 reari ipsi per intellectus non tamen intellectus sic in nobis est
 et quod productum operis quod distinguat a parte producte. Et quod
 similitudo non potest distinguere alicuius: quod tunc non est
 similitudo: sed operis quod distinguat ipsam productionem. Et
 hoc productio est generatio: quod productio videtur similitudo
 devocere: et ita productio est per se productio filii: nul-
 lo effectuali: sed sola productione a parte producti. ¶ Eadem etiam
 essentia voluntatis est in se in eadem forma cum esse
 intellectus voluntatis: intellectus et voluntas potest esse
 principium productionis donum donabile obiecto dilecto: et
 productum sicut amor ipsi: sicut cuius donum. ¶ Sed quod deo
 non eo ipso quod donum est non est esse: sed quod productum in eadem
 essentia est esse. Et ideo illic productio non est generatio stri-
 cte accepta: quod non est hoc ipso quod donum productum est
 ut deus devocere amato. sed productio est spiratio: et produ-
 cti est spiritus donum: sed per se filii. Quomodo autem sit
 donum et cui donum dicitur infra dist. xvij. sed sunt di-
 cta sine pretudicio sententiae melioris: quia ad inveni-
 endum distinctionem inter generationem et spirationem
 et quare generatio non sit spiratio: scio me totaliter in-
 sufficientem ad docendum. ¶ Et illis pro articulo secun-
 dum nunc ponenda sunt conclusiones. Prima conclusio
 etiam super partem habita. Spiratio spiritus sancti
 non est generatio filii patris: quia ille productiones pas-
 sive distinguunt sicut ipsa producta: sed persone pro-
 ducte realiter distinguunt: ergo et ille productiones.
 Tenet consequentia: quia per solas productiones per-
 sone realiter distinguunt. ¶ Secunda conclusio. Ge-
 neratio et spiratio actus sumpta non distinguuntur
 realiter: sed accipiendo generationem et spirationem
 passivae sic distinguunt realiter: patet quo ad primam
 partem: quia sunt coponabiles in eadem persona: puta
 in patre. Nam generatio actus et spiratio actus sunt in
 persona patris: et generatio actus et spiratio sunt in per-
 sona filii. Quocumque autem in divinis sunt coponabiles in
 eadem persona: sunt idem realiter: sicut econverso.
 Quocumque non sunt coponabiles in eadem persona distinguunt
 realiter sicut generatio et spiratio passivae: quod coponabiles:
 id distinguunt: distinguunt realiter licet non sint oppositae: ut
 supra dictum est. Secunda pars patet: quod filius et spiri-
 tus sanctus realiter distinguunt. ¶ Tertia conclusio.
 Generatio et spiratio passivae distinguuntur realiter se-
 cundum se. Probatio. Non enim presupponunt aliquam di-
 stinctionem sine qua non possunt distinguere: quia non
 principium elicitionis. Haec coexistunt: quod non est inco-
 mpatibile idem principium elicitionis esse distinctarum
 productionum. quod. ij. dist. vij. ¶ Pro articulo tertio est
 dubium. Nam videtur quod spiratio passiva sit generatio
 strictissime accepta: nam licet non sit de ratione do-
 ni in genere quod procedat vel simile: est tamen de ratione
 huius doni in quantum hoc donum: scilicet in quantum do-
 num productum in eadem natura infinita: et proce-

dat vel simile: quia eiusdem essentiae: et sic adhuc gene-
 ratur. Respondet actor quod non potest assignari ratio
 sufficienter: quare productio spiritus sancti non sit vera generatio: pro
 nam illo: sed hinc creditur est tenendum: quod etiam produ-
 ctio spiritus sancti: vel productio non est generatio: quod ad quod
 acta est aliquid similitudo et creaturis: licet valde re-
 minus et dissimilis valeat contra. ¶ Secundi dubium. Dubi. 2.
 Nam dicit Boetius omnia in divinis sunt idem: ubi non ob-
 viat relatio oppositio: sed in generatione et spirationem
 nulla est oppositio: sed hoc dicitur: quod non tamen relatio-
 nis oppositio in se correlativa requiritur ad distinctionem
 reale in divinis: sed est relatio incompensabilis in
 eadem persona sufficit ad distinctionem reale. Et ideo quod ge-
 neratio actus et spiratio actus sumpta sunt in eadem per-
 sona: non distinguuntur realiter: sed generatio et spiratio passivae
 supra non coponantur in eadem persona: quod impossibile est
 quod eadem persona sit generans vel generata et spirata: ideo ge-
 neratio et spiratio passivae sumpta non coponantur in se
 in eadem persona: ideo generatio et spiratio passivae sum-
 pra realiter distinguuntur. Et sic hoc intelligenda est
 auctoritas Boetii cum dicit. Omnia in divinis sunt idem
 ubi non obviat relationis oppositio. Ad idendum est vel
 relationum incompensabilis. Distinctio. xij.

Spirita magister egit de personarum emanatio-
 ne ad intra: tunc specialiter de processione
 spiritus sancti ad extra. Non autem de missione filii
 alteri principati: quod est missio incarnatio est
 de qua in. ij. hoc ergo facit in quibus distinctionibus. Et
 hoc tripliciter: scilicet quod principium a quo: in di. p. xvi. et xv.
 et xv. ad modum: in di. p. xv. et xvij. et xv. ad partem: in
 di. xvij. et xv. ad principium a quo dupliciter: scilicet distinctio
 quod est per se filius. In distinctio: quod est ipsemet spiritus
 sanctus. Ab eo sunt similitudo duplex est. Ut in di. di. xv.
 In similitudo di. xvij. Proprietaria vero est: quod procedit
 ut donum: di. xvij. ¶ Sententia littere hinc procedit
 conclusionibus. Prima. Spiritus sanctus a patre et filio du-
 pliciter procedit: scilicet processione eterna processione
 temporalis: pro creature cuius sanctificatione et labis gratifica-
 tione. ¶ Secunda conclusio. Spiritus sancti temporalis processio
 est et est omnisio / qua mittit non tamen in bono creato gratia
 sed in seipso. ¶ Tertia conclusio. Spiritus sancti non dant
 virtuti sancti auctoritatem: sed ministerialiter et ipetra-
 tione. Vide latius in textu. Questio prima.

Vtrum spiritus sanctus copetatur duplex: pater
 et filius: temporalis scilicet et eterna. Articulus primus
 certas habet propositiones. Scilicet subtinget
 et quod difficultas huius questionis et duarum sequitur
 questionum magis in terminis consistit quam in re: ideo
 primo de re. Secundo de modo loquendi tractandum.
 Supponitur itaque primo: quod quelibet persona divina
 est causa efficiens et finalis cuiuslibet creature: quod opa
 trinitatis ad extra sunt individua. Secundo: due sunt per-
 sone productes: pater et filius: due producte: filii: spiritus
 sanctus. Tertio: quelibet persona potest esse causa gratiae
 gratitudo et gratificationis in creatura rationali. In re
 totus filius incarnatus non est non alia persona divina.
 Quarto: quelibet persona parata est ad faciendum
 quod ab ea rationaliter petit creatura rationalis. Nam
 ista manifesta sunt: et cetera ab eorum catholico: et patet
 partim et dictis. ¶ Secundo notandum: quod procedit: in
 vultu scilicet dicit aliquid vel aliqua predictio: vultu
 de processio quando accipit pro productione passivae
 ut minus persone ab altera. Et hoc processio dicitur

Artic. 2.
Lectio. 2.

Artic. 5.
Dubi. 1.

Dubi. 2.

Artic. 1.
Nota.

Nota. 2.

processio eterna. Et hec processio eterna: productio passiva idē sunt. Aliqñ accipit ipse talē pductionē et cōnotat psonā procedentē vt de nouo existēntē in creatura rōnālī s̄m modū aliqñ dēterminatū infra dīcendū. Et hec dicit processio temporalis. Et si est effectus modū loquēdi sanctorū q̄ procedit ipōtaret pductionem psonē ab aliā: nouā existētīā in creatura: nō ppter nouitatē dei s̄ creaturē: cōcedētū esset q̄spūsanctus procederet tēporalit̄ q̄mcp̄ creatura crearet. Sicut modo dicit tēporalit̄ pedere: q̄ daf creatura rōnālī ad intrā sc̄ificandā. Et ergo processio eterna: productio ad intrā: tēporalit̄ vero tpalit̄ est productio psonē ad intrā: et noua existēntia eius in creatura rōnālī s̄m modū dēterminatū. Et quo patet: q̄ licet pater est de nouo in creatura rōnālī quā s̄ā c̄ificat: quia non venit spūsc̄itās aut s̄ilus ad sanctificandū creaturā sine patre: tamē pater non procedit tēporalit̄: q̄ non producit ad intrā. Supponit etiā quod supra dicitū est de abstractis pnotariis. q̄. iij. p. logi. p̄o quo supponit: q̄ s̄m aliqñ nō supponit p̄ vna sola res: sed simul p̄o oibus q̄ significant. Sic creatio nō supponit p̄o aliqñ vno: sed s̄ p̄o deoz creatura de nouo p̄ducta: s̄m alios supponit p̄o etiā p̄ dōbus creatis: cetera cōnotat: sic creatio esset deus creatus: et actio actiue agēs: passio passiuē patiens. Lōnotaret trī creatio actiue creaturā p̄ductā. Creatio vero passiuē supponit p̄o creatura cōnotandō creatorem. ¶ Tertio p̄siderandū q̄ q̄dam solent sic notificare processione tēporalē. processio tpalit̄ est illapsum quidam: quo psona eternaliter procedēs vt producta illabit menti creaturē: per sua dona: aut substantiā sue p̄sone: assistēdo sibi specialissime ad actū bonū meritorius equequid. Dicitur t̄mō est illapsum. Et autē illapsum: intima p̄sentialitas cum p̄sēntia etiā quod illabit: et perfecta cognitio omnīū que sunt in illo illapso: vt dicit lib. ij. dist. vij. q. ij. Et quibus omni creaturē maxime intimus sit deus: dicit tamen specialiter tunc illabi mētī humane: cū et p̄sēdit ipsam specialiter regēdo: ac et influēdo vnde meritorie possit agere ac digna fieri vita eterna. Quomodo non assistit menti creaturē rōnālīs sic a deo aucterit̄: ac obice (ne illabatur deus) per mortale peccatū ponēt. Ad sequitur: quo psona eternaliter producta et inuit q̄ processio temporalis p̄supponit eternam: ita q̄ duo includit: scilicet processione eternam ad intra / et nouum modū existēndi in aliqua rōnālī creatura ad extra. Et q̄ sequitur q̄ processio dicit aliquid notionale et aliqñ essentialē. Notionale quāntū ad conditionem persone procedētis. Essentialē quāntū ad illabi menti rōnālī. Ideo nec est purum essentialē: nec purum notionale: sed essentialē notionale. Et ad quod vero sequit̄. Per sua dona: aut substantiam sue persone inuit personā procedētis dupliciter assistere mente rōnālī. scilicet in dono formaliter. Donum etiā datum creaturē: caritas scilicet et sapia formaliter inheret ei quibus mēs ipsa formaliter cognoscit et amat. In sebo effectiue: cū n̄m diligeret et cognoscere ipse effectus. Et q̄ bona creaturē daret: dant p̄cipaliter vt reuocet ad p̄ncipiū suū vnde exiit per creationem. Reducit autem rōnālīs creatura ad deum per actiones intellectus et volūtat̄is. Ideo duplicia sunt dona in quibus procedere dicit p̄sona diuina tpalit̄: scilicet bona intellectus et affectus. Et quibus nō illabit vna psona sine aliā: sed simul oēs tres

mentē rōnālē sc̄ificandō inhabitat: s̄m illō Joā. xij. Si quis diligit me: sermones meos feruabit: et per me? ut liget eū: et ad eū veniemus: et manebit apud eū facie meus. Quia rōna quō pertinet ad illuminationē intellectus appropriat filio: q̄ ad intrā procedit p̄ modū intellectus. Cū et verbi et patris: ideo in eis specialiter dicitur procedere filio. Ideo orantur sapies. Sap. 17. Emitte oēs sapientia de celis sanctus ruit: et de se de magnitudinis tue vt mecū sit et mecū laboret: vt scia qd acceptū sit corā te omni tpe. Et dona volūtat̄is quibus rectificat affectus appropriat spūsc̄itatis procedenti p̄ modū amoris. Ideo in eis dicitur procedere spūsc̄itatis sanctus. Iuxta illud ad Romā. v. Caritas dei diffusa est in cordibus nostris p̄ spūsc̄itatis qui dat? est nobis. Et dicitur etiā tūc vnicuique psona diuina cū a q̄os cognoscitur atq̄ p̄cipitur q̄m cognosci et percipi pot. Aut Aug. iij. de trinit. q̄. i. dōno appropriat magis cognoscit persona q̄ nō appropriat. Ideo illo magis dicitur illa psona cui donum ipm appropriat. Et Richar. dicit illud est p̄sone emanātis per effectū sibi appropriatū manifestatū. Et vero addit vltimo specialissime assistēdo ad bonū meritorius / inuitus q̄ non in quolibet donis procedit filius aut ipi ritus sanctus: nō em̄ in bonis naturalibus / tr̄m nec gratis daret n̄m s̄ in dono gratum facitē qd est caritas: q̄ dono: vt Aug. ait. v. de trinit. nihil est excellentius. Et q̄ caritas appropriat spūsc̄itatis vt dicitur esse sine qua nulla persona procedit tpalit̄: ideo q̄ processio tpalit̄ spūsc̄itatis appropriat. Et etiā q̄ processio tpalit̄ videtur et quēda liberalis donatio p̄ modum muneris liberit̄ gloriose illapsum appropriat qui procedit p̄ modū doni. Et quo hoc sequit̄: q̄ nō in quolibet dono intellectus dicitur procedere filio? aut spiritus sanctus: dicit q̄ non procedit in dono p̄p̄tē collato caritate. De quo Joā. xj. q̄ tali dono non fuit sanctificatus neq̄ deo carus. Admittit autē in dono vere sapientie q̄ includit caritatem / q̄ sapientia est cū amore notitia. De qua Sap. i. Sapientia non habitat in corpore subdito peccatis. Et secūdo sequit̄: q̄ ad eas creaturas neq̄ procedit neq̄ mittit filius aut spiritus sanctus / quas nō sanctificant neq̄ sanctificatas inhabitat: vt fuere nubes columba lingue igne. Et sic patet quid processione temporalis accipiendū sit. ¶ Ad articulo sc̄do et quātum ad modū loquēdi est conclusio p̄ia. Tenēdo p̄mū modum loquēdi de abstractis: nō est cōcedēdi de virtute sermonis. q̄ spūsc̄itatis sit duplex processio: vt q̄ spūsc̄itatis sunt duo processiones. Patet: q̄ s̄m hunc modum loquēdi processio tpalit̄ spūsc̄itatis non est res vna: q̄ neq̄ res absoluta nec res respectiua: q̄ nec relatio realis nec ratiōis. Si ergo processio temporalis nō est res aliqua vna: ergo cū processione eterna non cōstituit dualitatem numerum. Et sc̄do conclusio tenēdo s̄m modū loquēdi: nō sunt duo processiones spūsc̄itatis probatur: q̄ sic processio spūsc̄itatis est spūsc̄itatis procedens: non sunt autē duo spūsc̄itatis procedēs. Et tertio conclusio: s̄m intentionē sanctorū est duplex processio. I. spūsc̄itatis dupliciter procedit: eternaliter scilicet tpalit̄. Unde notādū est q̄ q̄i duo denotant sic habent quēndā denoiare pot alio nō denoiante: t̄m s̄m consuetudinē loquēdi concedit pluralitas p̄dicari de abstractis illo denotantibus: licet illa abstracta non ipōtēt rēvna n̄m: sed res plures. Sic in proposito procedere eternaliter denoiat spūsc̄itatis: q̄i

Nota. 5.

Notol.

D

Notol.

Articu. 1. Cōcl. 1.

Cōcl. 1.

Cōcl. 3.

non benolat tpatit pcedere: z sic pcedit q est duplex pcessio spūscī/sue q due sunt pcessiones. s. p qd tñ nihil aliud itelligēdū est: nisi q spūscīus duplī pcedit. scz tpatit z etnat. Et sic eūdē itellectū pcedi pōt qvtraz pcessio est realit. De etna manifestū est. De tpatit p: q sic pcedit q spūscīus realit pcedit et tpe ita cōcedi pōt q pcessio tpatit ē realit. Et nihil aliū ē pcessione spūscīi eē realit qd. si realit pcedit: sic de re aliter creat: realit domiat. Et ita creatio dei ē realit z dominus est realit: vt dicit infra. Non tamen ppter hoc pcessio tēporalis est aliq res relatiua vel absolutā deo supaddita: sicut nec creatio. Nec respect⁹ rōnis: q opatio itellect⁹ nihil facit ad hoc vt sit creatio. Imponat autem pprocessio tpatit nouum modū crīfēdi spūscīus sancti in creatura rōnali. zc. Et qz nōm pcessio tpatit ipoztat creaturā: quā nō ipoztat pcessio etna: pcedit multi q pcessio tpatit reat⁹ distīguītur ab etna. Et vtriqz verū est si pcessio tpatit supponit pro oibus q significat⁹ id ē pro spūscīo. pducto z creaturā: in qua de nouo existit fm determinatum modū. Hoc totū autē differt realiter a spūscīo quo est pcessio eterna. Et hoc articulo tertio moueri possent dubia: scilz an de virtute sermonis possit concedi q duplex est pprocessio spūscīus sancti. Item an pcessio tēporalis sit realit. Et si ficant res absolutā vel relatiua. Itēz temporalis pprocessio differt ab eterna sed studiosius lectos hec omnia in dictis pro conclusionē tertia clare inueniet. Ideo hic rescinduntur qz plana sunt.

Vtrum spūscīus sanctus detur in propria psona vel tantū fm sua dona. Tribus articulis solito more terminabit qstio. Et pro articulo primo. Notandum est q differētia est inter illos tminos pcessio: missio/datio. pcessio datio est in plus q missio. Et missio in plus nec min⁹ datio est pcessio est superius ad ly missio: z missio nec est superius nec infer⁹ ad ly datio. psumum patet: quia omnis persona que mittitur procedit: sed nō ecōuerso. Aliqz etn psona pcedit: scilz pcessione eterna: z tamē nō mittit: licet missibilia sit id est mitti possent. Tandē persona missa ab eterno procedit: z tamen nō ab eterno mittitur. Secūdum patet: quia nō omne quod procedit: datur: filius em ab eterno pcedit: z tamē nō ab eterno datus est: z aliquid datur quod nō pcedit: scz dona spūscīus sancti. Et Secūdo nō raudus: q illud dicit dari alicui: quādo potest illo vti ad agendū sicut placet: sicut aliquid seipsum dicit vti re alicui: quādo offert seipm illi ad faciendū quod illi placet. Illud vero dicit dari in se/ quod sic datur in potestate alterius omni alio dono circūscripto. Et per oppositū potest notificari dari alicui vel simul in se et in alio. Clarus illud pcedit quod. distn. xvii. vbi vult in effectu q spūscīus sanctus dicit soli creature rationali: in se: z in donis suis: quod sic in effectu deducit. Hec dicit alicui dari in se: cum in alterius dominiū vel quasi dominiū trāsfertur: ita q illa alius vti pōt: vt liber ad agendū: hoc modo etiam mos habet hominū vt alter alteri se dare dicit: cum ad hoc se offert: q paratus est alterius parere voluntati: faciens quecisqz alter ratiōabiliter ab eo fieri opabit. Et us ergo spūscīus sanctus illapū suo sanctificatiuo hominē per gratiam inhabitat: paratus est ipsum tuare in omni actione meritoria: tandem eum in beatitudine sublimare: dicit quōdammodo voluntati ho-

minis obtemperare. Stat em ad ostium pulsati: si qd aperit: ingreditur: z nunq manū suā subtrahit. Sic ergo hoīem acceptando per grām z in actione meritoria modo singulari eum iudicā dicitur se homini dare. Et possent ad hoc aliquomodo aparti exēplū Iohue. i. Et quando sol stetit in celo ad nēm hominis ita vt nec antea nec postea longitudo dies fuerit. Et x. xxxv. cuius ait dñs Iheros. Dimittite me trāscit furoz meus contra eos: z deleat eos. zc. Et cum autē spūscīus sanctus sic fecit hominū daretur illi nō in creaturā/ temp infundit etiam grām gratumfacientē bonum creatū quo anima ornāz: in dei spōsam adopta. Et dicitur. Art. 1. tum ad articulū secundū est cōclusio prima. Spūscīus sanctus datur in se siue i persona propria. Probatur: quia spūscīus sanctus potest esse paratus facere quicquid creaturā aliqua rationali rōnabiliter vellet fieri: z hoc faciendū dat se creature rōnali. Et notabilī pmissio pōt etiam se sic dare rationali creature: si nullū bonum creatū daret tali creature: ergo potest sic se dare omni dono creato circūscripto. Tandē ait. Ergo si ad ostiū z pulso. Et Secūda cōclusio. Spūscīus datur in donis suis. Probatur: q spūscīus non datur in se: nisi ad sancti ficadū rōnalem creaturā. Hęc aut non sanctificat sine donis suis: vt infra dicit di. xvij. Et Item spūscīus sanctū dari in donis suis: est ipm dare dona sua p confirmationē rōnalis creature. Immo illi modi tanq tur in hoc verbo angeli. Spūscīus supueniet in te/ quo ad primū: virtus alacrisi obīabit tibi: quo ad scōm: qd est datio doni. Et ad Roma. v. Charitas diffusa est in cordib⁹ vestris q spūscīus zc. Et Tertia conclusio. Spūscīus non datur in dono creato/ nisi in dono charitatis. Patet: q fm vīum loqndū sanctozū non datur alicui/ nisi quē p specialē acceptationem inhabitat: dāz tōgūm vitā etna. Sed nullus sic acceptatur: nisi in quo est grā gratū faciens: q est sola charitas. Ideo solū datur in charitate tāq in dono creato. Et usant ad articulū tertū. Et deus sit vtriqz Art. 5. essentia: presentia: potētia: vt pulchre deducit doc. di. xxxvii. quādo dicit de nouo alicui dari. Et ad id dicitur respōdetur: supposito quod nois daretur dare: z deus dicitur tripliciter esse in aliquo generaliter et similiter specialiter: p gratiam informantē: p specialē acceptationē: z p hypotheticā vniōnem: vt deducit infra loco allegato. Et tamen in pposito stante lege darī suae dat⁹ rōnali creature tunc qm eam inhabitat gratitue per donū charitatis: Et q dicitur bonos sic inhabitat qd ad vitā acceptat z nō malos. Ideo illis solū datur: tñc datur: qm tale donum infundit: z abū dantius dari: qm maiorem confert gratiam. Et Corollarie sequitur fm hūc modum loquēdi. Deus est tantū in bonis z non in malis: eo q solū tales per grām inhabitat. De hoc infra dicit di. xvij. Et Scōm dicitur. Dub. 4. bñ i quibus donis datur spūscīus: z quare magis i aliquib⁹ bonis q in alijs: cum oīa que habet homo: dona dei sūt. Ad hoc dubium dicitur primo possi nō tati in terio notabili quibus pcedētis de illapū sanctificatiuo: q spūscīus sanctus dicit dari in bonis vel cum donis suis: quous absolute sine eis possit dari. Nec datur alicui nisi rationali creature quā acceptat ad vitā z sanctificat. Nec etiā aliqd acceptat vel sanctificat lege stante sine gratie gratumfacientis datione. Quod ad aliud vero dico: si ad hoc esset modus loquēdi scōp⁹: ita bene posset dicit z concedi spūscīus sanctū dari in sapientia vel in fide vel in spe sicut

Art. 3.

Art. 1. Nota.

Nota. 1.

prop. 7.

Art. 1. Docto.

Docto.

Docto.

Art. 5. Dub. 1.

Dub. 4.

Distinctio XV. et XVI Questio vnica

in charitate. s; hoc nō est vitiatū apud scōs. Sicut nō dicit dāri q̄uis cōferat alicui potestātē faciēdi mira- cula sine charitate vel gra q̄uis hoc possit dicit si scit sic vterent. ¶ Tertio dubiū: p̄tra primā cōclusionē: q̄ videt inuere q; spūscitū possit dari sine bono crea- to: q; in se vt dicit cōclusio impossibile est trāire de cōtradictōio in p̄tradictōio sine mutatione: sed si spūscitū primo nō daf: postea daf: trāmissus: est mutatio: nō in spūscitū: ergo si aliq̄ dono creato de no uo dato. De hoc dubio patebit infra distinctio. xvij. q̄st. i. Et distinctio. xxx. q. ii. latius examinat: Ideo hic omittit responsio: lics p̄tra. ipm. p̄sequatur p̄e senti distinctio. q. i. ar. i. ¶ Quartū dubiū: frustra fit per plura q̄ possit fieri p̄ pauciora: sed sufficeret ho mmi ad vitā bonoz. collatio: ergo frustra daf spūscitū in se. Respōdēt deus multus agit per plura que possit facere per pauciora: si vellet: licet illud dicitū cōe by vitatem in causis naturalibus: in causis volū tarijs creat: q̄ dnt subeae cause p̄be: s; nō in deo auctore nature: cui? cāvolūtas ē bonitas. Distinctio. xv.

Stendit spūscitū mitti a patre & filio ad extra. Itā ostēdit q; etiā a seipso mittat. Et p̄ter textū numerat et subnotatis colli- gi cōclusionibus. ¶ Prima: spūscitū sanctus ne p̄i a patre & filio: s; a seipso sp̄ali mit- tit. ¶ Secūda cōclusio: p̄ mitti nō mittit: q; nō p̄ducit: sed spūscitū scilicet spūscitū mittit & mittit: q; eternat̄ a patre & filio spiratur: & rationali creature gratuite donatur. ¶ Tertia cōclusio. Semel tñ visibiliter/re- quenter autē inuisibiliter mittit filius: e regione semel inuisibiliter: pluries visibiliter missus legit spūscitū sanctus.

Questio vnica. **Q**uam quilibet p̄sona possit mittere & mit- ti. Solutio q̄stionis stat in quid nois termi- noz. Unde mitti est p̄sonā aliquā ab alia p̄ ductā per nouā suā existētiā in aliq̄ crea- tura rationali s̄m determinatū modum existēdi in ea manifestari p̄ducit. ¶ Quid sit est p̄sonā aliquā p̄ductā q; nouā existētiā in aliqua creatura rōnālī s̄m determinatū modum existēdi manifestare pro- ducit. ¶ Et quo sequit primo: q; mitti dicit processio nem tēporalem cōnotando eternā. ¶ Secundo seq̄- tur: q; due solum p̄sonē mittuntur: q; tñ due persone produciuntur. Et licet cū mittit filius aut spūscitū etiā veniat pater: nouo modo existat in creatura rationali c̄. fm illud Joan. xiiij. Ad eū veniem? pater scy & ego filius: tamē pater nō mittit quia non est persona producta. ¶ Tertio sequit: quia mittere nō importat productionē mittentis: sed persone misse: sic ly mitti. ¶ Quarto sequitur q; p̄sona mittit seip̄s pater: quia persona producta p̄t de nouo existere in creatura rationali: s̄m nouum modū existēdi in ea & in ea aliquid operari vnde manifestetur. Sic spūscitū sanctus nouo modo existens in apostolis: & produ- cendo sonum & ignē super capita apostolorū manife- statur suā p̄sentiam: seipsum mittit. ¶ Quinto sequit: q; mittere est cōmune tribus personis: sed mitti non: quia tñ due sunt p̄sonē producte. ¶ Sexto sequit: q; mitti & mitti importat respectū eundē realem: scilicet: p̄ductionē passiuaē persone misse: & nullū respectū rōnis: quia cōsideratio intellectus nostri nihil operatur in huiusmodi missionē: omnīū horum dic- torū ratio est positio & vltus terminoz: qui colligi- tur ex modo loquendi magistrī & sanctorū. ¶ Et: h; u

possunt formari a h; p̄positiones. Prima. Cū p̄sona p̄top. 1. diuina taliter p̄cedit quilibet persona eam mittit. p̄ba- tur: q; p̄sonā p̄cedentem quibet diuina p̄sona creatu- re nouo modovni sine manifestat: ergo quilibet mit- tit: tenet p̄sequētia ex quid nois mittere. Antecedens patet: q; vniue vel manifestare est operatio q̄dam ad extra: sed ista est cōis cuiuslibet p̄sonē & totē trinitati. ¶ Cosollarium: mittere nō est dictio notationalis: sed oib; trib; p̄sonis cōis: patet. ¶ Secūda p̄positio: mit- ti nō p̄uenit p̄f: patet: q; mitti est p̄sonā p̄ductā crea- ture dari: s; p̄ nō est p̄sona p̄ducta. Et patet aucto- ritate Aug. iij. de trini. Si etiā p̄ visibilib; modo ap- paruisse: nō nisi absurdissime a filio vel p̄fecto dice- ret mitti. ¶ Cosollarium: mitti solū duab; p̄sonis p̄ue- nit sc; p̄ducit. ¶ Sed dicitur p̄tra p̄mitti mitti iclu dit p̄ducit: mittere ad itra iclude: p̄ducere: s; nō agit bet p̄sona p̄ducta ad itra: q; nō mittit mittit: prima cō- sequētia tenet: quia mitti & mittere vniue: vt actiū & passiuū: sed q̄d actiū significat actiue: hoc idē pas- siuū significat passiuē. ¶ Ad d. hoc dicitū est: q; mitte- re iccludit p̄ducere: nō q̄dem quātū ad p̄sonā mit- tentē: sed eo modo q; mittit. Nō aut mitti ab aliq̄ nō est p̄ducit ab aliquo: sed est illud q; productū est ma- nifestari ab illo: sic mittere est p̄sonā p̄ductā manife- stare. Iterū q̄d verbum actiū principaliter signifi- cat actiue: hoc passiuū significat passiuē. Si tñ aliq̄d cōnotat verbum actiū cum significato principaliter: hoc eodem modo cōnotat per verbum passiuū: vt si a passiuū significaret librum scriptū ligari. b. actiū si- gnificaret: non librum scribere et ligare: sed librum scriptum ligare. Distinctio. xvj.

¶ In distinctioe illa & sequit agit magister de spūscitū spūscitū missione quātū ad modū visibilē & inuisibilē: de modovni visibilis distinctio- ne presentī p̄tra: volēs hāc cōclusiones subnotatas. ¶ Prima: spūscitū visibiliter mitti cū aliq̄ signi alicui? visibilis: q; inuisibilē spūscitū missionez representat: sensibili ostēsiōne: s; in sui natura nullate- nus oculo coposalit videat. ¶ Secūda cōclusio. Filius s; p̄ carne in q; missus est: minor est p̄ter spūscitū: s; spūscitū nō d̄: minor p̄re: cū in subiecta creatura s̄ti hyposta- tice nō vnitavisiuū apparuit. ¶ Tertia cōclusio: filius q; carne in qua apparuit assumptis in vntatē suppositi- ti: ideovēre s; homo q; idem totū cōicōnatio: non sic spūscitū distinctio in igne vel colūba aut alio sensibili signo designatus populo. ¶ Quid sit est p̄sonā aliquā p̄ductā q; nouā existētiā in aliqua creatura rōnālī s̄m determinatū modum existēdi manifestare pro- ducit.

Questio vnica. **Q**uam quilibet p̄sona possit mittere & mit- ti. Solutio q̄stionis stat in quid nois termi- noz. Unde mitti est p̄sonā aliquā ab alia p̄ ductā per nouā suā existētiā in aliq̄ crea- tura rationali s̄m determinatū modum existēdi in ea manifestari p̄ducit. ¶ Quid sit est p̄sonā aliquā p̄ductā q; nouā existētiā in aliqua creatura rōnālī s̄m determinatū modum existēdi manifestare pro- ducit. ¶ Et quo sequit primo: q; mitti dicit processio nem tēporalem cōnotando eternā. ¶ Secundo seq̄- tur: q; due solum p̄sonē mittuntur: q; tñ due persone produciuntur. Et licet cū mittit filius aut spūscitū etiā veniat pater: nouo modo existat in creatura rationali c̄. fm illud Joan. xiiij. Ad eū veniem? pater scy & ego filius: tamē pater nō mittit quia non est persona producta. ¶ Tertio sequit: quia mittere nō importat productionē mittentis: sed persone misse: sic ly mitti. ¶ Quarto sequitur q; p̄sona mittit seip̄s pater: quia persona producta p̄t de nouo existere in creatura rationali: s̄m nouum modū existēdi in ea & in ea aliquid operari vnde manifestetur. Sic spūscitū sanctus nouo modo existens in apostolis: & produ- cendo sonum & ignē super capita apostolorū manife- statur suā p̄sentiam: seipsum mittit. ¶ Quinto sequit: q; mittere est cōmune tribus personis: sed mitti non: quia tñ due sunt p̄sonē producte. ¶ Sexto sequit: q; mitti & mitti importat respectū eundē realem: scilicet: p̄ductionē passiuaē persone misse: & nullū respectū rōnis: quia cōsideratio intellectus nostri nihil operatur in huiusmodi missionē: omnīū horum dic- torū ratio est positio & vltus terminoz: qui colligi- tur ex modo loquendi magistrī & sanctorū. ¶ Et: h; u

Dubi. 3.

Dubi. 4.

p̄top. 1.

Dubi. 3.

Notol. 1.

Articu. 1.

Nota. 1.

sentans. 27. vbi tangitur causa finalis missionis visibilis: inuisibilis vero ipsius ratio est hominis per gratiam gratificamentum adoptatio sine signi alicui: sensus inuisibilis ostensione: quoad quod spiritus sanctus per gratiam qua inuisibiliter aie infundit eam illapsum sanctificatio acceptat ad vitam: et in filii regni ac heredes dei adoptat. Talis modi inuisibilis gratie collatio: et hominis per gratiam adoptatio dicitur missio inuisibilis. Quod homo autem ad quem sensum he missio inuisibilis: quod fit signo visibilis: quod fit non est spiritus sanctus: et inuisibilis quod in occulte: et sine signo sensibili dicantur due:

Nota. 2.

Secundo notandum quod missio visibilis quod fit per reale assumptionem nature create visibilis in veritate persone habet missio est filii incarnatione: de quo lib. iij. Alio modo fit sine tali assumptione: et de illa est quod dicitur. Tertio notandum quod in huiusmodi signis sensibilibus. apparitione neque inuisibilis spiritus sancti missione non semper significat inuisibilis missio tunc fieri primo duobus apparuit res cor porales: sed simpliciter tunc fieri: aut prius facta fuisse et adhuc permanere. Tandem ubi visa est colimba de celo descendere: super christum manere dicitur. Non tunc potest recipere gratiam: neque gratia augmentum: quam sine omni plenitudine habuit ab initiatione conceptionis sue. Secundo modo apud in die pentecostes ubi super capita eorum apparuit ignis iam ante habuerunt gratiam: licet tunc receperit gratia augmentum.

Nota. 3.

Quarto notandum quod spiritus sancti missione non semper significat inuisibilis missio tunc fieri primo duobus apparuit res corporales: sed simpliciter tunc fieri: aut prius facta fuisse et adhuc permanere. Tandem ubi visa est colimba de celo descendere: super christum manere dicitur. Non tunc potest recipere gratiam: neque gratia augmentum: quam sine omni plenitudine habuit ab initiatione conceptionis sue. Secundo modo apud in die pentecostes ubi super capita eorum apparuit ignis iam ante habuerunt gratiam: licet tunc receperit gratia augmentum.

Nota. 4.

Quinto notandum quod spiritus sancti missione non semper significat inuisibilis missio tunc fieri primo duobus apparuit res corporales: sed simpliciter tunc fieri: aut prius facta fuisse et adhuc permanere. Tandem ubi visa est colimba de celo descendere: super christum manere dicitur. Non tunc potest recipere gratiam: neque gratia augmentum: quam sine omni plenitudine habuit ab initiatione conceptionis sue. Secundo modo apud in die pentecostes ubi super capita eorum apparuit ignis iam ante habuerunt gratiam: licet tunc receperit gratia augmentum.

Nota. 5.

Sexto notandum quod spiritus sancti missione non semper significat inuisibilis missio tunc fieri primo duobus apparuit res corporales: sed simpliciter tunc fieri: aut prius facta fuisse et adhuc permanere. Tandem ubi visa est colimba de celo descendere: super christum manere dicitur. Non tunc potest recipere gratiam: neque gratia augmentum: quam sine omni plenitudine habuit ab initiatione conceptionis sue. Secundo modo apud in die pentecostes ubi super capita eorum apparuit ignis iam ante habuerunt gratiam: licet tunc receperit gratia augmentum.

ros redundabat tripliciter. Effectus principaliter in quantum deus: sed sic ad eum non fit missio: sed magis sic mittit: merito in quantum homo. Et ministerialiter merito redundabat in sacramentorum collationibus quibus efficaciam carnis: ideo in baptisimo: ubi factu sanctissime sue carnis aquis vim contra: regenerantia: vnde dicitur. Et deo missus est ad ipsi: factus in specie coluibe: quod est aial secundum. In sua predicatio redundabat gratia ministerialiter: quod per ea hominum corda ad gratiam disponebat: ideo tunc missus fuit in specie nubes lucide: quod est lucis accepta spargere quod modo predicatio doctrina. Et ab apostolis autem gratia solum redundabat ministerialiter: hoc vel per sacramentorum administrationem: vel verbi predicationem: propter primum fuit missus ad eos in specie status quando dominus dicitur. Accipite spiritum sanctum: quorum remissionem per te remittunt eis. In multis est dispensatione sacramenti penitentiae: quod est magis necesse fieri sacramenti post baptismum. Et sicut in christi est et quod dicitur. Et in die pentecostes in specie linguarum ignis: ut essent plures verberes per uerba charitatis: atque ad suam alioque salutem solent. Per uerba in die pentecostes in specie linguarum ignis: ut essent plures verberes per uerba charitatis: atque ad suam alioque salutem solent. Per uerba in die pentecostes in specie linguarum ignis: ut essent plures verberes per uerba charitatis: atque ad suam alioque salutem solent.

Articu. 1. 2. 3. 4.

Artic. 1.

Dub. 1.

Distinctio XVII Questio I

in his spiritibus ad christum et ad apostolos et ad alios per multos sanctos in quibus quidam ecclesia fundata. Ita tamen quod videlicet multo facta ad spiritus demonstraret misericordiam in se, non tunc in principio suo conceptiois ad eum factam. Distinctio decimasextima.

Distinctio septima magister agit de modo missionis spiritus sancti in his. Et potest sententia littere hinc conclusionibus sumari. Prima conclusio. Tunc spiritus sanctus datur vel mitti dicitur nobis: cum nos facit videlicet deum et proximum: per quod manemus in deo et deus in nobis. Secunda conclusio. Spiritus sanctus charitas est: et amor quo nos diligimus deum. Quod si intelligit formaliter non tenet. Si effectiue verum est: quia ipse infunditur habitum charitatis: si intelligit de charitate increata: ad salutem et ad diligendum deum simpliciter necessaria iterum saluari potest. Tertia conclusio. Charitas augeat: et aucter spiritus sanctus in se ne augeat nec minuat. Et de latius in tertio. Questio prima.

Vtrum pater spiritus sancti necesse sit ponere charitatem absolutam creatam animam formaliter informatam ad hoc quod sit chara deo et accepta. In ista questione recitat et impugnatur a doctore opinio beati aureoli tenentis tria. Primum quod est aliqua forma creati: que et natura rei de necessitate cadit sub coplacentia dei: per quam anima (cut in heret) gratificatur: ut sit deo chara/ accepta et dilecta. Secundo quod talis forma non possit esse diuina acceptatione in anima: patet: quia anima non est accepta nisi per illam formam: ita illa forma presupponit acceptatione eius. Tertio dicitur: hoc forma est quodam habitus dilectio: que a deo anime infunditur: nec est puri naturalis habetur. In tribus articulis statuit decisio questionis in notabilium conclusionem: et dubiosam expeditionem. Quantum ad primum notandum quod per animam esse gratam charam vel acceptam deo: quod pro eodem habetur nihil aliud intelligitur: nisi eam esse in tali statu: in quo nihil per mortale peccatum delinquat: deus vult et dare vitam eternam. Et repleri est de parulo baptizato: cuius anima est in tali statu: quod nisi postea peccet mortaliter: deus dabit sibi vitam eternam. Secus est de eo ante baptismum: etiam de actu existenti in peccato mortali: quod siue postea tales peccent mortaliter siue non: nisi baptismus aliquid baptismum: ut agat penitentiam non habebunt vitam eternam. Secundo notandum: quod complacentia dei respectu creature est duplex: quedam generalis: quodam specialis. Generalis est voluntas diuina: quia vult posse esse bona quicumque existunt: et hoc complacentia est respectu omnium existentium et possibilium. Illi modo complacentia dei presupponit pro voluntate diuina quod est essentia diuina: connotando creaturam omnem quod est vel potest esse bona et perfecta. Complacentia specialis est triplex. Prima est respectu omnium existentium et futurorum: quod nihil aliud est nisi diuinitus velle: quo vult aliquid possibile esse in futura esse bona. Et sic potest in nullo alio a se complacere: quod potest velle nihil a se esse futurum esse. Secunda complacentia specialis est respectu nobilioris obiecti: est velle aliud esse perfectius alio: sic maior est complacentia respectu iudicie dei accidit: et magis complacet in materia rationali quam irrationali. Tertia complacentia specialissima est respectu altissimi perfectissimi genitum perfectissimum: est velle diuinitus esse quod vult creaturam rationalem non ponere obicem: preferre maximam perfectionem

accidentaliter in genitum quod est beatitudo siue vita eterna. Hoc idem intelligitur per esse acceptum esse charam vel esse dilectum deo: scilicet diuini quod vult tale benefici fieri in maiorem in statu tali: non ponere obicem per actum. Et illo modo oia parvulus post baptismum primum post peccatum peccet et accipit deo: quod talis vult: si non impeditur sequens peccatum mortale: dare vitam eternam. Hoc autem sic est acceptum deo ante baptismum: quod illum non vult beatificare in illo momento in statu illo sine baptismo. Et pro articulo primo. Et de conclusio prima. De potentia dei absoluta aliud potest esse acceptum deo et charum sine omni forma sibi inherente loquendo de acceptatione specialissime coplacentie de quod in ad propositum. Probatur: quod sine tali forma inherente potest deus habere actum meritorum. Probatur: quia contingenter acceptat actum quicumque acceptat ad vitam eternam: ergo potest quicumque actum moraliter bonus sic acceptare valet ad propositum. Et per hoc le. Et de vita spirituali aie. Item actus diligendi sunt quodammodo tales forma: et actus diligendi sequens sunt eundem rationis: ergo sicut secundum ita primum potest esse ad vitam eternam. Et sic ille potest esse charus deo quod est in statu in quo deus: si non impeditur culpabiliter potest sibi dare vitam eternam: sed deus potest si velle aliquid in puris naturalibus? (id est si non habent illa forma dare beatitudinem: cum actus beatitudinis non dependet essentialiter ab illa forma: ergo deus potest ordinare quod talis benefici careat nisi per peccatum impeditur: et sic est clarum deo. Et ad hoc quod aliud sit ordinatum deo/ non requirit aliud habitus vel forma: ergo nec ad hoc quod sit charus. Tenetur: quia sic sicut oppositum in oppositum: sic propositum in propositum. Et sic patet de eo quod mortaliter peccat per omissionem hinc est oditus a deo: quod ordinatur ad penam: nihil penitentie: et si ibi nullus est habitus vicius: non quod peccet actus et generaturus. Et si peccat actu positum non oportet quod ab uno actu generet habitus: ergo sic. Et de secunda conclusio. Nullus potest esse charus et acceptus deo: quod vita eterna de lege ordinata: non habedo in se quantum ad vitam eternam infusam quod sit charitas vel gratia. Hec conclusio naturalis rationi probari non potest: non potest concludi ratione naturalis quod sit aliud habitus infusus. Potest tamen ostendi multiplici auctoritate scripturarum sanctorum: ut etiam infra habetur dist. iij. q. i. quartum de virtutibus infusus in baptismum. Et sufficiat auctoritas vna apostoli. I. Cor. xij. Si in lingua hominum loquar et angelorum charitatem autem non habeo: factus sum velut es sonans aut cymbalius tinniens etc. Et sic clare habet quod virtutes et dona quicumque spiritus sancti non sufficiunt ad vitam sine charitate et gratia que pro eodem habeo vt dist. xxvj. scilicet habetur. Et sic est euadere dicendo quod apud loquitur de charitate: et in ad ceteras virtutes perfectissimas cum inquit. Hinc autem manent spes charitatis esse maior boni charitatis. Et potest etiam peruenisse vellet adducere dicta magistri possent et ceteris impugnant oia dicta doctorum et sanctorum de ceteris virtutibus: sicut sic et spe: sicut de charitate vt hec latius plequitur omnia. Et nota. q. ii. art. ij. primi. Et tertia conclusio. Quod forma supernaturalis in anima posita non deus est non accipere ad vitam eternam. Probatur: quod quicumque forma posita non necessitatur deus ad producendum aliquid: siue quo illa forma potest stare et conservari: ergo potest illo habitu/ potest deus non beatificare. Et item quicumque formam potest deus producere et conservare: et ad tempus sine alia potest conservare perpetuo fixum.

Art. 1.
Nota. 1.
ad ista et hinc
charitas habet.

Nota. 1.

triplex est
complacentia
in dei.

Artic. 1.
conclu. 1.

ad ista.

Conclu. 1.

conclu. 5.

ne illa. Item potest illi forma annihilare cum anima cui
 inberet. ¶ Item quod dubitat quin inchoat libellā post
 (et perpetuo in paradiso) sferuare absq̃ beatifica visiō
 one & fruitione: q̃ in credit hie q̃ am. ¶ Et quo seq̃

re: & quouscūq̃ beatificat mere contingit: libe
 re: & misericorditer beatificat: et gratia sua: non er
 gatur q̃ deus quouscūq̃ beatificat ab errore: P
 lagis: qui posuit q̃ deus necessitat: hñti actū moralit
 ter bonū dare vitā eternam: r non er gra sua: ita q̃ si
 non daret: esset iniustus. Opinio autē recitata ponit: li
 cet deus nō necessitat per actū naturalit̃ elicitū quā
 tumcūq̃ moralit̃ bonum ad conferendū vitā eternā
 tamen necessitat a forma supnaturali per eum infusa

¶ Bepōsio autē hoc dicit: q̃ deus nulla forma: nec na
 turali nec supnaturali necessitat ad vitā eternā: sed
 sicut libere & contingenter infundit grām, ex sua beni
 gnitate ita concessa quouscūq̃ forma: ad hoc libere & mi
 sericordit̃ de sua gra dat vitam sempiternā: & semp
 ite sui infusilia potest non cōferre: ipse em est cui nul
 lus dicere potest: cur ita facias: quouscūq̃ facere potest
 faciendū iusta sunt: & iuste sic ea facit. ¶ Et est cōside
 randū q̃ in p̃tatis dicitur cū sit s̃mo de gra & charita
 te sumunt illa nulla absolute: vt supponit p̃o qualita
 te certa: nō cōnotādo quācumq̃ gratificationē vel aie
 ad vitam acceptationē: nam accipiēdo ea cōnotatiue
 verus esset dicere: Quouscūq̃ habet in re charitatē aut
 grām est accept? ad vitā: patet er connotato termini
 ¶ P̃o articulo tertio est dubiū p̃tīm. Cū nō possit
 fieri trāsitus de cōtradictorio in cōtradictorium sine
 mutatione: et aliq̃s nunc est acceptus deo qui prius
 nō fuit accept?: si nō est mutatio aliq̃ in illo nūc acce
 ptus: ergo erit necessario in deo: quod est impossibile.

¶ Ad istud dubiū respondet doctor in secūdo q̃stione
 videlicet quod dicitur: ostendens illud cōmune dictum
 (tantū de cōtradictorio in cōtradictoriū non fit si
 ne aliq̃ mutatione) habet inflatā. Si nec motus nec
 tempus nec mutatio esset: sed solus deus creas vnū
 angelum: tunc hoc iam est vera. Angelus creator: et
 prius non fuit vera. Sic deus posset acceptare ange
 lum: & post eundem deacceptare: sine omni demerito
 sui vel alteri?: si sine omni mutatione actuali: s̃ nō si
 ne omni mutatiōe potenciali: salē in alio: q̃ si fuisset
 aliq̃ successio in angelo vel in alio: tūc ambo extrema
 vnus cōtradictiois nō possent vni p̃ti illi? successio
 vnus coexistere: s̃ necessario vnus extremū coexistere
 vnū p̃ti successiois: & aliud extremū alteri p̃ti: tūc
 angel? de esset mutar? in se vel in alio. ¶ Ad hoc mentē
 q̃s doctor d̃. xiiij. q. ij. vbi clare dicit. Trāsitus quouscūq̃
 posse fieri p̃pter solā t̃pis mutationē: vt actualit̃ & de
 facto si t̃pis esset: vel si t̃pis nō esset: nec mor? nec mu
 tatiō: tūc foret talis trāsitus de d̃dictorio in d̃dicto
 rium p̃pter trāsitus t̃pis possibilē: q̃ si t̃pis esset vnus
 cōtradictiois vnus careat in vna p̃te t̃pis: & aliud & in
 alia p̃te t̃pis. ¶ Itaq̃ ad dubiū istud possit doceri: & alios
 r̃ndē: q̃ mutatio q̃ redit ad trāsitus d̃dictiois/ ali
 q̃ fit in aliq̃ extremo d̃dictiois ad bonū intellectū: vt
 cū aliq̃ fit de nō calido calidū. Aliq̃ in aliq̃ extrin
 seco: vt aliq̃ est aliquid dexterz postea nō dexter: nō
 p̃pter mutatiōem sui/ s̃ alteri? ¶ Itē si ad p̃ces aliquid
 facti de? a diabolo in purgatioe remittit penā. Aliq̃ si
 solo t̃pe: vt si statū q̃ floren? nūc valens: xvviij. sol
 do: post mēses valeat. xxx. tūc floren? nūc nō valet.

xxx. & post mēses valeat. xxx. p̃pter solū t̃pōris lapsū:
 de hoc infra in. iij. dist. xiiij. q. i. ¶ Per hoc ad p
 positū dicit q̃ libet illorum modor̃ potest hie fieri
 mutatio: q̃ potest de? ordinare q̃ hñs aliquem actū
 moraliter virtuosū/ hie habebit vitam eternā. ¶ Et q̃ ext
 mens in tali t̃pe vel loco habebat vitā eternā. ¶ Et oib?
 hñs modis fit mutatio: non autē p̃pter hoc opozet po
 nere aliquā formā deū necessitatē: nec opozet po
 nere obiectū aliq̃ distinctum a deo imutabile & eter
 num/ ad saluandū imutabilitatē actus diuini: sic pa
 ter de creatione. Deus vult nūc creare nō prius
 prius nō vultit sine mutatione actus in deo. ¶ Et li
 lo sequit? q̃ possibi est cōtradictio: si successio: s̃
 r̃/ abiq̃ motu locali: vt ret aliquid nōue positioe seu
 destructione ret p̃existens. ¶ Et addit Gregori? di
 stin. xiiij. q. i. ac Camera. q. ij. arti. ij. cuius verificatio
 nis lapsus temporis non sit in causa: s̃ in fine lapsu
 t̃pis actuali vel potētiā p̃tingere nō possit: em
 cōtradictio esset nisi vera p̃tēs: ergo aliq̃s eē gra
 tus deo modo p̃dicto sine mutatione locali: sine no
 ue qualitatē acquisitione/ vel depōitione p̃existens.
 Quouscūq̃ verificatiois lapsus temporis non est in causa
 fm Greg. vbi s̃. s̃ in fine lapsu actuali vel potē
 tiali illud p̃tingere nō possit: vt habet doctor s̃. q. ij.
 dist. xiiij. & loco p̃allegato in sc̃do. q. vlt. iuxta finē.
 ¶ P̃tēs etiā q̃ ad cōtradictiois verificatiōem quouscūq̃
 sufficit mutatio in re extrinseca. Itē quouscūq̃ t̃pis
 est in causa. ¶ Et hoc fm Camera. q̃i determinatio t̃p
 ois cadit sub statuto. Sicut apud beatus lex erat
 vt quilibet serū? cōpleto anno sexto seruitus redat
 er ad libertatē: idē absq̃ villa sine mutatiōe solo t̃
 pōis lapsu fiebat de seruo nō seruus/ de non libero
 liber. De hoc lat? infra di. xxx. q. ij. in doc. ¶ Et in col
 lect. present. ¶ Item ad hoc quō nunc t̃pōis est: & habet
 Greg. i. c. q̃ cōtradictiois possunt successioe verificari
 r̃ & c. cuius verificatiōis lapsus t̃pis nō est in cā: am
 sit verū vel non: & ad quē intellectū explicat infra in
 iij. dist. i. q. i. huius vide ad idē d̃cā in centilogio
 in cōclusionē. xij. ad ratiōē quā: vbi late loquit de
 cōtradictiois futurorū contingentū. ¶ Et s̃ com du
 bium est contra primā cōclusionē rōne huius q̃ d̃ de
 potētia dei absoluta. Si hoc verū esset: seq̃ret q̃ deus
 posset aliqua facere ordinare: alia facere absolute
 nō ordinare: s̃ hñs fallum: s̃ r̃. Ad hoc respondet fm
 doc. q̃ l. vj. q. i. q̃ queda de? pot̃ facere de potētia or
 dinata: & queda de potētia absoluta. Itē cō
 clusio nō est sic intelligēda q̃ i deo reall̃ sine due potētia: q̃
 vna sit ordinata/ alia absoluta: q̃ vnica est potētia in
 deo ad extra: q̃ oī modo est t̃pē de?. Nec sic est intelli
 gēda q̃ aliq̃ pot̃ de? ordinare facere: & alia pot̃ abso
 lute: & inordinare: q̃ de? nihil pot̃ facere inordinare.
 S̃ sic est intelligēda: q̃ posse aliq̃ aliq̃ accipit fm
 leges ordinatas et institutas a deo: & hñs de? posse
 facere de potētia ordinata. Aliq̃ accipit posse/ q̃ posse
 facere de potētia ordinata. Aliq̃ accipit posse/ q̃ posse
 facere de illis q̃ nō includit d̃dictioē fieri: siue de?
 ordinatit̃ hie hoc facere: siue nō: q̃ deus multa facere
 pot̃ q̃ nō vult facere: fm magnifitū li. i. iij. dist. xiiij.
 ¶ Et illa d̃ posse de potētia absoluta. ¶ Et hñs d̃dictio
 pbat q̃ dictū saluatoris Joā. iij. Aliq̃ d̃ renar? fuerit
 er aq̃ sp̃it̃s/ nō pot̃ tirare regnū dei. Aliq̃ d̃ nō pot̃ sit
 eūlis potētie nūc sic p̃ti? & aliq̃ñ firmiter i regnū dei
 sine oī baptismo: hie p̃tēs de p̃uē? cōfirmatiōe t̃pē legis
 defici? atēq̃ habuerit vñi rōms: s̃ nūc ē possibile.
 S̃ illud quō tūc erat possibile fm leges tūc institutas/

no

Art. 3.
Dubi. 2.

5

Colo. 1.

Dubi. 1.

Distinctio XVII Questio I

LXXXI.

Dubi. 3.

nunc non est possibile fm legē nīc institutā: s; absolute sit possibile. Et illa di. patet rīfio de subū motū ¶ Tertio dubiū est p̄tra dādē p̄fisionē sc̄bam. Qd est de se et fm essentia sua laudabile et acceptabile: si causat actū aliqū nō est minus: s; necessario laudabile. Charitas est h̄mōi fm ap̄m. Ab̄oio h̄mōi charitas: ergo r̄. ¶ Et dicit ap̄ta. Impossibile est sine fide placere deo: s; s̄r̄ impossibile est posita fide p dilectionē opante non placere deo. ¶ Ad p̄mū dico q̄ laudabile accipit multip̄r. Nō nō p̄ oi natura q̄ est bona: sive sit creata: sive icreata sic loq̄ Aug. iij. d. li. ar. dīcēs. Si laudat rōalis creatura q̄ factā est: nō dubitē laudādū eē q̄ fecit. Alio mō t̄o cui⁹ bonitas ordiāf ad aliqū aliū actū sic dī. i. Et q̄ optimo nō est laus. Tertio nō accipit laudabile vt opponit vīru perabilē: sic est aliq̄ bonū extēns in n̄a p̄tate: dignū retributionē et laude. Sic vīru p̄abile est aliq̄ viciū extēns in n̄a p̄tate: dignū increpationē et p̄na ¶ De hoc v̄. iij. Et p̄ta philoſopho. Nullū itaq̄ ip̄o perabit cōtra ex natura vel s̄r̄imitate vel ex plaga: sed magis miseribit. Et aūt q̄ ex vīni potatōis vel alia i-cōtēntia: oisvīs i-crepatib. Et aūt q̄ circa corp⁹ maliciā q̄ in nobis increpant: q̄ nō in nobis aūt non Et sic accipit Aug. iij. de li. ar. Ab̄o⁹ q̄ p̄c vel illuc volūtas p̄vritū nū volūtar⁹: atq; in n̄a p̄tate positus: neq; laudād⁹ cōtra ad sup̄iora: neq; culpād⁹ eēt cum ad inferiosa deōtū. H̄mo nō et sc̄do charitas est laudabilis: sed nō tertio mō. Hec sum⁹ laudādū: sic q̄ deus nobis infundit charitatē q̄ nō est in p̄tate n̄a: q̄sue sum⁹ aliq̄ modo laudabile: si nos dīponimus ad recipiēdā caritatē. S̄r̄ charitas laudabilis est i-quātū est op̄is merito: i; c̄z p̄cipiū. ¶ Ad sc̄dō dico Duplex est n̄citas fm absolute: et suppositōe. N̄citas absoluta est q̄ aliq̄d simp̄r est necessariū: ita q̄ etas oppositū esse v̄r̄ includit p̄radictionē: et sic h̄c absolute est necessaria: h̄c est rīfio: de⁹ est: et h̄mōi q̄ cōtradictio est q̄ h̄c s̄nt falsē: et p̄radictionē vere Necessitas et suppositōe est: q̄ aliq̄ dīctōnalis est necessaria q̄sue tā āns q̄s̄is t̄i p̄tēs: sic h̄c est n̄citas. Si p̄t̄r est h̄c d̄stīnat⁹: p̄t̄r salubrit̄: t̄i tā āns q̄ p̄t̄r est p̄tēs vel q̄ aliq̄ talis p̄na est necessaria: t̄i t̄i necessitas et suppositōe. Dico s; q̄ de⁹ nō de necessitate acceptat actū elicitū ex charitate creata: loq̄ndō de absoluta n̄citate: sed pōt de potētia absoluta istū actū non acceptare: accipiendo nō acceptare p̄ non velle actū dare v̄tā creatū. Qd p̄bat: q̄ p̄ sc̄dō: deus nihil agit ad extra de necessitate: nec aliquid aliud a se vult necessario: ergo q̄ cūq; actū posito invitato: deus nō est de necessitate nature v̄tū sit: bt dare v̄tā etnā: et p̄ p̄tēs pōt nō acceptare talē actū. ¶ Quartū dubiū p̄tra eandē p̄fisionē. Si sic aliq̄s possit esse grat⁹ et non gratus deo: sive charus et non charus: charus ex charitate quā habet non charus ex casu posito. ¶ Ad illud t̄o q̄ accipiedo charitatē absolute: p̄ forma imberdēt: charus p̄ oi illo cui p̄paratur vita etnā: sic de potētia de absolute pōt aliq̄s esse charus sine charitate. Et nō notādū q̄ est charitas creata et icreata. Sine charitate icreata nemo pōt esse charus deo: sed sumūdo p̄ charitate creata sumit v̄ p̄cipit: s; p̄ q̄dā habitū absolute istū: et sic non est nemo notatū: sed absolute significat illā qualitātē Et sic iteq; aliq̄s pōt esse charus sine charitate. Alio mō sumit p̄ imino notatū: vt est abstractū illū cōcretū char⁹: accepti ad sensum p̄fātū: vt s; notat ali

Dubi. 4.

quē eē gratū deo: sic sine charitate nemo pōt eē charus deo. ¶ Et illis dicitis sedē cotollariū nullū s; actus vīrois potest ex charitate elici: p̄tātū a deo ad p̄mū acceptari. Sed p̄ hoc cotollariū arguit: de⁹ est rōnabilissim⁹ dilectio: s; dilectio fm re ctā rōnē merē redamationē fm illud p̄uover. viij. Et go diligētēs me diligo. s; nō pōt diligere se v̄tū gētō maxie ex charitate: fm illū Joā. r̄iti. Qui v̄tū gīt me diligēt a se: p̄ meo: ergo diligēt eū: p̄na t̄i q̄ nō pōt facere v̄tū omittē s̄r̄ctā rōnē: alioq̄n posset peccare q̄d blasphemū est cogitare. ¶ Et de⁹ ex natura rei et necessario diligit charitatē: iusticiā et ceteras virtutes: q̄ etiā participat eas illas: t̄i p̄na: q̄ ip̄sibile: est q̄ actus ferat sup̄ aliqū formā: q̄n ferat sup̄ participat illā: saltē materialit̄ et p̄ accidēs. Sicut nō pōt vīrus videre colorē parietis: q̄n videat parietē. H̄s p̄bat: q̄ necessario imutabiliter diligit suā iusticiā charitatē et cetera: s; coplacet sibi in ea: et etiā oia iustia et oēs diligitēs se et cetera. Quia oia talia p̄ habitū iusticie et charitatis: maxime infusum participat iusticiā dicit nā. ¶ Et de⁹ q̄d est bonū honestū et delectabile: in veritate est deo coplacēs et acceptū: sed virtuosū in veritate sunt h̄mōi s; p̄na nota. Ad̄oio p̄bat: q̄ fm h̄mōi s; p̄na. Non enim vsq; ad virtuosus tāq; b̄i dīspōt̄ est regula et mensura corp⁹ s; sunt bona et delectabilia fm veritate. Deus autē virtuosissimus est et optime dispositus ad recte iudicandū. H̄mo videt nota: q̄ virtus s̄nt s; p̄ fer. fm se pulchre bonē appetibiles. Et ad p̄mū t̄o q̄z si deus nō pōt non diligere diligitēs se aliq̄ dilectioe fm coplacentia pura generalit̄: vt in no tabili sc̄do patuit. H̄o t̄i s̄nt q̄ ea dīlectioe qua or dīnant ad vitā etnā que t̄o complacētia specialissima. Et q̄ infer. Deus nō pōt contra rectā rationem h̄erū est: sed recta ratio quantū ad exteriora est volūtas sua. Non enim vsq; ad illā regulā cui tenēat se consuetudine: sed ip̄a diuina volūtas est regula oim cōstingētū. Hec enī q̄ aliq̄d rectū est aut iustū: ideo de⁹ vult: sed q̄ de⁹ vult: ideo iustū et rectū. Pōt et q̄ amulter diligitēs se: q̄ si faceret nō iustit faceret: q̄ nemo et dicitur cur ita fac. ¶ Auctoritates adducte loquuntur de facto fm ordinē infusum. ¶ Ad sc̄dōm dīcendum q̄ si assumptū intelligitur de iusticiā et cetera que deus est: verū est: q̄ necessario se diligit. Et cum infer. ergo et ceteras virtutes: neq; cū infer. ergo et eas participatēs. Si loquitur de participatione reali p̄ idēritatē vel informationē: quomodo p̄cedit argumentū: sic nihil participat diuinā iusticiā vel bonitatē: t̄i vero loquitur de participatōe p̄ imitationē: quomodo effect⁹ imitat suā causam: neq; q̄ act⁹ dī une coplacētis specialissime et acceptatōis gratū tē ferat in sic participatēs necessario. Quia t̄i cum omnis creatura participet diuinā bonitatē: ois creatura etiā irrationabilis acceptat ad vitam beatā. Hec hoc p̄bat ratio. Si autē in primo assumpto loquitur de iusticiā creata et neq; q̄ necessario diligit illas: et acceptat tali specialī coplacētia et dilectioe: de q̄ est cōclūsiō et cotollariū. H̄erū coplacet sibi in oi creatura coplacētia generalit̄: vt in notabili sc̄do patuit. Non autē oportet q̄ illa specialit̄ que est ordinatō ad vitā q̄ tunc necessario acceptatē natura angelica q̄ perfectior est quocūq; habitū. ¶ Per hoc ad tertium dīctur: q̄ bonū est deo acceptū et placitū generalit̄ cum placētia seu etiam specialit̄. Illa videlicet qua vult ip̄sum eē tale bonum: et sic p̄fectum et delectabile. Non

Corol. 1.

aut oportet qd acceptet illa acceptatione de qua clu
 fior corollarii. ¶ Corollarii scdm. Deum acceptare
 pot ad gloria de portia suis absolutu: viatoris actu
 et natura: no infusa gratificatioe gra. ¶ Contra hoc
 corollarii arguit. **A**ctus immutabilis et eternus? hys obie
 ctu immutabile et eternu: sine cuius participatio ne noua
 no pot de nouo trahere sup obiectu. **A**ctus diuine ac
 ceptationis est immutabilis et eternus: ergo hys obiectu immu
 tabile: sine cuius participatioe nouat. tenet pna in. it
 pame. **A**ctus pty: qd actus no est sine obiecto: vt puta
 cognitio sine cognoscibilitate: dilectio sine diligibili.
Aliud qd aliqd cognosceret: diligeret tri nihil cogno
 sceret et nihil diligeret qd implicat: ergo actus immuta
 bilis no est sine obiecto immutabili: alioqn si mutaret
 obiectu: no actus actus esset sine obiecto. **E**t eode pty
 qd actus eternus? no pot de nouo trahere sup obiectu si
 ne noua participatioe obiecti eterni: nisi habedo nou
 uum obiectu/habere obiectu p se mutabile: qd nouu.
Actus pty: qd ois actus deo est intrinsecus: ita de
 et pnis immutabilis et eternus. **T**er vltra: illud obie
 ctum no erit aliqd actus vel habitus naturaliter elicitus:
 qd ois talis pot esse deo non acceptus: ergo aliqd
 infusus et no alius nisi charitas: ergo. **A**d hoc pot
 vno modo respondere negado maioris: muer saliter: qd
 solum habet veritate: qd actus ille immutabiliter et ne
 cessario trahit sup obiectu: secus si trahit contingenter
 sup obiectu: sicut actus creati quatum ad totu illud
 quod importat in deo est eternus: et si no habet obie
 ctum immutabile: qd eo ipso qd est obiectu creatiois est
 mutabile: qd producibile de nichilo et diuini est actus
 eternus: et si non habet obiectum immutabile: qd et
 si eternus est quatum ad id qd est in deo: no si trahit
 necessario sup obiectu nec eternaliter: sed contingenter
 et ex tpe: qd trahit sup obiectu nihil aliud est qd actus
 liter create vel diuini vbi importat creatura: qd est
 contingens trahitur ille est contingens. ¶ **L**osephus co
 cedidit qd actus eternus? contingenter trahens pot esse sine
 obiecto: qd id qd in deo est actus creati: puta diuini
 velle: est eternus: sed no eternaliter trahit: qd deus no
 eternaliter creat: est ergo sine creatu: qd actu no creat
 ¶ **I**tem si arguit: tunc cognosceret et nichil cognosceret
 et. **D**icit qd actu cognosceret et diligit tunc actus trahit
 Sed si p possibile vel impossibile actu no cognosceret
 vel diligeret: no traheret actus nec haberet obiectu.
 ¶ **A**lter respondet ad illa maior. **A**ctus eternus? et.
 Distinguo rone illius termini obiectu immutabile.
 Aut intelligit de habere obiectu eternu et immutabile
 in esse obiectu vel in existetia reali. Si primo modo
 vera est maior: qd dequid p certo instanti est obiectu
 actus diuini: ab etno est obiectu talis actus? **N**o actus diuini
 ne acceptatiois: est velle a certo instanti acceptare. **E**t
 sicut ab etno vult deus a: acceptare p illo instanti: ita a
 ab etno est obiectu huius? velle diuini: et ita nichil actus? est
 sine obiecto in esse obiectu. **S**ic suo modo de obiecto
 diuini? creatiois. **S**i aut intelligit maior de habere
 obiectu immutabile in esse subiectio: id est in reali ex
 stentia: sic manifeste est falsa: etia de actu diuino trahit
 esse: necessario: qd actus diuine cognitiois necessario
 trahit in se corrigibile: qd ab etno cognosco oia ne
 cessario actualiter: et tri obiectu cognitiois diuine non
 est eternu immutabile in esse actuali: sic de actu placet
 de gualt: qd sibi coplacet ois creatura possibilis. ¶ **E**t
 nota qd obiectu est terminus? a platiu? ad qnas tpa. **I**tem
 non sequitur: est obiectum: ergo a est. **Q**uestio. ij.

Vtrum aliqd actus voluntatis possit esse me
 rito: ius sine charitate formaliter informate.
 ¶ **I**ta questio de pcedet a pcedete: qd qrit
 de posse: no fm lege ordinata de facto/ sed
 de posse absoluto. **T**ra qd impugnata a doctore ope
 traria: ponit fm ue bec pco responsalis. **N**o includit
 ptradictione actu esse merito: sine ois habitu supna
 turali formaliter iherite. **P**er qd acti esse merito: a de
 pcedet ex sola dei gratia voluntate: qd libere ad pma
 du acceptate: et no ex qncis causa creati: s; sicut de
 voluntarie et libere acceptat ad meritum bonu motu vo
 luntatis: qd elicit ab habere charitate: ita de potentia
 sua absoluta posset acceptare eundem motu voluntatis/
 si no inuideret charitate. ¶ **I**tem sicut de? sine ois dono
 creato aiam informate: qd esse ad acceptare ad vita etna:
 ita etia actu eiusde de se no voluntate. **I**tem qd p
 bitu nullus? actus sit meritorius? de se pbat: qd p
 pbatu pisse nullus? actus est laudabilis: qd nec meritorius? pna
 nota. **E**t ans pbat dupl. **P**rimo: qd nihil est merito
 riu nisi qd in nra potestate est: hoc est: qd libere et volu
 tarie licitu aut imperatum: esse esse in nra potestate: ad
 agendu vel no agendu no est ab habitu: cui habitus sit ca
 naturalis: s; ro meritum pnt est ex pte nra pncipaliter
 consistit penes voluntate: qd est de se libera ad agendu et
 no agendu: et no penes habitu. **S**ecundo qd nullus habitus
 est de se laudabilis. **N**o acquirit: qd nec infusus: qd mnt
 est in pte voluntatis: qd acquirit. **A**ns pty: qd nullus talis est de
 seruitu pabilis: qd nec aliqd est laudabilis. pna t; qd pna
 sunt circa ide. **A**ns pty: qd no est viciu? **A**lle enim red
 dit hominem vitu pabilis: qd stat cu charitate quia habes
 est no vitu pabilis. **I**tem nulla est impossibilitas nec ex
 pte dei: nec nra qd actu diligendi deus pof se voluntate
 de libere elicitu? de posse et sua gra acceptare tanq
 meritou vite etne. nullo habitu exite insoluate. **I**tem
 se qd corollarie: qd sine gra nullus? actus pot esse meritorius?
 ¶ **R**espondeo formaliter voluntate vel aiam informante qd
 creatura est: s; sine gra icreati: qd est gratia deivolu
 tas libere et iustit cordis actu tanq meritou accepta
 te. **E**t bec est ro formalis meriti et nulla alia. **I**tem enim
 exite: nullus alijs ab actu et voluntate elicitie positus:
 actus? est meritorius? **E**t de ea non posita: ois? alijs positus
 actus? no est meritorius? ¶ **R**espondeo: ad actu esse meritou
 redit integritas oim circumscripax et pferunt v oia di
 uina voluta ipse s; ad hoc no sufficit hoc ex suis na
 lib? s; **S**ocio. **A**d actu meritou no opz qd tota lex
 actuali ipse s; qd aliqd madata ipse vel consistit. **L**
 op? debiti vel supergationis: et qd nullu mandatu
 qd doc. tractant in questione illa. **Q**uestio tertia.

Vtrum de facto ois actu meritou charitas
 creata supponat. **P**rimo articulo: nu
 mero terminabit questio. ¶ **C**irca articulo
 primu: qd qstio illa vni qd pcedet qstioe lo
 ¶ **A**rti.
 ¶ **R**ota.
 ¶ **Q**uestio. ij.

Arti.
 Rota.
 Questio. ij.

Distinctio XVII Questio III

questione fcedeti de charitate duplici creata scz qrt habet i se. de sum. tri. r. ca. c. vnicio. est habitus sicut dicitur creata qd est voluntas diuina: sine qd nullus est deo gra tuus vel acceptus: nec acq dicitur meritorius. ¶ Quarto suppono ex di. pnti. q. ar. ii. multiplice acceptione necessitat. ¶ In 2o articulo scdo est hec conclusio prima dicitur acq meritorius necessario supponit charitatem creatam fm lege dei ordinata. ¶ Probatur octo. ¶ 1o acq meritorius de q octo participat loquitur est meritorius vite eterne statuit aut lex diuina nullum sine gra saluadu est ap. s. i. l. cor. xii. ¶ 2o liguis hois loqr z angeloz: charitate aut no habet factus: sicut ve lut es sonas: aut cibalis timis. ¶ 3o si habuero pphetia z noueri mysteria oiaz ois sciaz: z si habuero oem fide ita vt motes transferat charitatis aut si habuero nihil su zc. ¶ 3o ad 3o. vj. ¶ Si a deivita eterna sicut p graz diuini testu rpi credim? sal uari ¶ 4o. r. ¶ 5o cetia mlla allegari pnt: ¶ 6o si ho sit ac cept? deo ad vita possidenda z opa ei? meritoria: necesse est necitate ad iudicata: de q. s. q. i. dubio. ¶ 7o. ¶ 8o. ¶ 9o. ¶ 10o. ¶ 11o. ¶ 12o. ¶ 13o. ¶ 14o. ¶ 15o. ¶ 16o. ¶ 17o. ¶ 18o. ¶ 19o. ¶ 20o. ¶ 21o. ¶ 22o. ¶ 23o. ¶ 24o. ¶ 25o. ¶ 26o. ¶ 27o. ¶ 28o. ¶ 29o. ¶ 30o. ¶ 31o. ¶ 32o. ¶ 33o. ¶ 34o. ¶ 35o. ¶ 36o. ¶ 37o. ¶ 38o. ¶ 39o. ¶ 40o. ¶ 41o. ¶ 42o. ¶ 43o. ¶ 44o. ¶ 45o. ¶ 46o. ¶ 47o. ¶ 48o. ¶ 49o. ¶ 50o. ¶ 51o. ¶ 52o. ¶ 53o. ¶ 54o. ¶ 55o. ¶ 56o. ¶ 57o. ¶ 58o. ¶ 59o. ¶ 60o. ¶ 61o. ¶ 62o. ¶ 63o. ¶ 64o. ¶ 65o. ¶ 66o. ¶ 67o. ¶ 68o. ¶ 69o. ¶ 70o. ¶ 71o. ¶ 72o. ¶ 73o. ¶ 74o. ¶ 75o. ¶ 76o. ¶ 77o. ¶ 78o. ¶ 79o. ¶ 80o. ¶ 81o. ¶ 82o. ¶ 83o. ¶ 84o. ¶ 85o. ¶ 86o. ¶ 87o. ¶ 88o. ¶ 89o. ¶ 90o. ¶ 91o. ¶ 92o. ¶ 93o. ¶ 94o. ¶ 95o. ¶ 96o. ¶ 97o. ¶ 98o. ¶ 99o. ¶ 100o.

¶ 1o mercedem eternam sine gra: ¶ 2o alio pbat qd merces illa debet opti? z laborib? factoz fm id. ¶ 3o de. ¶ 4o. ¶ 5o. ¶ 6o. ¶ 7o. ¶ 8o. ¶ 9o. ¶ 10o. ¶ 11o. ¶ 12o. ¶ 13o. ¶ 14o. ¶ 15o. ¶ 16o. ¶ 17o. ¶ 18o. ¶ 19o. ¶ 20o. ¶ 21o. ¶ 22o. ¶ 23o. ¶ 24o. ¶ 25o. ¶ 26o. ¶ 27o. ¶ 28o. ¶ 29o. ¶ 30o. ¶ 31o. ¶ 32o. ¶ 33o. ¶ 34o. ¶ 35o. ¶ 36o. ¶ 37o. ¶ 38o. ¶ 39o. ¶ 40o. ¶ 41o. ¶ 42o. ¶ 43o. ¶ 44o. ¶ 45o. ¶ 46o. ¶ 47o. ¶ 48o. ¶ 49o. ¶ 50o. ¶ 51o. ¶ 52o. ¶ 53o. ¶ 54o. ¶ 55o. ¶ 56o. ¶ 57o. ¶ 58o. ¶ 59o. ¶ 60o. ¶ 61o. ¶ 62o. ¶ 63o. ¶ 64o. ¶ 65o. ¶ 66o. ¶ 67o. ¶ 68o. ¶ 69o. ¶ 70o. ¶ 71o. ¶ 72o. ¶ 73o. ¶ 74o. ¶ 75o. ¶ 76o. ¶ 77o. ¶ 78o. ¶ 79o. ¶ 80o. ¶ 81o. ¶ 82o. ¶ 83o. ¶ 84o. ¶ 85o. ¶ 86o. ¶ 87o. ¶ 88o. ¶ 89o. ¶ 90o. ¶ 91o. ¶ 92o. ¶ 93o. ¶ 94o. ¶ 95o. ¶ 96o. ¶ 97o. ¶ 98o. ¶ 99o. ¶ 100o.

Art. 1. 23

Loco. 1.

Art. 3. Dub. 1.

ali⁹. p⁹na nota cū maiorib⁹no: p⁹ q⁹ act⁹ generati⁹ habit⁹: est ei⁹de rōnis cū actu cūctio p⁹ habitū alioquin p⁹ eū habit⁹ nō augmētaret: q⁹ e⁹ enī augmētāt p⁹ que generat. Itē ois actus q⁹ est merit⁹: cū aliqua circūstātia: q⁹ nec de se est laudabilis nec vituperabilis: etiā est merit⁹: sine illa circūstātia. Sed actus aliq⁹ cū charitate: pura diligēdi deū est merit⁹ous: et illa circūstātia: q⁹ charitas infusa de se nō est laudabilis: ergo sine ea adq⁹ est merit⁹ous: p⁹na est i⁹ d⁹ r⁹ij. d⁹baio: p⁹ q⁹ circūstātia q⁹ de se nec est laudabilis nec vituperabilis nō facit actū merit⁹ousi nec demeritorū: cū maxime laudabile sit actū esse merit⁹ousi. d⁹baio: p⁹ p⁹te prima est p⁹clusio p⁹na. p⁹to scda sc⁹ q⁹ charitas de se nō sit de se laudabilis. p⁹obaf: q⁹ null⁹ habitus est de se laudabilis: q⁹ p⁹obaf q⁹ nō acq⁹it⁹: ergo multotim⁹ infusus: q⁹ nū⁹ h⁹z devolūtario q⁹ s⁹ q⁹ de acrob⁹ libere elicitis est acq⁹it⁹. p⁹o vero acq⁹it⁹ nō sit de se laudabilis nec vituperabilis. p⁹obaf: q⁹ d⁹libet indifferēt flare p⁹ōt cū de amicitia r⁹ odio. Nā si alii quocūq⁹ visiois repēte cōuertit⁹: r⁹ fit de inimico amic⁹: non statim corūpūt habit⁹ visiois acq⁹it⁹: q⁹ ad huc post cōuertitōe sentit⁹ se magis inclinari ad p⁹iores actus visiois donec p⁹ oppositos habit⁹ virtuosos (q⁹ exercitiū bono⁹ū actū acq⁹it⁹os) corūpātur. Sic illi multas h⁹as virtutes incidit in mortale sit inimic⁹ det⁹: tñ non statim corūpūt habit⁹ virtutū. ¶ p⁹to solutioe illaz rōnū. Nota q⁹ h⁹z ad merit⁹ vite eterne de cōdigno plura de facto requir⁹: vt p⁹z in .ij. di. xxvij. puta q⁹ sit libere elicit⁹: r⁹ fm inclinatione gre⁹: p⁹ hoc cōdignū p⁹mo: et acceptū a deo liberaliter ad h⁹mo⁹ p⁹mo: tñ illud vitimū est principale in rōne meriti: q⁹ solo exite sine alijs act⁹ est merit⁹ous: p⁹ona di gna p⁹mo. Et nō exite h⁹z sit actus libere elicit⁹: et fm inclinatione charitatis: gre⁹ nō est merit⁹ neq⁹ cō dignitas. Et n⁹ creat⁹ quātūcūq⁹ libere elicit⁹: etiā cū q⁹ctioq⁹ dono nullo sine gra⁹ sine charitate est essen tialiter merit⁹ous: sed ex sola liberali acceptatione di uina: r⁹ ita p⁹ale ex sola gra⁹ creata vt patuit. q⁹ .ij. r. q⁹ p⁹iesenti p⁹clusioe .ij. ¶ Et aut⁹ de facto req⁹at charitas infusa: q⁹ est ipa gra⁹ est ex sola misericordia ordiatioe diuina. d⁹baio: aut⁹ enī deus seuelle oi q⁹ decreuit ac ceptare ad g⁹as: p⁹terre h⁹ic omari: q⁹ est gra⁹ q⁹ p⁹ficif et ad bonū libere elicitū p⁹parat r⁹ adiuuat: q⁹ q⁹ cha ritas req⁹it nō est p⁹ter p⁹fectione charitatis: sed p⁹ p⁹ b⁹placitū dei r⁹ sue benignissime voluntatis. p⁹er hoc ad p⁹imā rōne p⁹ōt dici beneū q⁹ voluntas nō magis mere⁹ p⁹ hoc vel illud: nisi q⁹ hoc vel illud acceptat a deo: et deus decreuit nouelle aliq⁹ actū accepta remissū illū q⁹ elicit ad h⁹ite charitate: fm et inclinatio nē deo ex hoc p⁹ale est magis merit⁹ous: r⁹ nō ex eo q⁹ est in p⁹ate sua. Nec sequit⁹. Nō laudamur: q⁹ nō mere mur: q⁹ laus p⁹pte deo debet a q⁹ est eo bonū: meritiū n⁹ s⁹ h⁹ic Aug. ad Sixtū p⁹ b⁹ptex. Lū coronat be⁹ me rita n⁹ s⁹ h⁹ic aliud coronat q⁹ munera sua. d⁹baio: q⁹ meritiū est: q⁹ a deo ad reddēdi opanti magis ac ceptum q⁹ est in p⁹ate n⁹ s⁹ h⁹ic libere elicitū. Ad scōs d⁹ba: q⁹ deus nō acceptat opus n⁹ s⁹ q⁹ charitas magis acceptat: sed q⁹ ita placit. Itē sic regula philosophi non h⁹ic locū. Quia intelligit⁹: q⁹ aliq⁹ est tale p⁹o p⁹ter aliud esse tale p⁹aeic. ¶ Ad tertium: admissio q⁹ actus merit⁹ous: r⁹ nō merit⁹ousi postum ei⁹de esse rō nis essentialis: sed non accidentalis. Itē tamen rō di ueritatis sola diuina voluntas dei sic ordinantis. ¶ Ad quartū negat maior. Ad p⁹batōne cōcedit q⁹

circūstātia talis ex se vt natura propria nō facit actū merit⁹ousi: s⁹ ex ordinatioe diuina: q⁹ q⁹ctūmq⁹ esset laudabilis ex se: si a deo nō ordinaret ad p⁹emiam non faceret actū merit⁹ousi. ¶ Sed cōtra dubitat. Si esset po nēda charitas infusa: maxime vt est ratio acceptadi (actū ad p⁹imū volūtatē diuine: s⁹ hoc nō: q⁹ p⁹na nota. d⁹baio: p⁹z: q⁹ nō videt alia rō ponēdi charitate infusa. d⁹baio: p⁹obaf: q⁹ nihil creatū p⁹ōt ēē rō act⁹ diuini. Nec i se: nec vt rēdit i tale obiectū. Quia act⁹ diuini null⁹ est etn⁹ r⁹ imutabilis. Quis creatura tpalis r⁹ imutabilis ac possibilis. Sed mutabile nō p⁹ōt ēē rō imu tabilis: q⁹ tūc aliq⁹ eēt tale alio rōne lic essēdi: q⁹ est impossibile. Itē circūscriptio oi dono sup⁹naturalis ēē distinguere inē amicū r⁹ inimicū: vt inimic⁹ dicat⁹: in q⁹ est p⁹ctū nō delecti: r⁹ ita offēsa det⁹ amic⁹: i q⁹ nō est offēsa. Itē aut⁹ collationē dono sup⁹naturalis p⁹ōt i i mico dimitti offēsa. Nō enī necesse est si dimittit offēsa p⁹ nō ip⁹utationē ad pena: q⁹ addat donū ei q⁹ fuit inimic⁹: Nā aut⁹ charitas p⁹ōt distinguere inter filios regni: carceris fm Aug. ¶ Itē si ponit charitas ma xime vt inclinādō vel ita cōcauset merit⁹ousi: hoc nō. d⁹baio: p⁹obaf: q⁹ vel ut p⁹ncipialis: vel min⁹ p⁹nci palis. Nō scōm⁹q⁹ p⁹ncipialis cā bonoz merit⁹ousi est gra⁹: vt dicit magister dist. xxvij. scōi. Ad quoyolū tas r⁹ se vt pedesūq⁹ nō p⁹na: cōcomitās nō duces: vt dicit Aug. ad Bonifacii papā. Si aut⁹ p⁹ncipalis: q⁹ cū inclinet natural⁹ non libere sicut ois habit⁹: se q⁹ ac⁹ merit⁹ousi nō eēt liber r⁹ i potestate volūtatis sed naturalis. r⁹ p⁹na: q⁹ effect⁹ se q⁹ cōditionē cause p⁹nci palis. ¶ Ad illa rēdit. Ad p⁹imū d⁹ba: q⁹ charitas nō est rō acceptadi necessaria vt patuit. q⁹ .ij. r. ij. Sed p⁹ōt dici rō acceptadi: ex libera ordinatioe diuina: ad h⁹ic intellectū: q⁹ ordinatū deo nō acceptare actū: nisi ex charitate inclinatē a volūtate elicitū. Et illo nō nihil p⁹hibet aliq⁹ creatū ēē rōne acceptadi deo r⁹ ita ac⁹ diuini. ¶ Ad scōm⁹ d⁹ba: q⁹ p⁹ōt distinguere inē amicū et inimicū sine charitate. Nec p⁹ hoc req⁹it charitas: s⁹ p⁹ p⁹ ordinatioe diuina sepe dicit⁹. Distinguere d⁹ba: filios regni: cōse q⁹ charitate ex diuina ordinatioe. ¶ Ad tertū d⁹ba: q⁹ in actu merit⁹ousi duo est attendere. sc⁹z substantiā act⁹: r⁹ rōne meriti. d⁹baio: aut⁹ ad substā tia est p⁹ncipal⁹ a volūtate libere p⁹ducite. d⁹baio: aut⁹ ad rōne meriti a volūtate a charitate ex diuina ordiatioe. p⁹ncipalissime t⁹z vere a deo libere ac ceptate. ¶ Tertio dubitat: h⁹o natural⁹ obiectū ad b⁹itu d⁹ne tāq⁹ ad suū finē: q⁹ p⁹ōt eā naturalib⁹ acrob⁹ p⁹ced⁹: r⁹ p⁹ p⁹is sine dono sup⁹naturali p⁹na p⁹bat: q⁹ natura n⁹ b⁹lagit frustra: nec deficit i necessarijs .ij. de aia. De h⁹erēt aut⁹ si ad ea i q⁹ ordiat p⁹ducere nō possit. Nā p⁹na p⁹bat: q⁹ h⁹o natural⁹ appetit b⁹itudinē tanq⁹ sine fm b⁹itū Aug. r⁹ij. de r⁹z. d⁹ba: .ij. de sol. Ad illud aut⁹ ordinat⁹ natural⁹ q⁹ p⁹ōt natural⁹ cōse. ¶ Itē chari tas ipedit merit⁹ousi: q⁹ non req⁹it. Nā p⁹na p⁹bat: q⁹ aliq⁹ est magis deb⁹it⁹ eo min⁹ mere⁹ s⁹ exite charitate bon⁹ ac⁹ est magis deb⁹it⁹: fm illud d⁹baio. Dum cre scunt bona: rōnes etiā crescit donoz. ¶ Itē q⁹ opus est magis laboriosum est magis merit⁹ousi: sed chari tas facit opus min⁹ laboriosum: q⁹ fm Aug. d⁹baio. Quia leuia r⁹ p⁹pe nulla facit charitas: r⁹ ita facit min⁹ merit⁹ousi. ¶ Itē merit⁹ousi acrob⁹ etiā acrob⁹ fidei: p⁹ actū: fortitudinis. r⁹ i scripturis: q⁹ nō solū charita- ti. ¶ Ad p⁹imū d⁹ba: s⁹ h⁹o natural⁹ ordinat⁹ ad finē bea titudinis: nō tñ ad cōsequēdi p⁹ media tñ naturalia. Nec ideo deficit natura i necessarijs: q⁹ necessaria a

Nota b⁹

Dubi. 1. 15

Respōdo

Dubi. 3. 16

Respōdo

Distinctio XVII Questio III

bono supernaturali ferunt. Sicut dispositio embriōis humane nō est frustra nec deficit: quia nō attingit formā intellectū in materia embriōis pducendā. Nec ad illū terminū ordinā q̄ p̄t̄ naturā cōsequi. Nā hō faciēdo q̄d in se est: naturā dīponit ad gr̄as supernaturalē. Ad scōm t̄a q̄ ac̄r magis debet nō est min⁹ meriti: maxime q̄i cū maior debito fiat maior dignitas ac̄r vt i p̄posito. Et t̄a debitu nō minuit rōnē meriti: q̄ nō min⁹ est meritoria obseruatio p̄ceptoꝝ q̄ charitate obediētā q̄ ac̄r i superogatiōis: p̄pter q̄ doc. dicit. Et t̄a cū uoto factū esse magis meritoriu q̄ si sine uoto fiat. Ad t̄ertiu de ope laborioꝝ dīstinguī: q̄ q̄nq̄ op⁹ est magis laborioꝝ et ip̄o ope q̄ arduū ē aliquid t̄uū excedēs vires naturales. Alio mō d̄ laborioꝝ: p̄p̄ op̄antis defectū: p̄p̄ quē magis laborat. Et ista laborioꝝitas minuit meritū. P̄tia auget ad illā p̄mouet charitas q̄ facit aggredi ardua. De hoc d̄. xxix. sc̄t̄i lat̄i habet. B̄neuit meritū nō cōmētatur labori: sed p̄fectioni charitatis: int̄dōnā ac̄r. Ad q̄rtū d̄ q̄ meriti attribuit ac̄r: aliaq̄ virtutū in quārtū sunt formate charitate: et nō alias vt ā. per apostolum. j. 1. Cor. xij.

Questio quarta.
Meritū charitatis possit augeri. ¶ Ido articulo primo. q̄. hui⁹ p̄mā suppono p̄ intellectū terminū q̄ p̄ augmentabile doc. intelligit idē q̄ int̄dōnē. Nam de augmentatiōe substantiali aut quantitativa malis nihil ad p̄positū: sed t̄n augmentatiōe virtutis et p̄fectionis. Et quōs uarie sunt opti. de h̄mōi augmentatiōe quō fiat: sequor t̄i opti. de eoz q̄ tenet ē fieri p̄ additiōē gradus ad gradū: in eadē p̄e subiecti penetratiue simul existentiū eiusdē rōnis: numero t̄n differētū p̄ quā totū fit mō p̄fectiue vel ineffiue. Et quōs in p̄clusionē hui⁹ questionis vtz q̄ charitas auget oēs cōcordat p̄pter auctoritatē scripture. Sec̄ de modo augmentatiōis de quo in sequētib⁹ q̄stionib⁹ vidēdū erit. In hac uero questione doc. principālī m̄uestigat quātū ad logicā que p̄pōnes veniūt cōcedēde et q̄ negādē. ¶ Florā dī i ḡt̄ sc̄ d̄: q̄ aliqd recipit magis vel min⁹ duplici accipit. Alio mō reali: sic est recipit in se in p̄sue: forma magis: min⁹ int̄am. Alio mō denotatiue: p̄m quādā similitudinē et p̄dicatiōē: q̄ de ip̄o magis et min⁹ p̄dicat. ¶ Ido articulo sc̄do est cōclusio p̄mā. Lapiedō magis et min⁹ primo mō: nulla forma suscipit magis et min⁹. P̄tia forma accidētis nihil recipit in se: q̄ accidētis nō est accidēs. Secus de forma substantiali sc̄z intellectu. ¶ Sc̄do cōclusio: capiēdo magis et min⁹ p̄p̄ia sc̄do modo Nulla forma suscipit magis et min⁹: p̄z: q̄ vna charitas nō est magis charitas q̄ alia. ¶ T̄ertia p̄clusio: ip̄o p̄p̄ia forma suscipit magis et min⁹: vt valet d̄n: vna forma est maior vel minor alia int̄dōnē: clyna forma est maior forma: et vna alia forma est minor forma. Et ita sub cōsimili intel lectu: ita p̄dicta cōcedēda est. Forma suscipit magis et minus in sensu copulatiuo nō copulato: q̄ vna et eadem forma nō est maior et minor. Aliiter in sensu si termino p̄t etia p̄fata p̄p̄osito concedi sic: sc̄z de illo termino forma p̄dicat magis et min⁹ copulatiue: q̄ illa est vera forma recipit magis et forma recipit minus nō deum: sed de diuersis formis. ¶ Quarta cōclusio h̄c est falsa de virtute sermōnis. Forma augmentat p̄z: q̄ nulla forma ē p̄io minor: postea maior: q̄ nec illud q̄ p̄cedit augmentatiōē: nec illud q̄ acq̄ rit ē augmentatiōē. Et totū restatū ē: p̄cedēt: illo

q̄ acq̄rit sit mai⁹ q̄ forma q̄ p̄cedit. Et hoc totū nō fuit p̄t: sicut nec illud q̄ acq̄rit. Nec etiā aliq̄ forma cōs: q̄ nulla talis est nisi signū: sed nullū p̄dicatū d̄ de cō: nisi cōueniat illi p̄ aliq̄ singulari. ¶ Quarta cōclusio: subiectū forme nō augmentat: q̄ i h̄o p̄io fit min⁹ char⁹: postea magis char⁹: t̄n p̄p̄ hoc h̄o nō augmentat: s̄z charitas: vti denotat magis vt min⁹ charitas. ¶ Sexta p̄clusio: p̄m cōem modū loquēdi: forma augmentat. P̄fata: q̄ aliqd aliqd aliqd subiecto p̄t mo est minor: postea in eodē subiecto est forma aliq̄ alta eiusdē rōnis maior sine interruptiōe: vel et ē subiectū p̄m potētia diuina: d̄ sine interruptiōe: q̄ si fieret interruptiō: nō eēt vn⁹ mot⁹ s̄z p̄tes. Et sub illo intellectu sequēs q̄stio ē tractatū: q̄d iustitiam: q̄no fit augmentatiō. Et illo seq̄: q̄ i forma augmentat: nō t̄n mouet s̄z subiectū: q̄ mouet: q̄ mot⁹ dicit sub cōcessiōe. Augmentatiō autē forme: d̄ ē h̄c fit sermo q̄ est charitas: sit in inflāt. Itē moueri capit: p̄ ē subiecto mot⁹: nec augmentat: vt nūc de augmentatiōe loquimur: est fieri ad moueri. Nec h̄mōi augmentatiōe est sp̄s mot⁹: s̄z nō sit sine motu naturali. Quā q̄n forma augmentat subiectū forme mouet large accipiēdo mo uerit: vt ex t̄dit ad mutatiōē. P̄fata t̄n de aliq̄ formā a subiecto separā augmentat: hoc cū nullū includit p̄dicatiōem: et sic augmentatiō eēt sine motu: q̄ ibi nihil moueret nec mutaret. ¶ Septima p̄clusio: h̄c simplr et de rigore p̄mōnis est. P̄tia h̄mōi latitudinē q̄r̄ illā. Forma h̄z se p̄es realit̄ difficultatē. Et t̄n sit augmentatiō sit alatiō: p̄t p̄cedi q̄ augmentatiōe alatiō nō forme ē augmentatiō: s̄z subiectū. H̄c est finis doc. i scripto suo q̄stio p̄t. ¶ T̄ertū p̄ clarior d̄notari et dicēdo intellectū. Florādū p̄io q̄ duplex ē augmentatiō vt notat doc. j. q̄. viij. hui⁹ d̄n. sc̄z it̄suaz ext̄siua. Augmentatiō ext̄siua est p̄ quā illud q̄ auget occupat maiorē locū post q̄ āre: et h̄c duplex: q̄ndā fit p̄ additiōē p̄ris ad p̄tē faciētis p̄ vt nūc cū illa d̄: si n̄ca ab ea loco et situ: vt cū āq̄ addit āq̄: vel alicui⁹ sup̄ficiē p̄s vna p̄ris dealbat q̄ alia. Aliā augmentatiō ext̄siua fit i eodē subiecto p̄fate: vt i rarefactiōe aliqd s̄z se totū fit mai⁹ ext̄siua. In tali augmentatiōe (si tenet q̄ q̄stias est accidēs difficultatē in q̄stā) p̄ioz q̄stias tota corripit: et noua maior introducit: nō manet vna q̄stias cū alia. Si nō tenet q̄ q̄stias nō est accidēs liberet rei quātē: s̄z est res met quātā non fit ibi additiō noue q̄stias: s̄z ip̄a res rarefacta p̄ elōgationē p̄ris occupat maiorē locū post q̄ āre: p̄ solū motū locale earū sine ad ḡtatiōē alicui⁹ rei noue. Augmentatiō it̄siua: est additiō p̄ris ad p̄tē: faciētis cū illa vniū diffinitae ab eo loco: it̄siua: ab q̄o q̄ p̄ se sc̄z maior q̄stias: quādā h̄o ponit augmentatiōē triplicē vt refer̄ p̄. de alia. q̄. it̄. sc̄z pure it̄siua: q̄ ē formis sp̄ialib⁹ nō corp̄alib⁹: et ē charitas. Pure ext̄siua sit rarefactiō vt augmentatiōe corp̄is corp̄alib⁹ caliditatē: sc̄z et frigiditatē. ¶ Florādū sc̄do: q̄ augmentatiō ē solū ext̄siua p̄t subdiuidi d̄fereētā sine numero: et i p̄tina. Et p̄m p̄mōi p̄t p̄t. Et grez omiū nūeralit̄ augēt. Et p̄m sc̄o i rarefactiōe aer⁹ vt alit̄ vt patuit. ¶ Florādū t̄rio: q̄ augmentatiō it̄siua mixt̄is solent imagiari. Alio mō vt. ā. immediate patuit: p̄ accu mulatiōē gradū eiusdē rōnis: sicut vniū formā que fit magis it̄siua q̄ aliq̄ pars eius. Alio modo it̄siua

Arti. 1.
Nota. 1.

Nota. 2.

Arti. 2.
Sc̄do.

10

3

4

5

6

7

Nota. 1.

Nota. 2.

ginant aliq fieri augmentatōe intensiū solū p recessū a non gradu. Et istud a diversis varie assignat. Nam quidā dicit: q̄ intensio fit p deputatione alicui⁹ forme a suo contrario. Alij q̄ fit p maiore radicationē in suo subiecto. Ita q̄ fm istos cōtingit eadē formā penit⁹ inuariatā fm sua essentia: aliq̄ subiectū min⁹ intensiōe denoiare: postea magis: ⁊ similit̄ e contra. Sed ista opinio nō est vera: vt habet declarari in philosophia ⁊ c. Quarto notādū: q̄ augmentatō rā intensiua q̄ extē sua dupliciter pōt imaginari fieri. Uno modo subito si ue in instāti: sicut si sol aut aliud luminōsū crearet in instāti in medio brya phono: ⁊ postea aliq̄ aliud crea ret in eodē medio in instāti. ⁊ sic fieri ibi augmēta tio luminis rā extēsiua q̄ intensiua in illo scdo instāti. Alio modo pōt imaginari talis augmētatio fieri nō in instāti: sed successiue p̄tinue: tū fm extēsiōe vbi est intensiōe. Ita q̄ data aliq̄ forma: vt caliditate: vbi est dētere q̄ ante quālibet partē istū caliditatis: p̄t fuit ei⁹ medietas s̄ intensiōe: extēsiōe q̄ illa tota pars ⁊ c. sic fit successiue cōtinue. h̄n p̄ declaratione istoz est h̄c vidēdū: qd est aliq̄ fieri in instāti. Adidēt dñs l. ame. q. tr. p̄m. aliq̄ d̄ t̄ fieri in instāti: q̄ nulla ei⁹ pars p̄rit anteq̄ illud esset. Et q̄ sequit̄: q̄ nō stat aliq̄ idēibile fieri: illud nō fieri in instāti. ⁊ ⁊ q̄ nichil ei⁹ an ipm p̄rit: cū ipm careat p̄tib⁹ ⁊ c. ¶ Qui to notādū q̄ augmētatio p̄tinua pōt dupl̄ fieri. Uno modo pōt fieri cōtinue successiue. Alio modo p̄tinue p̄manēt. Et hoc dupl̄: q̄ duplex est cōtinui: scz cōtinuum successiui: ⁊ p̄tinuum p̄manētis. Dicit aut̄ aliq̄ cōtinue successiue augeri. qm in quibet instāti postēriori est magis intensiū vel magis extēsiū q̄ in aliq̄ priori. Ita q̄ nō est bare aliq̄ tēp⁹ in augmētatione sic p̄tinua in q̄ toto illud fit equaliter intensiū vel extē sum in quibet pte. ¶ Sexto notādū: q̄ latitudo sicut lum̄ sumi: cū loquimur de latitudine formaz: est plura litas distinctaz p̄tū constitutū p̄ se vni⁹ extēsiū vel intensiū. Et est duplex scz intensiua: extēsiua. Latitudo extēsiua est pluralitas partū distinctaz: consuetū tū p se vni⁹ quātū cōtinui. h̄n nō capis h̄c latitudo p̄r apud mat̄ematicos distinguit cōtra longitudi nem. Latitudo intensiua a lue gradualis: est pluralitas distinctaz p̄tū sibi iuncte coexistētū: ⁊ p̄stitutū p se vni⁹ quātū intensiū. Sed grad⁹ vt h̄c lum̄ v̄ pars alicui⁹ latitudinis intensiue siue pars alicui⁹ forme: al teri p̄tī eiusdē coexistēt: ⁊ secū cōstitūes p se vni⁹ quātū intensiū. ¶ Septimo notādū post p̄dicta in con clusionib⁹ q̄rta: sexta q̄stionis hui⁹: q̄ aliqua formā augmētari pōt intelligi dupl̄. Id nō mō de virtute scru monis. Alio mō p̄ intensiōe loquūt̄: vt patuit p̄ cleu sione. v. l. h̄c ex alioz dicitō referre placuit: p clario ri dicitōz intellectu ex p. c. l. Camera. ⁊ h̄c. ¶ P̄t ma p̄pō est dñi l. ame. ⁊ h̄c est. Aliq̄ subiecto p̄t dicit magis: minus tale: sine alicui⁹ quātatis aut alte rius rei sibi inexistētis acquisitione vel deputatione p̄t: q̄ fit aliq̄ subiectū p̄t. a. calidit̄ octo. r. b. calidū vt q̄rto: Augēat̄ ergo caliditas ipsi⁹. b. vsq̄ ad octo tūc. b. fit mag⁹ simile a. q̄ p̄t: ⁊ e contra. Sed qd est ma gis simile: est magis tale. Si ponit post̄ exēpluz de iusto q̄ d̄ quicūq̄s similes deo s̄t si iustus crecit i iusto dicit plus similis deo: ⁊ deus plus similis illi: t̄ in deo nullius fit acquisitō. ¶ Et cōtra p̄pō. Aliquod sub iectum est tale: et aliqualē a qualitatē accidentalē ab eo realit̄ differēt. P̄t: q̄ albedo panis i sacramento manet sine subiecto: qd olim denoiabat albū cū infor

ma ret panē. ¶ Tertia p̄pō: aliq̄ subiectū pōt eē ma gis ⁊ min⁹ tale: p̄ aliqua q̄litate accidētale. P̄t: aq̄ v̄ magis vel min⁹ calida p̄ caliditatē eē informantem. ¶ Quarta p̄positio: aliq̄ subiectum non potest esse magis ⁊ min⁹ tale p̄ aliqua q̄litate accidētale: ipa q̄litate formalit̄ simpliciter non variata intrinsece. P̄t: de q̄litate i subiecto extēsiue: q̄ si intensiō v̄ aq̄ caliditō. In tensiō aut̄ fit pluri⁹ graduū accumulatiōe. ¶ Quinta p̄pō: nulla forma pōt sibi subiectū denoiare ⁊ facere magis vel min⁹ tale: nisi p̄ intensiōe ⁊ remissionē ipsi⁹ forme in se. Et sine noua alicui⁹ alteri⁹ partis acqui sitionē vel deputationē: alis em̄ nō possit saluari: q̄lter ipa forma eēt de nouo intensiō vel remissio. Et q̄ p̄posi tiōe seq̄t p̄mo: q̄ in cuiuslibet forme intensiōe aliq̄d noui acq̄rit̄ realit̄ distinctū a priori forma. Scdo q̄ illud acq̄sitū est eiusdē speciei specialissime cuz forma priori. Tertio q̄ illud acq̄sitū manet cū priori: facit vni⁹ cū eo. h̄c p̄cedit fm eā opinione de formaz i tensiōe quā h̄c amplectimur: quā tenet doc. ignota tis alijs opinionib⁹ in q̄stione q̄nta ⁊ sequenti. ¶ Sexta p̄pō: aliq̄ forma accidentalit̄ bz latitudinē diuisibile: nō solū fm realē extēsiōe: sed etiā fm gradualē intē sione p̄t ex dictis ⁊ notatis: q̄ illa p̄pō: forma bz latitudine: valet illā de s̄tute sermonis. ⁊ forma bz in p̄tes p̄tes realit̄ distinctas: faciētes p se vni⁹ extēsiū vel intensiū. ¶ Septima p̄pō: charitas auget et pōt augeti. P̄t: q̄ aliq̄ charitas p̄t⁹ est minor: ⁊ postea est aliq̄ charitas maior: cui⁹ pars est charitas prior. Et autē charitas possit augeti: p̄t augeti auctozitate ap̄i ad p̄hil. l. d̄o vt charitas v̄ta sic magis abundet. crecat: fm glo. Nō auget̄ aut̄ ap̄is p̄ charitatis icre mōto: si nō esset possibile eam augeti. Itē. q. l. h̄c. f. l. s̄t as ago qm̄ sup̄ crecit fides ⁊ est rā abūdat chari tas. Itē ecclia orat dicit̄. d̄m p̄s sempiternē de: da nobis fidei sp̄t ⁊ charitatē: augmētū. Itē Aug. dicit in ench. c. penul. d̄m̄m̄ cupiditatis charitate crecēte. ¶ Et cōtra p̄pō: charitas nō solū subito ⁊ instāti: nec: sed etiā in tpe p̄tinue pōt augeti. P̄t q̄ oīm for mā habentē latitudinē intensiua pōt de⁹ ⁊ simul ⁊ suc cessiue causare s̄ charitas ē h̄mō: igit̄. ⁊ c. maior p̄t ⁊ minor: seq̄t ex dictis. Quia cū charitas possit augeti ⁊ nō fm extēsiōe: vt p̄t. seq̄ q̄ fm intensiōe ⁊ per p̄s. ⁊ c. Quid aut̄ sit de facto: in p̄posito dubium est. Hā ⁊ si nos mereamur in tpe: ad h̄c de⁹ ⁊ instāti pōt inamrū augere charitatē in nobis: q̄tū in tēpore me remur illā augeti. Et hoc tā in primo instāti actus meritorij: cū ipse p̄cetit q̄tum est duratur: et q̄tū augmentum charitatis sibi correspondet: q̄ etiā in aliquo alio instāti ip̄ius actus: sicut placet sibi. Si vero nos mereamur in instāti: ad h̄c ipse in tpe ⁊ suc cessiue pōt augere charitatē p̄positionabiliter ad me ritum nostrū. Et sic illa conclusio est facti: de quo nō constat. h̄c omnia latius habētur in Camera. post̄ quom̄ h̄c recitare placuit que dicta sum. Si nō chari tatis possit augeti in infinitum parebit ex questione octaua. ¶ Nonā p̄positio: charitas augmētabilis ⁊ est i viatoze p̄ actus ex gratia procedēs meritorie: h̄c cōtra pōt dicitā priora factis diuisa h̄c dicitur p̄bat: quod ad primam partē ratione tali. d̄is for ma habens in se latitudinē augmētari: charitas bz in se latitudinē: q̄ augmētari: tenet cōsequentiā in Dario: maior p̄bat. d̄is: tota q̄ potest p se facere vni⁹ cū alia forma eiusdē rationis sic penetrat̄ est eodē subiecto: siue extēsiōe subiecti augmētari. ⁊ ⁊ for

Lotol.

Nota. 5.

Nota. 6.

Nota. 7.

propō. 1.

3

4

5

6

7

8

9

Distinctio XVII Questio III

ma hñe i se latitudine est hñe: g talis forma augmē
 taf. **ñññññ**: pbat: q charitas habet plures gtes intē
 rionales euīde rōnis reatū dñññññ: q nō extenditū
 fubiectū: g habet i se latitudinē: tenet pñā et qd noīs
 habere latitudinē: vltra charitatis: pñā latitudinē: g aug
 metā: tenet pñā ab eodē ad tāē: fua cōuertibilis ad
 cōuertibile. ¶ Pōterea oīs forma fufceptibilis magis
 gte min⁹ augmetā: fed charitas est hñe: i gñ: ñññññ
 tot nota: min⁹ pbat: q in aliq fubiecto nūc est forma
 minor: pñā in eodē fubiecto fine iterrupōne est
 maior. ¶ Hec enī est fufceptio magis: min⁹ in pñā: fi
 ue nota: fed fide credita. Hec pñā hñe grad⁹: fe pene
 trātes p potētā naturāle fructuē videri. Scđā pars
 pbat: q: et tota ordinatione qñōq exītes in gra:
 fm gte iclanōne meritorie opaf: magis gte pñā
 augmetū. ¶ Reat enī deus nouū graduū charitatis
 infundēdo pñā: adiuuat. ¶ In ñññññ. Charitas me
 ritū augeri. vt aucta mereatur. ¶ pñā. Respectu autē
 hñe augmētū: fol⁹ deus est cō efficiēs. ¶ Si autē meri
 torie falte cōcurrūt. ¶ Circa hñc cōclufionē nonā du
 bitaf multiplici p articulo tertio. ¶ Et pñā cōtra pñā
 partem. Charitas nō est augmētābilis: g. ¶ Si pñā
 q nec pñātes augmētationē: nec pñātes pñātes
 augmētationē: g nulla tenet pñā a fufficienti diuifione.
 ¶ Non pñātes: q: aut manet eadē aut non. Si pñātes:
 non auget: q: manet idēm qd fuit ante augmētationē.
 ¶ Si non manet: iterū nō auget. q: qd auget: pñātes
 ritus est mai⁹: q: aut nō manet: nec est mai⁹: nec min⁹:
 q: etiā nō illa q manet post augmētationē: q: aut fuit
 pñātes aut nō. Si fuit pñātes: et sic nō alia q pñā:
 pñātes nō fuit aucta: ita nec pñā. Si nō mōtū est de loco
 acqñta: g nō aucta: q: qd auget fuit pñātes minus.
Dubi. 1. ¶ Et ficut alterabile ad alteratōne: ita augmētābile
 ad augmētationē: ficut alteratōne fubiectū alterat nō
 forma: g i augmētationē fō: ita nō auget: fed fubiectū
Dubi. 5. et q pñā nō charitas est forma qdā imperēs. ¶ Et
 charitas in augmētationē nō mouet: g nō auget tenet
 pñā a fufficienti negatō ad inferi⁹: q: moueri est gen⁹ ad
 augmētari ficut mor⁹ ad augmētationē. ¶ Si pñātes:
 q: qd mouet recipit in fe mori: charitas aut nō recipit
Dubi. 4. in fe aliqd: g. ¶ Et nulla charitas est magis cha
 ritas q alia: cū oēs fint euīde spēi: g nulla est itēñō
 leuītra: g nulla augmētābilis vltra pñā tenet: q: aug
 mētāno charitatis est er⁹ itēñō. ¶ pñā. pñā pbat: q
 datis duab⁹ albedinib⁹: qñ vna est itēñō alio: vna est
 magis alba q alia: q: pñā fubiectū er⁹ est magis alba
 q fubiectū alteri⁹: g ipsa qñitas erit magis alba:
 q: mīl dat qd nō hñz nō ergo pñā pñā: bare deuota
 tionē quā ipsa nō hñz. ¶ Siñēd ad illa. ¶ Ad pñātes vñ: q
 charitas pñātes: auger⁹: ita manet eadē: t idēm pñā
 quātū ad cōmūariatū: accidētū q: pñātes: est pñātes
 malous charitatis q pñātes nō erat pñātes alteri⁹: Hec pñā
 mutationē accidētale: res in fe mutat: nec materia in
 fe mutat: fi addit aliq materia. Ad scđā neget maior
 ¶ Si nō nō est aliud qd nō alteratū: ita alteratū: augmētā
 bilis. ¶ Et enī alterabile re pñātes in fe fufceptio forma
 quā pñā nō habuit. vel p dēre quā habuit: t est fubie
 ctū. Scđā de augmētābilis: cū: qd noīs pñātes est s. i
 pñātes notabilis. ¶ Ad tertū neget aiūs q charitas nō
 mouet capitiō moñit moueri large: vt i. i. pñātes.
 ¶ pñā q affignat et ille spēs generatō: augmētāto:
 corruptio: diminutio: alteratio: et motus localis.

Ad pñātes neget q omne qd mouet recipit. ¶ Et
 moueri ficut est mutari de effe in nō effe vel ecōtra: aut
 de aliquid effe ad aliter effe. Hec hoc vltimū uenit: cha
 ritati: q: p augmētū erit pars charitatis tot⁹ cōfītu
 et erit pñātes: t fupaddita: cū: pñātes nō fuit pars:
 ¶ Ad qñā concedit aiūs: negat pñā. Ad pñātes
 negat q vna albedo est magis alba: imo pñātes loquē
 do albedo nō est alba: vñ albiū effe magis albiū albi
 hñz dare. ¶ Hic t op⁹ q deuotaio uenit: alicui rōne
 forme: pñātes cōtra forme. ¶ Hā cōfītuū est hñz pñātes
 aiām rōnale: t in alia nō est hñz: alia effe fcīēs: pñātes
 itā: tñ fcīa nō est fcīēs: t sic de alijs. ¶ Cōtra scđā
 parte pñātes dubitat fcīēs. Si charitas augmētā p
 actus pñātes erit gra: aut p qñātes: aut p alitē: t ali
 qñ nō: nullū illoz potē dici. ¶ Hō fcīēs: q nō est rō
 ueritatē: cū act⁹ fuit euīde fpecie: falte euīde aiūs
 rit⁹: ideo habet eodē effectus. ¶ Hec pñātes autē
 meritū q pñātes: g t gra fine charitatis. q: quāritas me
 ritū: t fñij scđā quāritas charitatis t gte. Hec pñātes
 cū pñātes: q: fuit q act⁹: fequēs fit remiffio: pñātes: t ita
 nō coarctat ficut gra maior: hñz minor: ita nō augmen
 tat: hñz magis minuit. ¶ Solo pñātes vñ: q: quoliter
 actu erit gra pñātes auget: gra fuit charitas pñātes
 ficut t pñātes. Ad pñātes vñ: q: p talē actu remif
 fū pñātes charitatis minor pñātes: tñ addita pñātes
 tñ reddidit totū maius. Et sic pñātes auget ad intelle
 ctū fupā expōfītū. ¶ Dubitat fñō: an charitas cōcedit.
 Charitas pñātes auget: ita pñātes fuit q charitas pñātes
 minuit. pñātes intellectu illi⁹: dubij notandū q charitas
 pñātes multiplici cōfiderari: fñz fm fe: in ordine ad fubie
 ctū: in ordine ad caufam efficientē: t qñō in ordine ad
 caufā meritoria. Scđā hēc ponunt dññññ: pñātes
 nes. ¶ pñātes. Charitas t pñātes ad diminiubilis
 pñātes: qd diminiubile est diminiubile: charitas est dimi
 nubilis: g. et. pñātes nota cū minore erit articulo pñātes
 cū fit cōfōpita et gradū. ¶ Hñātes pñātes: qd diminiubile
 p vna parte potēff manere: t p alia delinere: ita dimi
 nuū. ¶ Scđā pñātes. Charitas pñātes fm effe i
 fubiecto est diminiubilis. pñātes: q: entitas i fe diminiubi
 lity dññññ ponit est diminiubilis. ¶ Et q: charitas pñātes
 ritus in fubiecto pñātes acqñere gradū charitatis adue
 niētē: nō auger⁹. potēff erit euīde qñōtū de fe p dē
 re in eodē fubiecto: ita minuit. ¶ ¶ Tertia pñātes.
 Charitas p nullū agēs creatū potēff minui. pñātes
 q: cū? diminutio est amhibitatio nō potēff diminui effe
 ctus p agēs creatū: fed diminutio charitatis est an
 nibilatio grad⁹: deperditio: cū nō manet in potētā fub
 iecti: nec fm fe nec alii euīde rōnis: q: non potēff effici
 caufa creatā. pñātes tenet: mior declarata effe. ¶ Hñātes
 pñātes: qd agēs creatū: ficut nō potēff creare: ita nec amhibi
 lare. ¶ Quarta pñātes: charitas nō potēff minui pñātes
 pñātes dññññōtū pñātes: q: nec p pñātes mortale q hoc
 fimplr tollit charitatis: cū fībi repugnēt: nec pñātes
 ¶ Hñātes q: p minot malo nō tollit de⁹ maius bonū: fed
 charitas est mai⁹ bonū q veniale fit malū. ¶ Hñātes q: ve
 niale fit q charitate. ¶ Hñātes q: ficut veniale minueret cha
 ritatē: cū nō fit infūta: p replicationē: veniale pñātes
 tollit tota charitatis. pñātes est falium: q: tñc talitē nec
 in ftatu falutis: nec dññññōtū. ¶ Et pñātes: q: tollit ip
 fum veniale cētēffimū pñātes: tñc cētēs reuēretet
 auferret rōnā. ¶ Et hñz scđā rññō ad dubiū moñi p ali
 qd cōfōnes. ¶ ¶ Hñātes: q: pñātes potētū abfolūtā de cha
 ritatis potēff diminiū: hoc tñ nūqñ fiet fm leges ordina

Arti. 3
Dubi. 1.

Dubi. 1.

Dubi. 5.

Dubi. 4.

Respōfio

Dubi. 1.

Dubi. 5.

Art. 3.

Dubi. 2.

Dubi. 3.

Dubi. 4.

Art. 3.

tas dñi. p̄ima pars p̄e p̄p̄onit̄ p̄iat̄ sc̄da. Sc̄da
 pars p̄bat̄: q̄z deus nō aut̄t̄ donā suā a rōnali crea-
 tura sine demerito er̄. Et ergo demerēt p̄ p̄ctm̄ mo-
 tale z tūc nō dimittit̄ sed oīno tollit̄ charitatis. Et p̄
 p̄ctm̄ veniale: z hoc imp̄obatur est. ¶ Locūsiō sc̄da
 z p̄ctm̄ veniale: q̄z sub̄stantiā nō dimittit̄ tñ fer-
 uor̄ et̄ p̄ p̄ctm̄ veniale z p̄missionē om̄issionis remit-
 titur. p̄obaf̄ p̄ sc̄da p̄te quāru ad p̄ctōmissionis: q̄z
 conatus opp̄osit̄ generātes h̄bit̄: opp̄ositos ip̄ediūt
 conatus potētis: q̄ nō ita feruent̄ eger̄t in act̄: opp̄osi-
 tos s̄ act̄ p̄ct̄ venialis: s̄ s̄nt cū charitate: iclinār
 tñ ad opp̄ositū aliq̄ mō actū charitatis cū ab illo defi-
 ciūt: ergo p̄z minor: q̄z p̄ fr̄q̄ntiā actū venialū ḡnat̄
 h̄bit̄: p̄ct̄ venialis: iclinās potētā ad similes act̄: z
 ita remittit̄ feruorē sine conatu ad act̄ charitatis
 aliq̄ mō repugnār actib̄ venialib̄. Quātū ad p̄ct̄ ve-
 nialis om̄issionis: q̄z p̄ negligētā actū charitatis
 ita remittit̄ feruorē: sicut p̄ fr̄q̄ntiā augēt. Et licet di-
 uer̄si diuersimode notifiēt feruorē charitatis pot̄ tñ
 faciliū dicit̄ q̄ feruor̄ charitatis est p̄p̄riūdo seu co-
 natus voluntatis ad actū charitatis et iclētū: q̄ est p̄ci
 se p̄ h̄bitū charitatis: acq̄dit̄ et actib̄ fr̄q̄ntatis: hoc
 est feruor̄ charitatis: sup̄ponit̄ p̄ actū charitatis seu vo-
 luntatis: p̄notādō voluntatis p̄omp̄ritudinē z facilitatē
 tem: h̄mōi feruorē veniale minuit̄. Qū erueniale p̄mit-
 tit̄: generant̄ in hōie h̄bitū opp̄ositi actū charitatis
 p̄ q̄s voluntatis conat̄ seu p̄omp̄ritudinē tollit̄ seu re-
 mittit̄. Et p̄ct̄ veniale om̄issionis act̄ boni negligunt̄:
 ex p̄seq̄nti nō gignūt h̄bitū p̄omp̄ritūcatēs potētā
 quib̄ nō generis potētā nō faciliat̄ ad op̄. Et p̄t̄ vt̄
 dicit̄ (soler in. ij. z parab. i. di. xxi. q. ij. h̄bitū fr̄uūs
 sine acq̄sito nō iclinat̄: vt̄ est multoz opinio. Et ḡ tales
 acq̄siti h̄bitus nō gignunt̄ potētā nō actualē ad
 opus: p̄ soli h̄bitū inful̄ z c̄. P̄gignunt̄ aut̄ fr̄q̄ntiā
 bonoz in actū. Et eozum om̄issionē: vel opp̄ositū
 actū cōmissionē remittuntur seu tollunt̄. Sed dice-
 res: sint duo habentes equalē charitatē quozū vnus
 habeat p̄ctm̄ veniale: alter nō. Et sic venialit̄ pec-
 cavit nō est ita charus deo sicut q̄ nō peccavit: cū ip̄e
 puniet̄. Nec statim euolat si mouet̄: sicut alter nō h̄ns
 p̄ctm̄ veniale: ergo p̄ctm̄ veniale minuit̄ charitatē.
 ¶ P̄terea si p̄ctm̄ veniale minuit̄ feruorē: z cū fer-
 uor̄ nō sit inful̄: p̄posset tñ aliq̄s multiplicare venia-
 lit̄ q̄ feruor̄ oīno tolleret̄. Et sic iste h̄et et charitatē
 sine feruore. ¶ Ad p̄mū d̄: q̄ illi duo i casu sunt eq̄
 chari deo: q̄ eq̄ accepti ad vitā eternā. Et ad equalē
 p̄m̄i vite eterne. Nec obstat punctio vni i purgato-
 rio: q̄ illa nō est ex odio puniētis: vel nō acceptatio
 nis puniētis. Qū nōnō p̄r filii quē magis diligit̄: ad
 maiorē hereditatē acceptat̄ magis punit̄. Et si h̄ns
 magnā charitatē peccat̄ venialit̄: h̄ns modicā nō
 p̄m̄i esset magis accept̄: q̄ ad maī p̄m̄i s̄ esset pu-
 niēt̄: z nō sc̄da. ¶ Ad sc̄dū d̄: q̄ intelligēdo p̄ feruo-
 rē charitatis p̄omp̄ritudinē sine conatu ad actū cha-
 ritatis eliciēdū: q̄ est p̄sc̄e p̄ h̄bitū acq̄siti. Locūsiō
 q̄ posset tot̄ feruor̄ tolli p̄ continuationē p̄ct̄ venia-
 lit̄: om̄issionē actū fm̄ charitatē eliciēdo: nihil
 om̄i maneret charitatis itegritas: p̄ quā adhuc posset
 act̄ meritoz quātū d̄e de p̄sc̄e. ¶ Ad hos ei sola
 charitas (vt̄ aliq̄ volunt̄ cū libero arbitrio sufficiat̄: h̄
 nō ita faciliū p̄mp̄ter expedire: sicut cū fr̄q̄ntiā ha-
 bitū acq̄siti. Venēdo q̄ h̄bitū inful̄ sine acq̄sito i
 cline potētā: de q̄ infra dist. xliij. q. ij. in tertio. Et

nēdo aut̄ opp̄ositū. s. q̄ h̄bitū inful̄ nō inclinet sine
 acq̄sito sec̄: dicit̄: sic enī manēt charitate nō pot̄ i
 actū ex defectu h̄bitū acq̄sidoz. ¶ Et si q̄s argue-
 ret de actualitate charitat̄: pot̄ distingui de nōe acti-
 uitate: an cōnotet actualē rēdentia vel potētiale fo-
 li z c̄. sicut dicit̄ (olet de inclinatione h̄bitū: de q̄ latius
 vide dist. xxiij. q. i. et iij. dist. iij. de q̄o t̄metur vt̄
 ip̄osito. Et ad hoc dubium dict̄ Lameracē. q. ix.
 ar. iij. z s̄ ego. q. v. art. ij. ¶ Questio quinta.
Sup̄posito q̄ charitas augmentari possit.
 ¶ An̄ charitas p̄ct̄ venialis maneat i sine aug-
 mentariis. Recitant̄: sp̄ugnant̄ a doc. opi.
 ¶ Osfredi q̄libe. viij. q. viij. z sco. q. iij. dist.
 bur̄. ¶ Quib̄ dimissus est p̄cio r̄sialis. In augmen-
 tatiōe q̄litas q̄litas p̄cedēs nō corrūp̄t̄: s̄ manet.
 p̄obaf̄: q̄z si in augmentatiōe charitatis p̄cedēs corrū-
 perēt z noua sequer̄t sequerent̄ multa in cōueniētia.
 ¶ P̄mū q̄ s̄ f̄inte forme q̄rū nulla esset pars alter̄
 in sine augmentatiōis essent actualiter p̄sente: q̄ q̄l-
 bet instātia. eēt noua forma accidētalis. Sit aut̄ iūsta-
 instātia. ¶ Sc̄dū q̄ r̄t p̄manēt daret̄ vltimū i
 stās esse naturāl̄: q̄z in q̄libet instātia augmentatiōis
 eēt noua q̄litas: cū nulla maneret cū alia: ḡ quibet q̄l-
 tas p̄terit̄imā genitā fuit p̄m̄ p̄ instās. Et p̄ p̄m̄ illō
 instās eēt p̄mū z vltimū eēt illi q̄litas. ¶ Tertio
 q̄ de p̄osset facere iūsta in actu simul q̄d opinatēs
 negat̄: p̄obato: q̄ oēm r̄ p̄ductā a cā naturāl̄ de
 p̄r p̄seruare duratē actiōe creature: s̄ forme in aug-
 mentatiōe p̄ducte sunt infinite. Et p̄ hoc instātia lo-
 cū i partib̄ p̄tinuit̄: ille p̄tes nō fm̄ se rotas d̄
 stūct̄. ¶ Quarto in cōueniētiōe: q̄ r̄ctm̄ cōtrariōz
 esset p̄ se cōtrariū puta in remissioe calozis: frigidit̄
 tas remittit̄ esset p̄ se causa calozis: q̄ quibet instā-
 tia remissiois generat̄ nouus caloz: minor: a cā remittē-
 te q̄ est frigiditas: q̄ a nulla alia: cū nisi diceret̄ a cau-
 s̄a vniuersāl̄ q̄d nihil esset q̄vniuersāl̄ agit̄ fm̄ ex rigē-
 tiā cause p̄cularis: nec celū cum frigiditate p̄ducte
 calozē. ¶ Quinto q̄ q̄litas in sine augmentatiōis non
 eēt p̄fectio: aliq̄ p̄cedētū: cū nulla forma sit p̄fectioz
 alia eiusdē rōnis: nisi p̄p̄ maiorē pluralitatē partūz
 eiusdē quantitatē: s̄ in augmentatiōe quibet formāz
 est simplex: nullas ille successiue p̄duceret̄: ita p̄cedēs
 pars maneret cū sequer̄t. ¶ Sexto q̄ idē esset cā cor-
 ruptiois: generatiōis q̄litas eiusdē rōnis. Nā gene-
 rās post̄riorē corrūperet p̄uorē q̄ tñ sunt eiusdē rō-
 nis. ¶ Et q̄r̄. In augmentatiōe charitatis: cū solū
 mortale p̄ctm̄ repugnāt charitatē: vt̄ p̄cedētū pau-
 ruit̄ qd corrūpat charitatē p̄uorē. ¶ Et p̄ augmentē
 charitatis p̄ deēt act̄ meritoz: stat decimū actū eēt
 min̄ p̄fectio aliq̄ p̄uorē tūc charitatis i sine manēs eēt
 p̄fectioz p̄cedētē: ita nō augmentat̄: s̄z diminueret̄.
 Nā quibet act̄ p̄ducte h̄bitū fm̄ mēsurā sine p̄fectio-
 nis. ¶ P̄fectioz p̄fectioz c̄. ¶ Si dicit̄. ¶ Tertio mo-
 tus sunt icōp̄osibiles: s̄z fm̄mi augmentatiōis sunt q̄l-
 tas minor: z q̄litas maior: s̄z icōp̄osibiles. An̄tio
 ¶ Tertio p̄ se mor̄ sunt icōp̄osibiles: sed p̄ sunt nō
 esse: z esse eiusdē forme. Quālitās p̄ p̄ct̄ venialē nō eēt
 subiectū nec t̄m̄: sed est aliq̄ p̄ct̄ venialē vniēdū cū
 termino a q̄. ¶ Corollariū. Nō fm̄ generatiōis esset
 corrūptio alter̄: sed q̄ sit generatiō cū abiectiōe
 p̄ct̄ venialē repugnātiōis. ¶ Sc̄do q̄ in eodē sunt
 maior̄ minor̄ charitatis: hoc est itētiōz remissioz: q̄z
 p̄z totū. Nec tñ ideo idē est magis z min̄ in eodē

London

Nota

Distinctio XVII

Questio VI. et VII

quia pars e totu. Nec tñ ideo idē est magis z min? f-
 tensus: qz neqz p qñtates neqz tota / neqz subiectum
 vñ magis z min? tale a parte / sed a tota qualitate. Et
 ita magis minus sunt p traria. i. denotatiōes srie: nō
 cum srie. i. repugnātes: qz maior: minor qñtas augmē-
 tum: hoc est summariū illuz: que per doc. habent in
 q. illa. Et de latius in doc.

z illa nō ē talis. Et r. qz se qz p rō qz nulla substātia est
 augmētābil? s? naturā. An aut? p potētā diuinas fit
 augmētābilis. Respōdet aut. sic bue ptes forme sub
 stantialis possent p diuinā potētā s? vñt? ut faciāt p
 z vñt? z nullo mō distinguā loco vel subiecto / tunc
 possēt talis forma augeri. Sed an hoc fit possibile de
 formis nūc creatis dubium est: qz de creatib? nō puro
 eē dubiū qñ talis possit de nouo creati? esse alteri?
 spectet ab oi forma creatā. Si em̄ forme substātia p
 ducte repugnat sic h?e ptes ex natura specificā sicut
 spiritali repugnat esse diuisibilē z hoc eē asinū nō sicut
 forme substātiales nō pducere augmētābilis: secus de
 creatib? Et scōdo seq? qz s?ritas: si fuerit diuina a
 re quāta) nō est augmētābilis: capido augmētābilē
 (vt hic) p intētib? z remissibilē. Pars: qz licz b? ptes
 faci: te vñū p se tū ille nō sicut fuit in eodē subiecto
 z sru. S?e etiā faciūt maiorē extēsiōem subiecti.
 Et r. etio sequit. Inter idiuuidia eiusdē rōnis ē ordo
 pfectiōis essentiali? pater: qz forma intēsiō pfectior
 est essentiali? forma eiusdē rōnis remissa. De hoc q. se
 quenti. Et nec illud est v? illud philoosopi. S?es bñt
 se numeri: qz vñt? est vñ? nōqz diuidiū diuisibilē
 triaz pfectez sūt eiusdē pfectiōis. S? ex hoc nō seq? qz
 nulla idiuuidia eiusdē pfecti? sic se ha beat? qñ al-
 terum non sit altero perfectius: h? dentur aliqua eiusdē
 dem pfectiōis. Et tantū de abbreviatōe questio-
 nis huius vide latius in doc. Questio septima.

Mrum i augmētatiōis siue intēsiōe chari-
 tatis: aliqd d realiter differēs a p rōi sibi crea-
 ueniat. Et doc. plures recitat opi. de intē-
 siōne formaz: quaz vna est scilicet thō. p. i. ma
 scōe. q. u. art. ij. Alia s?ctia gauda. i. i. q. i. t. eas in
 sufficiētis ostidit. Et s?ctia deniqz hoc vocabulo augmē-
 tatio: vt supra p intēsiōe more solito forte tunc i p rōi
 ita habuit pseruado: vñū sumi p rēiqz. Et primo itaqz
 ponet p rōi rōnialis ad qñtōne: deide mouebunt z sol-
 uent dubitatiōes. Et scōdo. Et tñ oi augmēta-
 tiōe forme aliqd reale addit. siue p rēfictit differēs
 ab illa z remanēs distinctū. p rōbat: qz oi tū amurati
 one reali: aliqd reale de nouo pducit v? corripit: aut
 aliqd p rēfictit acqñt: s? i augmētatiōe ē real? t rāmu-
 tatiō subiecti: qz. Et nō corripit aliqd reale: qz tūc
 esset diminutio si nullo acqñto aliqd corripit: nec p
 existeret acqñt manifestū ē: qz aliqd nouū gñat. Maio
 p rō: qz alē heret trāsit? de p dicitōni z p dicitōni sine
 mutatiōe: Maio p rō: qz p augmētatiōe subiectū reas
 fit mag? tale: pura mag? calidior? alidū. Et sic in aug-
 mētatiōe s?ritas: aduenti aliqd reale a p rōe disti-
 ctū remanēs cō: eota i augmētatiōe qñtatis: Et qz nō
 pōt saluari p motū locale aut coeñsistū cum maiori
 loco sicut augmētatio s?ritatis opz qz aliqd reale de
 nouo addat p rōi. Et p rōi maneat onū ē. q. p. dē.
 Et r. illo p rō: qz remanēs i augmētatiōis ē
 essentiali? pfectior qñtate p rēfictitē s? sit eiusdē rōnis.
 Scōdo qz nō oi idiuuidia eiusdē sp rē sūt eq pfecta esse
 tial: de q. v. q. seqnti. Et p rōi articulo scōdo hic sūt duo
 dubia. p rōmū qz sit differētia int? gnatiōe z augmen-
 tatiōe: Scōdū an oēs forme sint augmētābiles. Et ad
 p rōmū vñ: qz gnatio pōt accipi tripl? scz stricte / large
 z largissime. Stricte: p pductiōe ppositi substātia p
 se substātie. Large: p pductiōe alicui? p se z qdlibz
 sūt. qz natū ē eē f min? forma? gnatiōis. Large: p
 pductiōe cuiuscūqz de nouo p rōi mō sūt sicut dīf
 parati: qz nulla augmētatiō: vt cap. f. p rēfictiōe) est
 cōpositi substātia. p rōbet tū in eo s?ctiā in qz gnatiōe
 ppositi / qñtas p rēfictit i materia augmētari: si eodē
 s?ctiā noua p rōi qñtas pducet? z p rōi vñtē. Scōdo
 mō sūt gnatio distinctū ab augmētatiōe: qz illa ē etiā
 forme substātia: ita tñ accidentalis. Tertio mō gnā-
 tiō ē in plus qz augmētatiō: qz nūqz pōt ē augmēta-
 tiō sine gnatiōe: s? bñ eocōrro gnatio sine augmētati
 one. Nā gnatio nō p rōponit aliqū p rē forme: qz p rē
 vt fūā p rē pducit: s? augmētatiō p rōponit aliqū
 partē forme pcedere que augmētatiō licz illud quod
 augmētatur nō generatur: quia illa pars forme que
 de nouo pducit: gñat: sed ps forme p rēfictit: vel tota
 forma ē: p rēfictitē supueniēte augmētatiō. Et scōdo
 dubiū: qz nō oēs forme sūt augmētābiles. Nā ille sole
 sūt augmētābiles: qz p rē faciē p se vñū cum alia forma
 eiusdē rōnis sine maiore extēsiōe s?ctiatiua: hoc ē dī-
 ctū. Et is forma pposita ex p rē s?ctiā sūt eiudē rō-
 nis se in eodē subiecto penetrātib?: cetero nō sūt aug-
 mētābiles. Quare aut? hoc forma sic est pposita: nō
 illa: nulla est rō nī p rōi nature p dicitō: qz illa est tal

z illa nō ē talis. Et r. qz se qz p rō qz nulla substātia est
 augmētābil? s? naturā. An aut? p potētā diuinas fit
 augmētābilis. Respōdet aut. sic bue ptes forme sub
 stantialis possent p diuinā potētā s? vñt? ut faciāt p
 z vñt? z nullo mō distinguā loco vel subiecto / tunc
 possēt talis forma augeri. Sed an hoc fit possibile de
 formis nūc creatis dubium est: qz de creatib? nō puro
 eē dubiū qñ talis possit de nouo creati? esse alteri?
 spectet ab oi forma creatā. Si em̄ forme substātia p
 ducte repugnat sic h?e ptes ex natura specificā sicut
 spiritali repugnat esse diuisibilē z hoc eē asinū nō sicut
 forme substātiales nō pducere augmētābilis: secus de
 creatib? Et scōdo seq? qz s?ritas: si fuerit diuina a
 re quāta) nō est augmētābilis: capido augmētābilē
 (vt hic) p intētib? z remissibilē. Pars: qz licz b? ptes
 faci: te vñū p se tū ille nō sicut fuit in eodē subiecto
 z sru. S?e etiā faciūt maiorē extēsiōem subiecti.
 Et r. etio sequit. Inter idiuuidia eiusdē rōnis ē ordo
 pfectiōis essentiali? pater: qz forma intēsiō pfectior
 est essentiali? forma eiusdē rōnis remissa. De hoc q. se
 quenti. Et nec illud est v? illud philoosopi. S?es bñt
 se numeri: qz vñt? est vñ? nōqz diuidiū diuisibilē
 triaz pfectez sūt eiusdē pfectiōis. S? ex hoc nō seq? qz
 nulla idiuuidia eiusdē pfecti? sic se ha beat? qñ al-
 terum non sit altero perfectius: h? dentur aliqua eiusdē
 dem pfectiōis. Et tantū de abbreviatōe questio-
 nis huius vide latius in doc. Questio septima.

Mrum illo qd i charitatis augmētatiōe ad-
 dit sit eiusdē pfecti? specialissime cū chari-
 tate pcedere separata ab ea. Et Beati et i-
 pugnat a doc. opi. petri aureoli hīs tres
 articulos. Quia diuina ponēt p rōnes re-
 spōsāles p articulo primo: dubioz solutiones p se
 cūdo. Et scōdo articulo primo est scōdo p rōi. Scādus
 charitatis p augmētatiōe supadditū est eiusdē ra-
 tionis pfectiōe cū charitate p rēfictitē cū vñt? p rōi
 qz nūqz res augeri pōt p aliqd alteri? rōnis. p rōe
 pars aq loco diuina ab alia parte eiusdē: sūt pars al-
 bedinis est eiusdē rōnis: qz pars charitas: est eiusdē
 rōnis cū alia pte a qz nec loco distinguat: nec subiecto
 Et charitas est qz cogno: i? ptes sunt eiusdē
 rōnis irer se z cū toto. Et nīl sit cōvntū: vñū ha-
 beret sevt materia: aliud vt forma. Et hūc em̄ aliqd
 cōponit ex aliqb? diuersis rationis: vñū habebit se vt
 materia z subiectiō: aliud vt forma vel pōrtia z act?.
 Nullibi inuenit s?ctiā. Et scōdo. Quilibet gra-
 dus charitatis aduentēs est charitas. p rōi: qz termin?
 absolūt? verificābilis de aliquo etiā de quibz eiusdē
 rōnis p dicit. Et scōdo. Charitas supadditū
 pōt p se fieri. p rōbat qz qñqz eiusdē rōnis sunt rea-
 liter diuina: qñ vñū nō est ps alteri? deus pōt sepa-
 ratim pducere z separatim cōseruare. p rōbat: qz non
 maio: rō qre pot? vñū aliq? pōt aut scōtum pducere
 z cōseruare pcedētes: ergo z seqntē. Et r. hoc
 nulla implicat cōtradictiōne: ergo. Et r. cōtra videtur
 i. Gradus additus alteri nō pōt inuenire videtur a
 creatura naturali? sine alio. Scōdo. De potētā diuina: de
 quo s. u. i. l. b. d. i. m. i. p rōi: qz illa grad? sunt simul
 penetrātū eque appōt inuenire potērie cognitiōe: ergo
 eque cognoscunt: cū cognoscere est opatio natu-
 ralis: non volūtaria. Scōdo p rōi: qz quilibet gradū
 potēs p se pducit z elicit: ita inuenire cognosci. Sed
 deus pōt illā cognitiōe inuenire cōseruare in intel-
 lectu creato: etiā post vñōne gradū: qz. Et scōdo. Quilibet

Art. 1

Scōdo

Art. 1

Dub. 1

Cooll. 1

Art. 1. Scōdo.

Cooll.

Scōdo.

Scōdo.

Dub. 1.

tum ad articulum scdus est dubius primus. Quomodo dif
fert augmentatio quantitates/ similis rarefactio et con
densatio ab augmentatio et quantitates. Ratio. Si quantitas
non distinguit a re quata: sic augmentatio quantitates/ non
fit per adgnationem aliquid/ noue realitatis/ Nec diminutio
per diminutionem aliquid/ preteritio realitatis/ sed fit per solu
mionem locale partium: ut per maiorem approximationem ex
tremitatum linee fit ipsa curuio. Sic rarefactio fit per
hoc qd res quata maior loco postea coassiluit qd prius
et condensatio eocouerso. Si vero quantitas est accidens
distinguit a substantia et quantitate/ tunc fit per supuenientiam
noua quantitate/ cui prior manere non potest/ sed prece
dentes semp corripit: qd nisi sic/ tunc vel due quantitates
essent/ sicut in eodem subiecto: vel accidens migraret/ vtrius
qd est impossibile naturaliter. ¶ Et si ille due quantitates
essent scilicet sicut per eas res non esset magis extensa seu ma
torum fm extensione/ sicut bene maior per intensioem. ¶ Et se
cundum dubium. Quomodo vntoneuunt ptes charitatis: Re
spoiio. qd vniuersum se totum/ non fm sua vltima: qd non hnt
vltima cu sunt extensue indiuisibiles/ sed si essent exte
se vt gradus albedinis vntrens/ tunc se totus/ sicut forma
materie/ et accidens subiecto: non qd vnus gradus fit sub
iectum alteri/ sed ita sunt sibi pntes fm se totos sicut
accidens subiecto. Et pot noiar vntio omogeneitatis/ qd
aliqd eiusde ronis facit vnu numero. ¶ Si dicas quomodo
facit vnu numero cu distinguitur. Dicit qd constituitur
vnu totum qd numero distinguitur ab alio toto: si
cut materia et forma distinguit totum qd est vnu numero
licet materia et forma distinguantur non tm numero/ sed
specie et genere. ¶ Et de ois illis duo accidentia solo nu
mero differentia sunt in eodem: qd veru est/ du distinguit
vnu aliud non. ¶ Tertium dubium. Quomodo saluat vnitatis
specifica inter charitatem minorem magis intensiorem cu
conueniat tm se due charitates: et magis intensiorem cu
charitate magis vel minorem intensiorem. Et ita ab illa vne
nitatis maiore pot abstrahi conceptus/ ceteris adiectis cha
ritatibus/ eiusde intensiorem/ et non alius. ¶ Et dicitur qd non
pot dari conceptus/ ceteris vntem/ qd dicitur sub charita
te. Contra vt: qd ad abstrahendum conceptum ceteris adiectis
vntem/ non sufficit vnenitatis essentialis aliqd tm se et non
cu alijs/ nisi fit tm dicitur eorum ab alijs/ qd i qdlibet alio
rui iueniat aliqd cui nihil aliqd simillimum iuenit in sic
puenientibus. Et ito ly due charitates vt sex/ tm se plus
pueniat qd charitas vt sex/ et charitas vt quatuor: qd tm
nihil e i charitate vt quatuor/ qd nihil simillimum reperit
charitate vt sex. Et dicitur conceptus/ abstractus/ ceteris sicut
charitatem vt sex: sicut etiam charitatem vt quatuor: ceteris cha
ritate cunctis qd dicitur. Potest tm abstrahi a supradicta
puenientia conceptus/ accidentalis/ notatiuus/ nieri talis gduus
tm conceptus/ abstractus/ sicut per aliqd puenientiam/ sicut oia
illa sic puenientia: et oia i qd nihil e cum simillimum non
e i sic puenientibus. ¶ Et si dicitur: sicut non augmetat sicut vt
per de duobus/ ad se tepiditas sicut sicut: vbi tm addit gduus
gduus: qd solo: sicut addit sicut i eadepre subiecto sicut
augmetat non aut in diuersis subiectis. Hinc aut si duo
tepida sicut fundis/ qdlibet tepiditas manet i suo subie
cto. ¶ Quartum dubium. Et duobus in actu non fit vni ter
tm: qd illi gduus non vniens. Ratio. Et duobus i actu alteri
et alteri ronis non fit vniens. Et ito qd pombilia sicut alte
ri/ et alteri ronis non fit ex eis vniens/ nisi vni vni actus: et
aliud potest. Et hinc aut sicut eiusde ronis vt i pposito in
gduus vniens/ fit ex eis vniens: qd non fit eiusde ronis:
et vt per ad se ignis. Dubitatur quomodo accidens diuersi
et tm numero facit vnu numero. Ratio. Aliqd differre numero

Dub. 1.

Dubi. 3.

Nota

intelligit dupliciter. Vno modo: qd sunt aliquid eiusde ronis: qd
vnu non e aliud realiter. Et sic esse ptes eiusde ronis dif
ferit numero: et tm facit vnu numero. Alio modo: qd sicut to
ta non pstituit vnu: sicut licet vix e qd non ero differentia non
facit vnu numero: sicut in nihil ad ppositum. Dubitatur sexto
et tunc possibile fit duo accidentia loco numero diuisa/ facte
ria tm vnu accidens esse eodem. Ratio. qd si duo accidentia
nata facit vnu esse eodem: qd non facit vnu numero est i
possibile per naturam. Et id est de abbreviatioe. qd pnt: Du
bitatur septimo. Id est qd dicitur esse qd illi gduus manet sicut:
gduus gduus pnt qd. gradus tales non manet sicut: gduus
addunt sibi. Ratio pbat. ¶ Et: qd termini motus sunt
possibiles: sed charitas pntens et superaddita sunt
termini augmentatioe. ¶ Tunc: quia charitas itel. or
esset copositio: et minores: imo nec esset forma cu
forma coposito adueniat: et in simplicitate iuaritatis
essentia pstitat fm auc. vt. principio. ¶ Tunc: qd charitas
maior et minor: hinc. v. p. hinc. ¶ Tunc: qd libet forma de
noiat sum subiecti: et sic id est effect magis et minores: ea
rum. ¶ Ad illas rones dicitur vt. Ad primas negat
ans. Ad pbarione vt. Hinc est de terminis p se qd sunt
primarios habitus. De hoc sc. q. v. B. Ad secundam dicitur
qd non fit ppositum esse minores pfecti: qd ppositum substantiale
non est minores pfectum alia pnt. ¶ Tunc: forma est simplex: ef
sentia: vix est p puenitione pntiu diuersarum ronu non sic
ppositum. ¶ Ad tertiam negat: sicut bñ denoiatioes sicut hinc
totalis denoiat subiecti. Non aut oportet de forma
large. i. non puenit eadem. ¶ Ad quartam dicitur qd quibus forma
partiali salte denoiatioe iposita: pot tm denoiare
denoiatioe iposita/ iponendari sicut i eodem subiecto chari
tas vt quatuor. ¶ Pntim gduus denoiat hanc denoiatioe hinc
vnu gradum sine exclusione. Et sic non leq. id est maius
minores: sicut bñ id est maius: minores gradus: sine id est
ppositum ex maius et minores. ¶ Et ex alio pot adduc
argui. Augmentatio non fit per adiectione gradus ad gduus:
qd pntibus. sicut. thop. Aliud est qd negro impmixtum.
¶ Et si alibi pdalet: erit magis alibi: tm non addit ma
tor gradus abedus. ¶ Et sic si hinc gradus aduenies esse
accidentaliter pntioz sic non faceret vniens: aut et entia/ et sic
hinc est vt actus/ potentia. ¶ Et augmentatio est gnatio
qd esset pductio gradus de nouo. ¶ Ad illa dicitur ad pntibus
Hinc est i qdlibet vt pntibus hntibus/ tm in mutatione circa
ide. Et caput impmixtionem ipropue p maius recessu
a pntio. ¶ Ad secundam dicitur qd per codelatione non fit magis
alibi: qd ptes sibi magis adiacet apparet magis al
bedo. ¶ Ad tertiam dicitur qd gradus aduenies est accidentaliter
pntio. Nec sed: qd ideo non facit vniens: qd forma e acci
dentalis materie/ et tm facit cu ea vniens. ¶ Ad quartam dicitur
dicitur qd augmentatio est gnatio large: vt dicit generaliter
qualibet pductione ret de nouo. Non aut gnatio stri
cte p gnatioe substantiale: de hoc. q. v. art. v. ¶ Si re
plicit. Si est gnatio: gduus non fit sine corruptioe: et pntibus
aduenies nouo gradu corripit pntio: qd nihil aliud
corripit. Hinc dicitur qd non vniens: gnatio vniens est corruptio al
teri: sicut illa sola qd hnt cu abiectione sicut vt patuit. q. v.
B. ¶ Dubitatur vt id est qd illi gradus sicut eiusde speciei et
solo numero differat. ¶ Et contra primam pntioe sic pot argui
¶ Et ad charitatem non sunt eiusde speciei nec inter se
nec cu tota charitate: notobis: qd non sunt eiusde perfe
ctiois essentialis: na charitas intensio est pfectio: mi
nus itel. na non sunt eiusde speciei. ¶ Tunc dicitur: qd pntibus
species hnt se vt nieri. ¶ Et idem duo eiusde speciei sicut
simillimum: sicut diuersi pfectiois non sicut simillimum
¶ Et tunc a quibuslibet pnt sumi conceptus/ specifice diuise

6

7

8

9

9

rentes / ipsa differunt specie: sed tales pot sunt a dicitur
sua gradibus eundem charitatis; dicitur perfectionis: s. ubi
no: pbat: q. ab ol puenientia essentiali sumis pceptus
specie: s. magis puenientia essentiali due charitates
eundem iteitione im se q. cu charitatis? mag: vel min:
itenis: q. ab illa pot sumi pcept? illis sic conuenient:
bus adiectus: ite: q. erit cois et ab solur? erit specific?

Contra alia prem loco numero differetes. rē. Acci
dētia solo numero differētia nō pnt esse in eodē subte
cto. **C**ōtra tūc vnt? gēus pfectiōis sine alio. **C**ōtra
pūmū pcedit: q. nō sunt eundē pfectiōis effēctūs: rē
nege? pna. Ad philosophū loqē: de diffinitioe spū q
per additionē differētie variat scit spēs numero rō.
Cōtra etiā est q. indiuidua eundē rōnis nō sunt di
uerse pfectiōis: q. vnt nō pot esse ps alteri? Itē aut
in ppositio charitatis charitati adiungitur pars toti
Cōtra etiā nege? mīno: Ad pationē dē: q. soli ab il
la puenientia sumis pcept? specific? qn cōuenientia
sic se hnt? qn i dlibet sic cōueniētū sit aliqd cui nihil
simillimū inueniat in alio. **C**ōtra q. si plus oueniēt
charitates due vt gētuō: im se tēs: cui nō sit aliqd similli
mū in charitate vt gētuō: Itē nō pot sumi pceptus
illis: q. pot? q. significet soli charitatē vt gētuō: r non
vt tres: vt s. an. du. vij. parit. r. d. vij. q. ij. **C**ōtra hoc
solūtū pcedēs rō scōa q. nō oportet oia indiuidua esse
simillima simpli: q. sufficit q. sint sic simillima: q. nō i
qdlibet eoz est inuenire aliqd cui nihil sit simillimū
alio. **C**ōtra q. rō vnt est qn nō faciūt vnt: vt pa
tur i. du. vi. **C**ōtra q. rō vnt est qn nō faciūt vnt: vt pa
tur i. du. vi. **C**ōtra q. rō vnt est qn nō faciūt vnt: vt pa
tur i. du. vi.

Consequenter quid de termino augmentatio
nis: vnt sit dare summā charitatē cui re
pugnet augmentatē. **C**ōtra de materia hui? q
stiois late hē. i. d. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij.
q. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij.

Consequenter quid de termino augmentatio
nis: vnt sit dare summā charitatē cui re
pugnet augmentatē. **C**ōtra de materia hui? q
stiois late hē. i. d. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij.
q. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij. r. vij.

et illud potiori vntre. **C**ōtra nō est habitus maxia ad crea
tura. **C**ōtra dē pōlo Augmentatio extēna q. modū rā
refectiōis nō pcedit in similit. pōs: q. nisi lic vna fa
ba possit fieri maior mille mūdies: q. videt icōueniēs
s. hoc pōlo euidēt. pbari nō pot: q. nō pot pbari q.
res sit sic definita ad certā magnitudinē q. nō pot si
eri maior q. potētia diuā. **C**ōtra pōlo. **C**ōtra hoc for
ma augmentabil? itē effēctū subiectū pōt in similitu au
gmetari. pōs: vt pōmūt: pmissis. **C**ōtra dē pōlo. **C**ōtra dē pōlo.

Cōtra hoc for
ma augmentabil? itē effēctū subiectū pōt in similitu au
gmetari. pōs: vt pōmūt: pmissis. **C**ōtra dē pōlo. **C**ōtra dē pōlo.

Cōtra hoc for
ma augmentabil? itē effēctū subiectū pōt in similitu au
gmetari. pōs: vt pōmūt: pmissis. **C**ōtra dē pōlo. **C**ōtra dē pōlo.

Cōtra hoc for
ma augmentabil? itē effēctū subiectū pōt in similitu au
gmetari. pōs: vt pōmūt: pmissis. **C**ōtra dē pōlo. **C**ōtra dē pōlo.

LeClo. 1.

LeClo. 3.

LeClo. 4.

LeClo. 5.

LeClo. 6.

Artic. 1.

Dub. 1.

Dub. 1.

Artic. 1.

LeClo. 1.

Itē ij

quia sic esset deus. sequentia pbat: qd posset esse sine termino vs in finitatem. ¶ Solutio vs: qd quibet pot sine termino augmentari: qd cutibet pot fieri additio. Nec potest aliqd esse infinita: qd hinc finitatem capis cathogematae cū sit pdicatur: nihil est infinitū cathogematae nisi deo fm opti. cōem. De hoc in scdo hī disputatue di. 1. q. 11. si possit dari infinitū cathogematae. ¶ Ad pbationē neget qd posset esse sine termino qd hī semp pot fieri additio: tñ semp manet finitatem. ¶ Dubitat ter no. 4. de aia. Qm̄ a natura p̄statiū cē. ¶ Itē q̄tū est i potētia tñ ottingit esse i actu. cōmē. iii. phyl. p̄do cantigis oēs ḡdus p̄ducibiles/ erit charitas simplr infinita. Et pbat rōne. Quātū pot fieri successiue/ tñ pot fieri fil: si finitatem successiue: ḡ fil. Aliis pbat: qd nō est defect/ ex pte pot qd hī illimitatā potētia sit: ḡ pot oia p̄ducibilia fil p̄ducere. Nec est defect/ ex pte reci pier/ charitate: qd recipiēs fm te est finitē capacitate. Et nā pot charitas stare sine subiecto/ nec ex pte charitatis: qd quibet infinitas: ē p̄ducibilis: nulli alteri repugnat. ¶ Ad primū vs: qd loquit fm potētia naturali nō fm diuinā. Ad rōne pcedit nō fil/ hī successiue. Ad hūc sensū q̄tū est in potētia cē. I. qd qd est pducibile pot alioq̄ p̄duc. Et sic finitatem sunt pducibilia. ita infinita p̄nt eē actū: capiedo vtrobz finitatem fm cathogematae: qd capiedo cathogematae/ vtra qd est falsa. Nā fm philosophū cōmē. finitatem inditua sit pducibilia: tñ nōbz p̄ducent finitatem/ hī finitatem pducēt. ¶ Ad rōne vs: negādo qd nō est defect/ est em̄ impedimētū ex pte dei/ subiecti charitatis. Et parte dei ipedit finitatem potētiā: qd em̄nari nō pot p̄ q̄cūq̄ p̄ducibilia. Et pte subiecti fil: qd nō est capacitas ei/ luminaria: qd q̄libz data pot maiorē accipere parte charitatis: qd nulla potest esse charitas cui repu gnetur alteri pducibili. ¶ Dubitat q̄to de caritate xpi. Si em̄ p̄cto sexta figura/ non esset sūma possibilis: qd videt derogare dignitati assūptē hūmanitatis/ q̄ vnica est maxima vnione possibilis: ḡ maxima charitate. ¶ Solutio: cedit illatio simplr: est tñ maxima possibilis fm potētia dei ordinatā. Ad pbationē vs: qd hūmanitas xpi est creatura: t̄ p̄ns in se finitatem: t̄ tantā hī dignitate/ quātā vbi dare voluit. Nec tñ extollēda est dignitas creaturē. hī humanitatis xpi: vt detrahaf potētie diuine: q̄ respectu charitatis/ esset finitatem: hī baref possibilis sūma: qd vltra illā maiorē nō pot ser pducere. Et vbi vnica est maxima vnione: verū est in illa spectē vnionis p̄sonalis: qd forte illa p̄sistit in indituitibilitate: non tñ est simplr maximayū: qd maior est vnio p̄sonaz in vna essentia. Et cū arguit: ḡ maxima charitate. Negat q̄na: qd vnio hypostatice nō est per charitatē formatā: qd posset sibi vnire naturā irrōnālē vt pbabilis teneri pot/ t̄ sic sine charitate: imo corpus xp̄ianitū est: nō est capax charitatis. ¶ Dubitat q̄to. Qm̄ charitate pducibile pot deo fil pducere/ ponaf in esse: t̄ sic pducet oēs fil. Illa autē erit sūma aut finitatem. Assumptū pbat: qd oē pducibile sil videt ḡ oē pducibile pot fil pducere. Tenet q̄na: qd q̄cūq̄ sil cognoscit/ pot fil pducere. Nā nāte est potētie acti ue/ p̄ductiue quate cognite: qd vtraq̄ finitatem. Et per p̄ns q̄cūq̄ pot sil cognoscē/ pot sil pducere: t̄ ita pot fil pducē oia pducibilia. Nā: qd pot pducere oia pducibilia: hī illa hī doc. nō bz ponit in esse cū sit diuisa nisi p̄ singulares incōcūctū sumptas: sic quibet illaz est hā. ¶ Si di. Illa est falsa in q̄ demōstraf vltia vel sūma. Nādet: illa non est habilis: qd nō est possibilis.

Dubi. 3.

Dubi. 4.

Dubi. 5.

Loseque vs: qd nō pot fil oia pducibilia pducere: qd hoc repugnat finitē potētie: pot tñ fil oia cognoscē: qd oia cognoscibilia p̄nt esse fil in esse obiectiū: qd iusti cit ad t̄minatā cognitiōne diuinā: aut fil in esse subie ctuo: qd req̄rit ad p̄ductionē. Et de hoc infra. di. xxviii. q. vnica. arti. iij. dubio. iij. Disiectio. xviii.

Est de missione sp̄s̄it̄is/ sibi: t̄ inuisibili/ simul t̄ et/ p̄fectione. Agit nūc de noie ex hoc sibi p̄ueniente. Et p̄p̄ctit sententia se hīc p̄clusionibz tribz. ¶ Prima: sp̄s̄it̄is donū vs: t̄ datū. Donū ab efno inq̄tū donabilis creatura. Datū: qd datō creature ex t̄p̄. ¶ Sc̄da cōclusio. Sp̄s̄it̄is ab efno donat/ siue dat/ est filio a p̄re. Et iij em̄ nō quō nar/ hī quō dat/ fm Aug. v. de tri. ¶ Terta cōclusio. Sp̄s̄it̄is vs: n̄m donauit datū/ hī nō n̄. ff. Sic filū n̄ redēptōr n̄ panis/ hī nō n̄ filū. Et de declarationē in t̄xtu lazarē. Quēstio vnica.

Vtrum donū dicat p̄p̄ietatem p̄sonalem. Sup̄positis hīc que tacta fuere du. xiii. q. 2. hī. qd sit dari aliquid/ qd nō res aliq̄ ab alio potētia capē dari. Quēstio tres hī articulos p̄m: ¶ Vtrū sp̄s̄it̄is hē possit dici donū. Sc̄ds cui donec. ¶ Tertū Vtrū donū sit p̄p̄ietas p̄sonalis constitutua sp̄s̄it̄is. ¶ Quātū ad primū remōuēdū ē ex dicto. ¶ Vtrū qd donū datur fm m̄grz differē i hoc: qd donū dicit ap̄itudine siue donabilitate. Vtrū qd non dū donaf si tñ donabile est donū vs. Datū hō dicit actū donatiuitatis. Et qd sed qd fil aliqd efno def in t̄p̄e ab efno vs donū iustū ab efno fuit donabile. Ab efno est q̄tū fuit vt baref i t̄p̄e: nō tñ dicit ab efno datū. Lōsequē notādū: qd tā donū qd datū dupl̄ cap. Alio mō p̄ ducto virtute amotis aliquid/ obiectū qd non vt p̄ductū tali mō hī rōnem s̄it̄itudinis obiecti amati. Alio mō capis p̄ aliq̄ libere aliquid collato: qd in possessio nemel donatiōe ipsi/ t̄ r̄stato: vt. q. ij. di. xiii. ¶ Itē hō itellectu p̄m̄i mēbi remōuēdū est ex sup̄dicto di. xii. Sic ut videt/ i nobz itellectu obiectū i tellecto/ format seu fingit s̄it̄itudinē illi/ obiecti q̄si de claratiua: nō noticiē/ hī obiecti p̄cogniti. Et volūtas creata diligēs obiectū aliq̄ dar amato aliq̄ gratū et acceptū si hī: t̄ si nō hī p̄ducit aliq̄ tale si pot/ Ita aliq̄ modo i diuinis: q̄uis multū dissimilā: qd p̄ hīc diuinā eēntiā/ q̄ format: oī mō ē ip̄a itellecto abroluta/ qd p̄ itelligit tā se q̄ eētētiā/ p̄ducit aliq̄ brute illi/ itellectiōis rangz imaginē/ t̄ s̄it̄itudinē simp̄s̄us. Quē imago vbi vs: qd vbi realē ē imago/ t̄ s̄it̄itudo p̄ris declaratiua fil: qd ip̄a diuina essentia ē realē/ t̄ for malr amō: t̄ dilectio abroluta/ qd p̄r diligit ier eēntiā t̄ s̄it̄itū: ecōuerfo hī/ diligit essentia/ ier patre/ hūre illi/ amotis qd p̄r diligit filū p̄ducēdo donū qd est. ff. dat ip̄m filio tā qd donū sibi gratissimū/ t̄ acceptū. Itē ecōuerfo/ hī/ p̄ducēdo idē donū dat vs: ip̄i. Et hoc videt velle hūc/ qd dicit/ p̄r amōē ip̄edit filio/ t̄ ip̄edit amōē p̄ri. Et fm hūc modū sp̄s̄it̄is vs: n̄ p̄ris t̄ filij p̄ modū donū dilecti/ t̄ redilecti vnientis. Sic ut ē vs cōio vtriusq̄ t̄ sp̄us vtriusq̄: inq̄tū. I. est donū vtriusq̄ muro datū. ¶ Illis p̄missis est p̄cto p̄ri. Nam/ capiedo donū p̄rio mō. si vere: pp̄te vs: donū. p̄ris p̄cto auc. Aug. v. de tri. si. donū est p̄ris t̄ filij: qd p̄cedit a p̄re filio. Itē. iij. de tri. Sic ut natū eē est filio a p̄re eē. ita sp̄s̄it̄itō donū dei eē est a p̄re p̄cedere t̄ filio: sed filio pp̄te p̄uenit esse natū: ḡ sp̄s̄it̄itō p̄ p̄te p̄uenit esse donū. ¶ Itē p̄terea solus sp̄s̄it̄it̄is p̄ ducit virtute amotis nō hīc ex mō p̄ductiōis vs: it

Arti.

Lectio 1.

similis pducendi quibus hoc sibi copetatur eo q' pducit
 in eade essetia: vt dicitur est supra di. xii. q. pprie est do
 num. Tenet pna p locu a descriptioe. Itac conclusio
 rone pbati no pot h' tm auc. vt patuit. ¶ Scda p'co
 Lapiendo donu scdo mo no solu spificati: s' filii donu
 est videtur. p' h' de spifico auc. in textu de filio: scilicet
 re. filii? r' s' mittit creature: q' vterq' donat. ¶ Tertia p'co
 cluso: donu dicitur p'cessioe ab aliq: vt dicitur eide
 Aug. in ira cu inq: donu semp fuit. It' no solu q' do
 nabilis: s' q' pcessit ad vtroq: q' donabil' p' no pot
 dici donu. p' h' q' h' cu illabiq' creature ronal' dat se
 ipz creature mo supra exposito: no tm pcedit ab aliq:
 ideo scriptura no pmetatur p'p' ee donu. ¶ Quarta
 r' ad articulu scdo est conclusio prima. Lapiendo donu
 datur p'io mo spificati ab efno daf filio a p'ce: reco
 uerfo p'ri a filio. Probaf bec p'co auc. Aug. v. de tri.
 q' onides q're spificati no de filio dicit. Exite no quo
 nar? h' quo dat? s' ab efno exiuit a p'ce vt dicitur? a
 filio: q' ab efno exiit quo dat? s' no fuit ab efno dat?
 creature: nec sibi: ergo ab efno fuit dat? p'ri vel filio
 ¶ Tercia vbi est ipso amozio r' repesio/ ibi est mu
 tuatio datio: s' fm Rich. vt dicitur est p' amozie ipedit filio
 r' filii? p'cedit p'ri: igit aliqd filio daf a p'ce: r' reco
 uerfor: no nisi fil. q' r' ¶ Scda p'co. Lapiendo dari se
 cundo mo spificati nec p'ri daf necq' filio. Patet: q' spificati
 g' no e' donu v' datur illo mo respectu p'ris r' filii. ¶ Te
 net pna ex qd nois posito. Anz p'ba: q' i dimit nisi
 p'cedit: nec e' ad ira q' no pducatur sit necario: ibi e'
 nulla p'gentia loci h'z. It' hoc mo cepit mag' dari
 cu dicit spificati no dari p'ri vel filio: s' tm nobis. Al
 legas b'm Aug. xv. r. v. de trinit. dicente spificati ab
 efno esse donu: s' no daret ab efno: eo q' pcedit ab ef
 no vt esset donabilis. ¶ Tertia p'co. Lapiendo dari
 scdo mo spificati daf creature ronal' r' soluz tali.
 p' h' p'co q' ad p'ima p'tem: q' spificati libere p'ferit
 meti ronal' q' in possessione e' d'ni: g' r' ¶ Consequetia
 nota. Anz p' q' illud daf alteri q' in d'ni r' possessi
 onem: q' obedit alteri parti facere q'qd ipum ratio
 nabiliter desiderat r' voluerit: sed ita est de spiritali
 respectu creature cu illabiq: vt supra dictum est
 dist. xiiii. q. ii. Nec m'p' videaf i' d'ni oim daf dari r'
 quodammodo obedire creature. It' hoc modo scriptura
 r' dicit Josue. r. S'rent sol in medio celi: non festi
 nauit occumbere spaci'vntus diei: r' no fuit ante nec
 post tam longa dies obedente d'no voc' hois. Item
 Exo. 3. v. dixit d'ns moysi. D'omite mevt inrafat fu
 ros: r' contra eos: vt delea eos. Et i' est. xxxij. d'ns
 ad iacob. D'omite me: ia e' ascendet auroa. Ecce cu
 obediencia debet habent' p'atem: r' d'ni: aliqd modo
 sancti isti sup d'ni p'atem habuerunt: r' habent hodie
 q' charitate deo i'gnant: p'io quato deuser b'nplacito
 suo paratus est facere q'qd illi rationally volun'
 ¶ Circa articulu tertium notad' p'mo: q' est distin
 ctio formalis inter donari r' donu: sicut inter verbu
 r' dicere/ filiu r' generare/ spificati r' spirare. ¶ Secu
 do notad': q' donu p'ce accipi p'onal' vel material'
 q' accipit p' aliq' realiter existente in p'ona: q' sibi so
 lo real' copetit: q' mo paternitas de esse p'prietas p' so
 naltuz filiatio filij. Alio mo capif p' d'icabili de aliq'
 vere r' uertibil' scdo mo p' se: sicut r' sibile e' p'prie

tas hois/ eo q' de solo hoie p'dicat conuertibil' r' se
 cudo mo p' se: sic v' p'prietas logica. ¶ Quia p'mio
 est p'co p'ia. Lapiendo donu p'io mo in p'tori articulo
 posito r' p'onal' donu: pprie no est p'prietas spificati s'
 donari/ s' est oib' donu: spificati sicut vob' filii? p' h'
 ex v'tio notabil'. ¶ Scda p'co. Lapiendo donu mate
 rial' r' p'prietas scdo mo: donu e' p'prietas spificati: p' h'
 q' p'dicat de solo spifico: q' sol' spificati h' ab aliq:
 itaq' sic capiendo donu: no e' p'prietas real' intrinseca r'
 nec p'stituta spificati. ¶ Tercia p'co. Accipio do
 num stricte vt significat p'ona p'cedentes per modu
 doni donabile creature: sic est p'prietas scdo modo.
 termin' p'dicabilis de spifico p'prietas accept' co
 uertibiliter: q' sic solus spificati est donum q' solus
 spificati pcedit per modu doni. ¶ Conclusio quarta
 Lapiendo donu larget' no ipotat modu p'cedendi
 s' tm donabilitate creature/ sic donu no e' p'prietas
 q' puenit etiā filio q' dat' est nobis. ¶ Itaq' Accipio
 do aut' donu p' t'mno p'dicabili: sic non est p'prietas
 constituta spificati: q' non intrinseca p'prietate: s'
 sola spirato passio/ l'ne spirat' vel donari: q' oibus
 modis sunt ide est p'prietas p'stituta spificati. ¶ Quia
 dubitat cu ca p'dicata. It' q' a f'ctis q'q' deus refer
 ri ad creatura: an donu ipotat aliquē respectu ronal'
 Dico q' no: q' null' r'alis e' p'one. ¶ Tert' f'cti fr'eqnt
 solē nois p'notatua supponetia p' deo: como o'ia
 creaturā dicere relatiua. Sic p'bus dicit aliq' noia e'
 ad aliqd. i. cōnotare aliqd p'ter id q' p'ncipal' signi
 ficat. ¶ Licet ergo talia noia nihil nisi absolutu signifi
 cat: p'pter h' mo: p'notatiōe d'ni relatiua: sic d'ni r' ipse
 et reuigiu. ita e' noia relatiua. i. p'notatiua: sic etiā
 donum solet dici nomen relatiuū. Distinctio. xix.
 ¶ p'cedent' egit de p'prietatib' r' a' essentie
 q' p'notat diuinita di. viij. Hunc p'nt agit
 de p'prietate earū de p'ncip' sic hoc dupli
 ca p'ia p'mu veritate d'ferminat quatu ad e'ni
 tate di. p'ient' r' quatu ad potētia di. r' de p'ic circa
 ea dubia absolutu di. r' ¶ Tertia p'co: i' h'is fact' p'co
 nibus. ¶ Prima: fides catholica asserit p'fonas necū
 coeternas: ied etiā fm magnitudinē e'ales. ¶ Scda
 vna p'ona no est maior: alia: nec p'fonas simul l'nt
 ali quid mai' vna: q' sunt vna idiuinduz simplex essentia
 q' est in oib' tota. ¶ Tertia. In p'notaz magnitudinē
 e'ales ostēdit et nature vnitare ois i'equalitatis remo
 tione nature diuine simplicitate. Declaratio: r' ext'io
 harum p'p'ositionum p'z et textu. Questio prima.
 ¶ Tum p'one dicitur l'nt fm magnitudinē
 perfecte e'ales. Acc'at r' i'pugnant a doc.
 q' oib' vae quaz scda est sc' q' i. d'ni. p'ntas:
 q' d' b' diuinitis moe solito tripparie f'ma:
 b' q' d' q' ¶ Circa articulu p'iam notad':
 q' magnitudo v' magnū q' d'ruplicit' accipit. ¶ No mo
 largissime: r' sic est ide q' p'fectio v' p'fectū. Sic dicit
 Aug. vj. de tri. q' i' h'is q' no mole magna sunt: est ide
 meli' esse q' maius esse. It' illo mo q'libet res est ma
 g' vel magnitudo q'dā. Scdo modo capif large p'
 oi oriente plura/ sive l'nt vnum q' sive tm aggrega
 tue quo n'umer' p'p'is/ exercit' r' mortis magis v'.
 ¶ Ito modo capif i' Augu. cum dicit q' aia est maior: fe
 ipsa q' recipit virtutes. ¶ Tertio modo capif p' aliq'
 cōtinete plura cuiusde ronal' facitua vni q' sive illa
 plura distingua' loco r' situ sive non. ¶ Ito modo cha
 ritas intenda est magna et maior charitate remissa.
 ¶ Quarto mo accipit l'ntissime p' aliq' p'one plura

Art. 1. L. Scio. 1.

1260. r.

Dubium. 5

Art. 3.

Artic. 1. Nota. 1.

etufdē rōnis/faciētia q se vnum/dificta loco z fitu: z
hec vā magnitudo dimēfiō: Et hec est fōpēs imedfata
q̄titar: q̄ est pdicamētū/dificta cōtra multitudines.
Iboc mō loq̄tur Augu. v. de trinit. allegat magifler.
dif. viii. cū dicit: q̄ dē? est fine q̄titate bon? / fine q̄tita-
tate magni? Sic etiā q̄titas/dificta/ z q̄titas mo-
em q̄titas hūc/ duratōis/dificta/ z q̄titas mo-
lis. Quē mēbra ex dicit: patēt. ¶ Scōdo notādū
q̄ cū fm magnitudinē fine q̄titate aliqd dē egle vel
inegle/ q̄tēs aliqd dē magnus/ totēs z egle z inegle.
Primo mō res vā alteri egle: q̄ est egle pfecta. Scōdo
mō numer? dē egle alteri/ in q̄ sunt tot/ q̄ in alio: vt
numerus triū equoz/ numero triū hoim. Tertio mō
albedines egle inter egle/ q̄uis vna fit in maio-
ri/ fubiecto q̄ altera fm extēfiōe. Quarto mō/ vnus
extēfiū nō excedēs alterū/ nec excessū fm extēfiōe
egle dē alteri. ¶ Est nō tria vna itōs modos magni z
eglis. Pā modū magnivū magnitudis ordināf fm fu-
peri? z inferi?: fiue p se fiue p accō. q̄d q̄ ē magnū q̄r
to mō ē etiā magnū trib? pīs modis: z nō ecōuerfo
p̄t q̄d est magnū tertio mō: ē etiā magnū p̄t modō:
z nō ecōuerfo. Pā autē sic ordināf modū egle z ine-
gle. Pōt em aliqd esse egle alteri q̄to modo fm extē-
fiōe: z nullo triū p̄mōz modoz: vt p̄z de albedie z
fubfiftia cōpōita alba. Et ita hnt fe adinūcē q̄i ter-
mini iupertinētes. ¶ Tertio notādū: q̄ fm optinē-
tem relatiōes diftingui in creaturis z reb? abfolutis
eglitas in creatur: est accidens fupadditū/ fiue in an-
gelis fiue in reb? materialib?: q̄ vtrobq̄ est eadē rō-
fcs in feparabilitatis fm aliā opti. nihil dicit diftinctū
a reb? abfolut: fm tertio notādū: q̄ fm
vnum fctōz: magnitudo q̄q̄ accipit in diuinis vt est
mere abfolutū: licet fapia/ p̄fecto: z fic nullo mō di-
ftinguat ab eflentia. Et illo mō pōne dicūt egle p̄p
eflentiā vna in eis. Et fic ficur p̄ nō est formāf eflē-
tia/ ita nec est formāf magnitudo. Et fic p̄ntas ex
se fiue formāf nec est egle nec inegle filiationi/ fed
triū rōne eflentiē q̄ est eadē vtiq̄: p̄mitat fcs z filia-
tioni. Et fic p̄cedit: q̄ relatio nec efl formāf finita nec
infinita: nec p̄fecta nec ipefecta. Sic nō efl formāf
magna: nec formāf diua eflētia. Alio mō accipit ma-
gnitudo p̄ oi realitate pōfitua fiue abfoluta fiue rela-
tiua. P̄t mō p̄ntas ex fe fere pugt ois ipefecto. ¶ Quis-
to notādū: q̄ idē p̄ntas/ fimilitudo: egle: nulla di-
ftinctionē impōtat in diuinis: nifi diftinctionē ipe-
ctatē: z p̄prietatē: idē nulla efl diftinctio iter ipe-
ctatē: equalitatem: z fiftitudinem. ¶ P̄o articulo fecū
do efl p̄clufio prima. Perfone diuine fūt egle fcs ma-
gnitudinē p̄t mō accipitōe magnitudinē z equali-
tates. Patet: q̄ fūnt egle p̄fecte z neutra p̄fectioz alia.

Nota. 1.

Nota. 3.

Nota. 4.

Nota. 5.

Arti. 1.

Loco. 1.

ii

iii

Arti. 2.

Subl. 1.

mōdo: z nō gñali: vt magnitudo dicat oēm realitatē
pōfitiua fiue abfoluta/ fiue relatiua. Sic ei nō ē idē idē
p̄ntas z egle: q̄ pōne nō fūt eadē pōne: h̄ fūnt egle
pōne: fūt tñ eadē eflentia. ¶ Scōdo dubitat. An
vna pōna dicat egle alteri p̄prietatē eflentiē vt
p̄ter relatiōes relatiōis. Ad hoc dubiū vā: vt h̄f i no-
tabili q̄to. ¶ Tertio dubitat. An illa egleas difti-
guat a fiftitudine p̄onarum z idēmp̄tate. Rōndē: q̄
illa nō nomina fiftitudo: egleas/ idēmp̄tatas: nifi aliud bi
cūnt fea impōtat q̄ personas habentes eadē eflen-
tiam numero: p̄pter q̄ etiā dicunt fites z egleas. Et
fic nī aliud dicunt q̄ diftinctionē p̄onarum z p̄prie-
tatiē: nullā rem diftinctā a pōntis vel p̄prietatiū
pōnarum: vt patuit in notabili tertio. ¶ Quarto q̄to
An equalitas fit relatio fundata in vnitatē: vt vidēt
inuere p̄hūs. v. metaphifice. Ad hoc dubiū doc. late
z clare rōndē q̄ nō. Et q̄ illa auctōritas male allega-
tur: vide in doc. ¶ Dubitat q̄to. Nam aliqua magni-
tudo efl in vna p̄fona q̄ nō efl in alia: q̄ nō fūnt egle
fcs magnitudinē. Ad hoc dubiū vā: pōt dicta i no-
tabili q̄to q̄ accipitōe magnitudinē p̄ aliā abfolu-
to: ficur oim pōnarum efl vna eflentia/ ita z vna magni-
tudo. Si hō lumif. p̄ p̄prietate relatiua/ tūc ficur p̄ce-
dit q̄ p̄prietas p̄ris efl in p̄ter nō in filio: filiatō in fi-
lio z nō in p̄re. Itā pōt p̄cedi vna magnitudo eflē in
vna pōna z non in alia: z nihilomin? q̄libet pōna efl
egle alteri: q̄ q̄libet p̄prietas relatiua efl eflentia di-
uina z ita p̄fecta ficur alia. Nec repugnat egleatū
difftinctio magnitudinū ficur nec p̄prietatū p̄fonalitū
realt difftincta. Nec pōt inferri q̄ plures relatiōes
fūnt in vna pōna q̄ in alia: q̄ fpirano actiua z pater-
ntas licet formalitē difftinguant: nō tñ fūnt plures
relatiōes: vt infra parebit. ¶ Queftio fecunda.

ii

iii

v

vi

Arti. 1.

Vtrū q̄libet pōna fit in alia p̄ circūmceffio
¶ P̄o articulo p̄to notādū: q̄ trip̄ bi
ftingui pōt in eflentia. Quēdā efl p̄ p̄ntē
triā/ q̄no locatū efl in loco. Quēdā p̄ intimā
p̄fentia cū carentia cuiuscuq̄ difftatē: ficur ange-
lus efl in loco: z accidens in fubiecto/ efl forma in ma-
teria. Tertio mō per intimā p̄fentia cū cōfubfiftā-
tate: hoc mō inexistit alicui quod efl itime p̄fens
z cōfubfiftātie. Et hic mōd? in eflentia vocat per
circūmceffionē. ¶ P̄oollariū. Quicqd inexistit alte-
ri p̄ circūmceffionē: ecōuerfo alter: inexistit fibi. P̄z
q̄ li a: efl intime p̄fens z p̄fubfiftātie ip̄i a. Hec efl hic aliq̄
repugnatia: q̄ aliq̄ mutuo fibi inexistit: q̄ fm p̄hūm
totū efl in fuis p̄tibus: z ecōuerfo. Sift gen? efl in ipe-
ctate: z ipectes i genere. Et ad hoc q̄ q̄ p̄ circūmceffio
nō aliq̄ mutuo fibi inexistit: tria requirūt. Prīmū: q̄
difftiguntur reall. Scōdo: q̄ fūnt fibi intime p̄fentia.
Tertio: q̄ fūnt vna fimpler: fingularis eflentia: Et hūc
modū eflendi in q̄ nō efl repetitē i creatur: fed nec p̄
fū efl h̄c mōd? a philofopho p̄z: difcurrēt oēs mo-
dos eflendi i q̄ in hoc vtrū p̄p̄ecurūt. In fuis pars to-
tum: ip̄es: gen?/ caloz igni. Hec in regno: res i fine: lo-
cufq̄ locato. H̄t abent tñ aliq̄ bera fiftitudines: fcs
m̄m̄s remotas: fcs illapfus efl in mēte rōnalē: circūm-
fcribendo maunentētiā: q̄ illabēs fferuar et regit id
cū illabif. Sift i aiayel angel? nō iherēs coaffiliter
coipul: vel fcs coip? gūofū coaffiliter coip? nō gūo-
fio. H̄ic q̄de efl q̄dā intimitas: fed deficit cōfubfiftā-
tate: q̄ fi addeat: efler fatis fife declaratiū. Et i dē dī
cū illabif. z habet i textu q̄ natura h̄m̄ne intelligentē

Loco. 1.

Distinctio XX

Questio vnica

dicti huius rōne capere nō pōt nec extēpū aliqđ diuis
reū p̄ hāna rō p̄labit: s; qđ nō est homi intelligibile/
deo est possibile. ¶ Pro art. ij. est p̄lo r̄sūalis. Que-
libet p̄sona diuisa est in alia p̄ circūncēssionē. p̄bat̄ ex
notabilib; 3oā. t̄t̄ij. p̄m non credis qđ p̄r in me est z
ego p̄fē. ¶ Pōtēst ad hoc adduct̄ auct̄. sc̄t̄oz de qb;
habet̄ in textu p̄fē et̄ illa inimitas p̄uaderi: qđ si
nō hoc esset v̄ p̄fē idēp̄tate realē essentē cū p̄sona:
vel qđ non est sufficientis distinctio int̄ personas: vel qđ
vna non p̄tinet z ambū ab alia: z euerōerō. Sed pu-
mum non ipedit: qđ totū est in suis p̄tib; z econtrā: z
gen; in specie. Nec f̄d̄oz qđ totū z p̄s sunt idē realit̄/
z tñ vnū est in alio. Nec t̄r̄t̄ij: qđ p̄sona realit̄ dist̄in-
guunt̄. Nec q̄r̄t̄ij: qđ non est rōne illā qđ est in alio/
qđ ip̄m ambiat̄ z continēat̄ ab alio. Lac enī nō ambiat̄
dulcedinē nec torū p̄tēat̄: tñ torū est in p̄tib; qđ dul-
cedo in lacte. ¶ L̄ d̄cō f̄c̄ta Nec essentia est in p̄sona
nec relatio i essentia nec relatio in p̄sona per circūncē-
ssionē. p̄r; qđ deficit h̄ic realit̄ distinctio qđ est p̄tia cō
ditio r̄c̄sita ad esse in alio per circūncēssionē. ¶ L̄ d̄cō 3o.

Art. 1.
L̄ d̄cō.
m̄ialis.

L̄ d̄cō. 1.

L̄ d̄cō. 3.

Articu. 1.

clausio. ij. Relatioes oppositē nō sunt in seiuicē p̄ cir-
cūncēssionē. Idē p̄lo ab aliqđ p̄om̄ qđ ponit̄ aliam
p̄ditionē sc̄z qđ sint formalit̄ p̄sonē q̄les nō sunt relatio-
es p̄st̄itutiue. Idē p̄lo aut̄ p̄sonis illius cōter
sustinet̄ saluis trib; p̄ditionib; p̄fatis. ¶ Pro art. iij.
q̄r̄ij. an̄ inexistētia p̄ circūncēssionē ueniat p̄sonis
rōne relationē vel essentia. R̄ndē: rōne v̄triusq; sum̄
hā rōne relatiois ueniat ets p̄sonalis distinctio: rō-
ne essentia p̄substantialitas: rōne v̄triusq; intima p̄sen-
tia. ¶ Si d̄i. Si p̄r est in alio / p̄ncipiū est in p̄ncipi-
o: z sic p̄ncipiū capet aliqđ eē p̄ductionē p̄ici-
piat̄: z ita p̄r nō h̄er oia a se. R̄ndē: qđ h̄r aliqđ per
p̄ductionē alteri: v̄dup̄r itella qđ. P̄imo modo p̄-
p̄ntisic qđ p̄ talē p̄ductionē recipiat aliqđ nouū eē rea-
le in seuel in aliqđ ip̄m de nouo inuēmate. Alio mō i-
p̄opate: qđ tali p̄ductioē aliqđ denotario sibi de nouo
aduēnit. sic p̄ductioē creaturē de v̄ creator: z d̄na.
P̄mo modo p̄r nullū esse capit a suo p̄ncipiatio. s; se
cūdo mō: nec hoc est inuētemē cū etiā si aliqđ deno-
minatio de nouo sibi cōp̄er̄ et t̄p̄er̄ p̄ductioē crea-
turē. ¶ Et d̄ict̄: sed qđ p̄mitas est in filio p̄ circū-
ncēssionē s; nō in p̄fē. Nec t̄r̄ idē filio est p̄fē: qđ p̄mitas
nō p̄stituit̄ filio. Sic nō seq̄r̄ p̄r est i filio qđ filio est p̄
sed magis oppositum seq̄r̄. Distinctio. xx.

Stendit p̄sonaz eq̄litate in magnitudine:
nūc eā p̄bat in p̄tate. ¶ Et est p̄lo textualis
p̄tia. ¶ Sc̄ut p̄ria z filii z sp̄ūsc̄i vna est
essētia: ita est z vna potētia. ¶ Sc̄da p̄lo.
Si potētia respicit solū facultatē oim̄ p̄sonaz eadē ē
potētia ad eē. Si v̄bō eōdē facultatē aliqđ pōt p̄r (puta)
p̄ducere filio: id non potest filio. ¶ L̄ t̄r̄tia. L̄ t̄c; p̄
potētia respectu facultatis filii: habet a p̄rē: z p̄ a se-
p̄so: non tñ idēo minor est i filio: qđ p̄r ḡnando omnez
potēntiam dedit filio.

Articu. 1.
Nota. 1.

trum persone diuine sunt eq̄les s̄m potē-
tia. Articulus tribus soluet̄ q̄stionis nod̄
terminoz sc̄z declarationē: p̄clūsiōnē assen-
tione: dubioz solutiōē. ¶ Quātū ad p̄-
mū norādū qđ realit̄ q̄st̄i. nō est q̄rere an p̄sona sint
eq̄les s̄m id qđ realit̄ ē potētia: hoc enī esset q̄rere an
sint eq̄les s̄m essētia: qm̄ potētia ē oib; modis idēssi-
ca ab essētia: s; est intellect̄ q̄st̄i. v̄trū p̄sona possint in
eodē sine eq̄les ac̄: s̄m nūerū z p̄fectionē effect̄: ita
qđ eq̄litas respicit effect̄: eoz qđ dicit̄ eq̄lia. ¶ Sc̄t̄o

Nota. 2.

notādū ita qđ tota difficultas hui; q̄st̄i. est in hoc. An
subpotētia actiua: s̄m quā p̄sona dicit̄ eq̄les. s; cō-
p̄chēdit potētia p̄ductū ad itra: an sola potētia effe-
ctiua sine causatiua. i. p̄ductiua alio: aut potētia ḡnati-
ua dicit̄ hā i potētia actiua ē cōc̄ ad potētia ḡnati-
ua dicit̄ hā: creadi: valēs m̄. i. potētia p̄ductiua ad i-
tra vel ad eē. p̄r; p̄fem z filio: s; p̄alim̄ nō esse eq̄les
s̄m potētia: hoc ē extēsiōē qđ hoc nō est aliū qđ d̄
cere qđ q̄litas pōt p̄ducere p̄r pōt p̄ducē filio: z ip̄r
pōt p̄ducere aliqđ qđ nō pōt p̄ducere filio: eodē mō
filio pōt p̄ducē aliqđ qđ nō pōt p̄ducē p̄r: qđ v̄trūq;
patet esse falsū. p̄ariformit̄ d̄e p̄fē z d̄c̄ de filio z
de. s̄. ¶ Si nō potētia in p̄posito p̄fē dicit potētia
effectiua vel causatiua: qđ est solū respectu facultatis
ad extra. p̄r; etiā qđ tres p̄sonē v̄trū eq̄les s̄m potētia
qđ q̄c̄d facultatē est ab vna persona facultatē est etiā
ab alia: z eē p̄fecte ab vna sicut ab alia. ¶ Si s̄m i sub-
oipotētia cadit z potētia p̄ductiua ad itra z ad extra
v̄trū dicat̄ oipotēs qđ pōt p̄ducere eōdē p̄ducibile sine ad
intra sine ad extra: manifestū est filio nō esse oipotētē
cū nō possit p̄ducē: cū tñ sit p̄ducibilis: sic de sp̄ū
sc̄t̄o. Si nō v̄bō oipotētia solū cadit potētia effectiua
vel causatiua: p̄r; filio: nō esse oipotētē. ¶ Et ergo dicit̄
cultas hui; q̄st̄i. mag; vocat̄ qđ realit̄. ¶ L̄ t̄r̄tia nota. 3.
dum: qđ i uivocacibus imitādū sūt auct̄ z sc̄t̄i. S̄c̄t̄o
aut̄ loq̄ntes p̄ hereticos qđ d̄t̄erūt filio esse oipotētē:
rē p̄rē: minor atq; inspectio ē accepti potētia: o-
ipotētia p̄ ea qđ inc̄ario uenit i p̄cepto filio: qđ oppo-
nit̄ ipotētē qđ dicit̄ inspectioē. ¶ Et qđ potētia spirādē
ḡnandi nō uenit i p̄cepto filio: neq; ipotētia generā
dicit̄ spirādē dicit̄ inspectioē: idēo filio potētia oipo-
tētia nō p̄hēderūt potētia generādū aut̄ spirādē: sed
solū potētia respectu obiectoz facultatis. ¶ Et d̄v; p̄
fati seq̄r̄ eq̄litas vel eq̄litas s̄m p̄fectionē. ¶ Et nō
sc̄t̄i sic cep̄erūt p̄s satis er̄ textu. hā b. Aug. 3o. infor-
mū hereticū hō est idēo p̄r maior filio: qđ eq̄le s̄m ge-
nuit. ¶ Qu; genus est illa est q̄st̄io: sed de qđ genit̄: sit: eq̄l-
tat̄: vero q̄les aut̄ q̄nt̄ sit. q. d. h̄n̄ q̄nt̄: an p̄r sit eq̄lis
filio nō est q̄st̄io de origine: sed est q̄st̄io q̄les aut̄ q̄nt̄
sit filio: hoc est an sit ita p̄fecte: z oia alia potēs s̄c̄ur
p̄r. 3oē Aug. in de. fa. ad. ca. iij. An eo intelligit̄ potēs
tētia dei: qđ oim̄ creaturā v̄sibile z iuisibile de nihilo
fecit. ¶ Ecce apte inuit̄ oipotētia dicit̄ respectu facultatis
lūi extra. ¶ Et illo p̄r; qđ potētia z oipotētia in p̄po-
sito capiēda est v̄t solū extēdit̄ se ad facultatia extrav̄t
potēs dicit̄: qđ pōt p̄ducere aliqđ facultatē facere. ¶ Et
oipotēs qđ oia facultatia pōt effec̄re. i. oia facultatia qđ
fieri nō includit̄ d̄ictionē. ¶ Et illo seq̄r̄ qđ d̄ico o-
ipotētia: includit̄ signū d̄istributiōnū cum d̄istribubile.
¶ Et valet potēs effec̄re eōdē facultatē ad extra: sine potēs
tētia causare eōdē causabile ad extra. ¶ Quib; p̄missis
supposita acceptioe noim̄ v̄t sc̄t̄i accipit̄ potēs z o-
ipotēs est p̄lo p̄tia. Adēs p̄sona diuine sunt eq̄les potēs
tētia z extēsiōē: qđ itentive. p̄obaf: qđ quēcūq; effectū
z quātūcūq; p̄fectū pōt p̄ducere sine causare vna p̄-
sona eadē z alia: imo quēcūq; causat̄ vna causat̄ z alia/
cū opa trinitat̄: ad eē sunt idēssi: qđ s̄m eq̄les potēs
tētia z extēsiōē: qđ hoc est eē eq̄lis potētia ē notabili ē
cūdo z t̄r̄o. ¶ L̄ d̄cō f̄c̄ta. Sic p̄r ita filio z p̄f̄ss̄m
c̄r; oipotēs est d̄icēd̄. p̄r; manifeste ē p̄c̄one p̄-
ma: qđ sic p̄ oia possibilia sine facultatia ē p̄ducit̄ eē
pōt effec̄re ita filius z sp̄ūsc̄t̄is. ¶ Pro articulo ter-
tio mouenda sunt dubia z soluenda. ¶ P̄imo dubiū
est: qđ est illa eq̄litas in diuinis: R̄ndē: non est aliq̄

Nota. 3.

Artic. 2.
L̄ d̄cō. 2.

Artic. 5.
Dub. 1.

relatio realis quocumque distincta ab essentia/constitu-
to re p[ro]p[ri]etate: h[ab]et essentia esse in diuisis: q[uo]d sicut p[ro]p[ri]e-
tati scilicet p[ro]p[ri]etate de p[ro]p[ri]etate q[uo]d supponit p[ro]p[ri]etate:
p[ro]p[ri]etate creatura p[ro]p[ri]etate ad esse: sicut creatio/et-
ernitas/ incorruptibilitas/ creaturitas: vel dicitur
supra. dist. xxiij. q. 4. r. lat. q. 4. ut. p[ro]p[ri]etate dicitur esse de ab-
strac[t]o p[ro]p[ri]etate. It[em] in. ij. dist. i. q. i. ¶ Scdm dubit[ur]

11 q[uo]d videt q[uo]d pot[er]ia g[ra]ndi sit fm se q[uo]d pot[er]ia: r per
p[ro]p[ri]etate caret illa pot[er]ia: aliq[uo]d potentia caret: cu[m] g[ra]ndi
p[ro]p[ri]etate g[ra]ndi no est in filio: s[ed] ea filij caret: q[uo]d filij no
est op[er]e. R[ati]o dicit q[uo]d pot[er]ia g[ra]ndi est pot[er]ia/ sicut
nec p[ro]p[ri]etate: q[uo]d pot[er]ia est respectu factibilium tm h[ab]et mo-
du[m] loquendi scdm. It[em] ita filij est om[n]is: q[uo]d o[mn]e factibile
p[ot] p[ro]ducere: de sursum. Nec op[er]e dicit pot[er]ia respe-
ctu cuiuslibet: ad cui[us] esse no sed q[uo]d dicitio: s[ed] tm respe-
ctu factibilis/ ad q[uo]d no sequit[ur] dicitio. ¶ An op[er]e
valer tm. l. pot[er]e facere om[n]e factibile: ita q[uo]d hic facti-
bile distribuit[ur] e no pot[er]ia. ¶ Dubit[ur] tertiu[m] est ar-
gumentu[m] b[ea]ti Augu[stini]. Arguit est Aug[ustinus]. Si p[ro]p[ri]etate non
g[ra]ndi filij sibi e[ss]ent non est op[er]e: q[uo]d posse
generare est posse. Sol[us]. Scdm p[ro]p[ri]etate no valet: sic no fe-
quit. Si p[ro]p[ri]etate no est de[us]: p[ro]p[ri]etate non est om[n]is: q[uo]d esse de[us] est
q[uo]d d[omi]ni posse. ¶ An illa. posse generare sine p[ro]ducere di-
uina p[ro]p[ri]etate no est posse: valet tm posse p[ro]ducere di-
uina p[ro]p[ri]etate non est posse facere aliq[uo]d factibile. ¶ It[em] si
de. ¶ An q[uo]d h[ab]et h[ab]et filij. ¶ R[ati]o dicit q[uo]d valet tm. ¶ An q[uo]d
h[ab]et p[ro]p[ri]etate dicit p[ro]p[ri]etate s[ed] implet. l. essentiale q[uo]d est in oi-
bus trib[us] p[ro]p[ri]etate h[ab]et et filij. ¶ Scdm de p[ro]p[ri]etate notio
nati: vel dicit vt. s. q. iij. dist. vij. ¶ P[ro]p[ri]etate scribit de hoc
scdm ¶ Tho. in disputat[ur] de pot[er]ia dei. ar. vij. r de po-
t[er]ia g[ra]ndi ar. v. r. vi. vbi q[ui]t it pot[er]ia g[ra]ndi r po-
t[er]ia creati s[ed] id[em]. It[em] p[ro]p[ri]etate q[uo]d dicitur q[uo]d id sit dicendu[m] ad
hoc. ¶ Et etia[m] p[ro]p[ri]etate adu[m] q[uo]d pot[er]ia in p[ro]p[ri]etate r pot[er]ia
g[ra]ndi s[ed] r tm in disparati. ¶ An pot[er]ia g[ra]ndi no
est pot[er]ia eo q[uo]d nome pot[er]ia solij respicit factibile
ad extra: r pot[er]ia generandi solij p[ro]ducibile ad in-
tra. ¶ Ergo pot[er]ia non est terminus superior ad po-
tentiam generandi. ¶ Distinctio. xxxj

¶ Breua dicta in duab[us] p[re]cedentib[us] distinctioni-
bus magi h[ic] absolutu[m] dubia q[ui]rens: an sa-
ne dici possit sol[us] p[ro]p[ri]etate filij. ¶ Et. ¶ Et scdm
l[ic]e p[ro]p[ri]etate h[ic] est. Sane dici pot[er]it sol[us] p[ro]p[ri]etate
filij: q[uo]d vna p[ro]p[ri]etate no est alia/ licet nulla p[ro]p[ri]etate sit si-
ne alia. ¶ Scdm p[ro]p[ri]etate. Solus p[ro]p[ri]etate est p[ro]p[ri]etate: est vera. Sol[us]
p[ro]p[ri]etate est de[us]. ¶ T[er]tia p[ro]p[ri]etate. Vera est illa. Sol[us]
de[us] est infini[us]. l[ic]e eo q[uo]d falsa. Solus p[ro]p[ri]etate est infini[us]. De
claratio h[ab]et p[ro]p[ri]etate r[ati]o t[er]tu[m]. ¶ Q[ui]s[ti]o v[er]ba.

¶ An h[ic] sit concedenda de virtute p[ro]p[ri]etate
Solus p[ro]p[ri]etate est de[us]. ¶ T[er]tib[us] articulis expe-
dit materia h[ic] q[ui]s[ti]o[n]is. ¶ Notandu[m] p[ro]p[ri]etate
m[od]o intellectui r m[od]o q[uo]d solus q[ui]s[ti]o capif
catholice mat[er]ie put valet tm. l. solitari[us]. ¶ Et sic sol[us]
fontes currit: valet. l. fontes q[uo]d est solitari[us]. currit. ¶ Et
solitari[us] est: cum quo in eode[m] loco no est ali[us] eiusdem
speciei. ¶ Et sic p[ro]p[ri]etate. Sources solus comedit/ si
solitari[us] sine p[ro]p[ri]etate scilicet comedit: licet etiam mul-
ti aliij comedit. Alio modo accipitur s[ed] p[ro]p[ri]etate
mat[er]ie. ¶ Et hoc dupl[ic]i. ¶ Uno modo p[ro]p[ri]etate/ put deno-
tat p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate subiecto etia[m] remora ad omni
alio. ¶ Alio modo p[ro]p[ri]etate illa. Solus fontes potest cur-
rere. ¶ Et negat[ur] sol[us] fontes potest trahere banc nauem
dem[on]strado eam qua[m] no potest sine alioz iuuamine
trahere. Hoc mo[do] etia[m] p[ro]p[ri]etate q[uo]d p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate

ign[is]. ¶ Et negat[ur] q[uo]d sola creatura p[ot] p[ro]ducere ign[is]. Alio
mo capif exclusiue: r sic vt desinat p[ro]p[ri]etate aliter: extre-
mo p[ro]p[ri]etate/subiectu[m] r[ati]o p[ro]p[ri]etate. ¶ Et sic facit p[ro]p[ri]etate
de exclusio subiecto p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate no accipiedo illa
Sol[us] fontes currit: valet: aliq[uo]d q[uo]d est tm fontes: hoc e[st]
q[uo]d est fontes r nihil aliud a fonte currit. Sol[us]. Sources est
tm h[ab]et illa: fontes est h[ab]et r nihil aliud ab h[ab]et: vt r
nihil q[uo]d no est h[ab]et. ¶ An dicit h[ic] vna regula. ¶ Quilibet Regula.
p[ro]p[ri]etate de exclusio extremo equalis v[er]ba p[ro]p[ri]etate: hoc e[st] q[uo]d
valet p[ro]p[ri]etate est esse f[aci]t[ur] de p[ro]p[ri]etate de p[ro]p[ri]etate signo exclu-
siue: ita q[uo]d iste equalit[er] sol[us] p[ro]p[ri]etate currit: r fontes cur-
rit. ¶ ¶ T[er]tiu[m] q[uo]d q[ui]s[ti]o p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate
est vt loquendi capif tm intellectui/ ac si poneret a p[ro]p[ri]etate
subiectu[m] r desinat tota p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate
vt de trim. dist. ¶ An dicitur p[ro]p[ri]etate est solij de[us] itelligit
id[em] p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate
¶ Et sic aut solij dicitur p[ro]p[ri]etate filij r s[ed] p[ro]p[ri]etate. ¶ An dicit
desinat tota p[ro]p[ri]etate denotat p[ro]p[ri]etate affirmari de
subiecto: r negari a q[ui]libet de q[uo]d no p[ro]p[ri]etate subiectu[m] si-
ue p[ro]p[ri]etate q[uo]d no supponit subiectu[m]. ¶ Et t[er]c[io] reddit: p[ro]p[ri]etate ex-
clusiue exponibile p[ro]p[ri]etate bras exponentes copulatiue t[er]c[io]
t[er]c[io] q[uo]d p[ro]p[ri]etate est p[ro]p[ri]etate: s[ed] de solutio p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate
p[ro]p[ri]etate subiecto res q[uo]d no: vt solij fontes currit exponit
fontes currit: r nulla res q[uo]d no est fontes: currit. ¶ ¶ Et
q[uo]d addit terminu[m] numerali signi exclusiue: p[ot] exponi
p[ro]p[ri]etate dupl[ic]i: s[ed] q[uo]d alienatis p[ro]p[ri]etate res q[uo]d no mo iam dicto
vel gra pluralit[er] p[ro]p[ri]etate plura q[uo]d possit loco res q[uo]d no: vt
tm tres s[ed] p[ro]p[ri]etate exponit sic p[ro]p[ri]etate res s[ed] p[ro]p[ri]etate no plu-
res q[uo]d tres s[ed] p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate. ¶ l[ic]e o[mn]ia clari: r l[ic]e declarari
solit[er] l[ic]e logica: ideo hic p[ro]p[ri]etate sufficiat. ¶ ¶ An
t[er]c[io] ad scdm articulu[m] est de celo p[ro]p[ri]etate. ¶ Capiedo sol[us] ca-
tholice mat[er]ie dicit solitudinu[m] no p[ot] esse addi alit[er]
r tm in diuinis p[ro]p[ri]etate affirmatiue p[ro]p[ri]etate.
¶ Probaf: q[uo]d sic capiedo p[ro]p[ri]etate sine excludit p[ro]p[ri]etate
tm p[ro]p[ri]etate: q[uo]d tm a se sunt imp[er]mixt[ur]es: s[ed] separabiles
cu[m] q[ui]libet sit in singula p[ro]p[ri]etate circumscriptione: vt dicitur sicut
di. xij. q. ij. ¶ Et p[ro]p[ri]etate q[ui]libet talis est falsa p[ro]p[ri]etate
accipiedo sol[us] o[mn]es ille s[ed] negat[ur] Solus p[ro]p[ri]etate est dens
Solus p[ro]p[ri]etate est p[ro]p[ri]etate. Sol[us] p[ro]p[ri]etate creat[ur]e. ¶ ¶ Valent ei. ¶ p[ro]p[ri]etate q[uo]d
solitari[us] est p[ro]p[ri]etate: deus creat: q[uo]d o[mn]es sunt false. ¶ l[ic]e tm fm
l[ic]e h[ic] it[em] de trim. r habet di. ij. ¶ In diuinis nec diuersi-
tas sit: nec solitudo. ¶ Scdm a celo. ¶ Capiedo sol[us] vt d[omi]ni
p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate: no p[ot] addi termino p[ro]p[ri]etate: l[ic]e fonte re-
mino essentiali. ¶ p[ro]p[ri]etate: q[uo]d q[ui]libet ad terminos p[ro]p[ri]etate
portaret remotione sine separatione diuinaz p[ro]p[ri]etate:
q[uo]d est ip[s]osibiles. ¶ An fm h[ic] sensu: illa. Sol[us] p[ro]p[ri]etate creat[ur]e:
valeret: p[ro]p[ri]etate separari ab o[mn]ibus alijs: sicut s[ed] r s[ed] p[ro]p[ri]etate
creat. ¶ ¶ An h[ic] no ad terminos essentialis significaret
paratione dei ab his q[uo]d no sunt de[us] q[uo]d est possibiles. ¶ An
sic videt illa p[ro]p[ri]etate. Sol[us] de[us] p[ot] p[ro]ducere ign[is]:
q[uo]d valet tm: de[us] separari ab o[mn]i: q[uo]d no sunt de[us] p[ro]p[ri]etate
ducere ign[is]. ¶ ¶ T[er]tia p[ro]p[ri]etate. ¶ Capiedo sol[us] exclusiue
vt desinat extremu[m] vt v[er]o reddit: p[ro]p[ri]etate de
clusio extremo p[ot] differere addi t[er]c[io] essentiali: q[uo]d p[ro]p[ri]etate
nati[us]. ¶ p[ro]p[ri]etate: q[uo]d est regula posita arti. l. sic no mutat
t[er]c[io] sue p[ro]p[ri]etate/ imo equalit[er] sue p[ro]p[ri]etate: r p[ro]p[ri]etate
nihil refert q[uo]d ad h[ic] addeat vel deponere. ¶ An sic co-
cedere s[ed] sit ille. ¶ An p[ro]p[ri]etate est de[us]. ¶ An p[ro]p[ri]etate
est de[us]. ¶ Sol[us] filij est p[ro]p[ri]etate diuina. Solus de[us] est
sp[irit]us scdm: r sic de alijs. Sic capif b[ea]ti Augu[stini]. ¶ de
trim. Solus p[ro]p[ri]etate est status quo[modo] est p[ro]p[ri]etate r filij
t[er]c[io] scdm. ¶ ¶ Quarta p[ro]p[ri]etate. ¶ Capiedo sol[us] vt facit p[ro]p[ri]etate
p[ro]p[ri]etate exclusiue p[ot] addi termino essentiali: l[ic]e no
notional[is] respectu essentialis p[ro]p[ri]etate. ¶ ¶ ¶ ¶ ¶

Arti. 1.
Nota. 1.

Arti. 1.
Nota. 1.
2
3
4
5

q' hec est b'a. In deus est pr' p' p' exponetes. Scdm
p' q' sic illa erit falsa in pr' est de' q' sc'da expones
est falsa: sc'z nulla res q' no est pr' / est de': q' falsa est: cu
fili' sit res q' no est pr' / t'n est deus: filii' ipisictus illa
t'n est vera. In pr' g'nerat' t'n filii' g'ignit'er p' exponet
¶ Et i' h'is p' qu'o illa: sol' p' est de' multip' pot' b'i
figuri' / h' hoc p'cedere negari: p' q' sit hec p'c' qnta
5 ¶ Sc'do qnta. Cap'edo hoc p' excludit' hec p'p'o. So
lus p' est de' est p'ca: de'virute sermonis negada.
¶ P' p' exponetes: q' sc'da est falsa: nulla res q' no est
p' / est deus: q' filii' est res q' non est pr' / t'n est deus.
¶ Et t'n b' exponi p' aliud sic: t'n nihil aliud a p're est
de': q' t'c' ille esset verus. Sol' p' spirat: sol' p' dicitur
que no p'cedunt. ¶ Et i' sc'da sequit' b'n. Sol' p' est de'
ergo ois de' est p' / accipiedo deus vt supponit' p' p'c'o
na. q'is fallit: q' valet illa d'is p'c'o vniu'a est pr' p'c'o
tenet: q' ab excludit' ad vniu'ale in terminis t'ra p'o
Arctici. 5. ¶ P'c'o articulo t'co colligi p'nt dubia ex doc.
5. Si q'de' p' illa regula p'nc' aucto' mouet tres i'finitas
in qb' hec p'na no tenet. ¶ P'ima no sequit' cu modo
In necessariu' de n'citate efl'v'eru: q' o'everu' de neces
sitate est necessariu'. ¶ Vel sic. In necessariu' de neces
sitate est enis: q' o'ens de n'citate est n'c'ariu'. ¶ Sc'da
no sequit'. In v'p' erit v'p'z: q' o'v'p' erit v'p'z v'p'oib'z
¶ Ans' est v'ru: r' p'na fallit. Ans' sit v'p'z p' p' exp'osi
tio. ¶ P'na sit fallit p'z in p'ia de v'ro o'ng'it' f'is: sit
de ente no necessario. ¶ In sc'da: q' hoc v'p'z In his p'ie
sens efl' v'ru: q' p'is in his no est fut'ur' neg'
ent'. ¶ Soluit' aucto' q' regula intelligit' q'd est q' ex
cludit' est couerbit' simplic' p' p' d'ca q' arguet' ad
ab excludit' exponit' illi' g'ra aliter: ad vniu'ale in
terminis t'ra p'ois: sit efl' p'na bona z formalis: cete
r'm parib'. ¶ L'm n'citate ead' ampliat' de restrictioe: de
terminatioe etc. ¶ Hic aut' in p'ia p'na mutat' determi
natio: q' in sensu in q' p'cedit: de n'citate determinat'
p'cedit: q' valet tm. In v'p'z necessariu' est v'p'z
de necessitate: i. est v'p'z necessariu'. Si eni de n'citate de
terminaret' copula z p'stuitur' modal' diuisam: ans'
estet fallit: q' sc'da expones esset falsa: sc'z nihil q' no
est v'p'z necessariu' de n'citate est v'p'z: q' valet illa. ¶ De
v'ro no necessariu' de n'citate no efl'v'eru'. ¶ Et ita se
queret': q' nullu' c'ntinget' efl' v'ru'. ¶ ¶ Tr' d' d'ictoria
ill' / H'ihil q' no efl'v'eru' necessariu' de n'citate efl'v'eru'
sc'z illa: aliqd' q' no efl'v'eru' necessariu' possit' b' efl' v'p'z
est vera. ¶ Tr' p'p'o de necessario fert' sua de i'esse. i. fert'
seipam semoto mo: vt b'n d'ct. I' h'c' necessario est aial
ergo b'o efl' aial. Sic seq'et'. In v'p'z necessariu' de n'citate
efl' v'p'z: q' n'v'p'z necessariu' efl'v'eru' q' efl' manifeste
fallit: q' in antecedente de n'citate d'ct'mat' p'dicatu' vt
sit v'p'z debet ergo sic i'ferri: q' o'v'p'z de n'citate. i. o'v'
v'p'z necess'ariu': efl' v'p'z necessariu'. In sc'da p'na. In
v'p'z erit v'p'z: ergo o'v'p'z erit v'p'z. ¶ Arguit' a no amplo
ad amplu' cu' distributioe: q' p'na no valet. ¶ Ha in ane
dente p'dicatu' no ampliat' arguit' in p'sequent' vnde
debet sic inferri: ergo o' v'p'z q' erit: erit v'ro: r' ita
consequit' est v'p'z sicut antecede's. ¶ Distinctio. xxv.

¶ P'na magister egit / de benedicta trinitate
quatum ad sex suasp'uat' nunc p'cedit
tur determinatio de ea quatum ad modus
loquendi de ipsa. ¶ Argit' eni de noib' q' de b'c
d'ictoria trinitate dir'. ¶ Et hoc p'rimo i' genere
d'ist'iguit' diuersa fia de deo d'icta. Sc'do i' specie.
¶ Et hoc d'upl'r: q' p'io de e'ntialib'. Sc'do de relati
uis a di. xxvi. v'p'z ad. xxvii. i'clusiue. ¶ In hac q' di

finctioe tres p'nt colligi p'ones sumarie. ¶ P'ima
p'c'o. Hoim q' de deo dicitur: q'da d'ist'incte respicitur
p' f'ona: q'da vnitatem efl'entis: q'da d'icunt' de deo t'ra
tue. ¶ Ex p'l'i p'nt: vt p' / g'nerat' / filii' etc. ¶ Ex p'l'i
sc'do: h'as: p'nt: sapientia etc. ¶ Ex p'l'i tertii: vt i'pl'e
do: ¶ Sc'da p'c'o. Hoim q' de deo dicitur: q' sit oib'
relatiue ad creatur' et t'pe: vt o'ns creatus: q' sit oib'
p' f'onia c'c'a. Queda' h'c' no oib' p' ouenit' vt dar' / mis
us: q'da no relatiue vt incarnatus: h'ianatus etc. ¶ Et
vnu' n'om' q'd de nulla p'f'ona singularit' h'c' de oib'us
p' f'onia sit v'r: vt trinitas. ¶ T'ertia p'c'o. h'c' de sub
st'ant' d'icunt' de oib' c'c'ter' / de singulis p'f'onia singu
larit'er / no pluralit'er dicitur. ¶ Quatio vnica.

Vltimo vltimo possit' aliqd' n'om' i'ponere ad si
gnificand' d'ist'incte vniu'a e'ntia. ¶ Et so
lito more tres erunt articuli. ¶ Et notandum
igit' p' articulo p'io: q' n'om' q'da significat'
res extra q' no sunt signa. Queda' significat' n'om' / ro
ces: vt scripta q' sit signa. Queda' significat' p'cept'
m'ris. P'na d'icunt' vbi i'positio'is. Sc'da: sc'de i'posi
tio'is. T'erna: sc'de i'ntentio'is. ¶ Et d'ict' aut' q' signu' si
gnificatum' sufficit' enter vniu'a I' signu' p'nt i'ntentio'is
z in signu' sc'de i'ntentio'is. Signu' p'nt i'ntentio'is efl' q'd
sigt' aliqd' / aliqd' / v'f' aliqd' iter: / no p' modu' signa: sicut h'c' / q'd
aial: aial: it'lect' / q'uitas: cap'edo illos terminos p'c'o
nalt'. ¶ Termin' / sc'de i'ntentio'is efl' termin' / significat'
signu' p' modu' signu' / vt n'om' / h'c' p'p'o / syllogism' / ge
n'us / sp'cs etc. / sive p'et incarnat' metales sive vocales v'r
scriptu'. ¶ Et illo seq'et': q' no ois vox sig't' p'ceptu' m'ris: ¶
m'ris: q' ois vox significat' mediata p'ceptu' m'ris. ¶ Et
p'cedo p'ceptu' p' actu cognoscit' p'nt: h'o sig't' realē
z singulare h'oiem / p' q' etia' supponit' / no p'ceptu' q'
p' p'ceptu' no supponit' / h' no p'et h'oiem nisi mediata
c'ceptu' m'ris. ¶ Et p'm hoc intelligit' efl' illud philo
sophi. ¶ Voces sūt signa passio'na i. sūt signa o'p'o
ta: no q' voces s'c'nt passio'es: hoc est: p'cept' m'ris:
h'z q' p'cept' m'ris p'et seip'o: vox sig't' mediata p'ceptu'
v'ru' q' voces sc'de i'positio'is significat' p'cept' m'ris.
¶ Sc'do seq'et': q' no o'ns voces n'uae sunt ad signu'
ficand' p'ceptus m'ris: h'z multa n'om' i'nu'eta sunt ad
significand' res extra: vt oia p'ime i'positio'is. Queda'
ad significand' mensis c'ceptus: affectio'es z passio'es
queda' ad significand' voces: z vocaliu' signoz
p'prietates. ¶ T'ertio sequit': q' non semp' illud p'ri
mo p' voce p'ncip'alit' significat': q'd p'imo p'vocat'
p'prehendit'. P'ez: q' p'ncip'alit' z p'io p' f'om'u' significat'
ill' ad q'd signu' efl' i'posu' / si sit vocal' / v'f' script'. ¶ Et
ill' vox i'posita ad signu' r'e no se voce vel conceptu'.
p'io reb' efl' v'rmur vocib' / vt dicit' philo. i. electio'es
¶ Res nob'ic'ia ad d'isputatioe ferre no possunt': ideo
vob'z v'rmur p' reb' q's significat'. ¶ Et no c'cept'
p'imo apph'endit'. I. m'ete formal'. ¶ Batto efl' q' vox no
sig't' nisi mediata p'ceptus: solo efl' p'ceptu' m'ris imedia
te cognoscit'. h'c' d'icta sūt de p'ceptu' vt accipit' p'io
cognitioe q' est act' / cognoscit'. ¶ Et sc'de i'ter notā
dū: q' n'om' sig're aliqd' d'ist'incte pot' tripliciter sig't'
Idno mo: sig't' aliqd' / p' s'ure lue i'ntentio'is no sig't'
nec n'omoc' act'. ¶ Sc'do modo: q' sig't' aliqd' / ex
v' lue i'ntentio'is nihil aliud: sive aliud p'notat' sive
non. ¶ T'ertio modo q' sig't' aliqd' / ita q' nec ex v' i'nt'
tento'is: nec ex c'oi v'lu' v'rentu' aliqd' aliud occurrit
intelligit' vocis significatioe ad ipi' / vocis p'latio
nē. ¶ P'io articulo sc'do efl' p'c'o p'na. Accipiedo
significat' d'ist'incte tertio modo: v'at' no pot' impo

Arctici.

Arcti. 5. Nota.

Arcti. 5.

2.

3.

Nota. 5.

Arcti. 5. Nota.

nere nomē ad diffictē signūdm dūmā essēdiā. p̄tz: q̄ quodcūq; nomen iponit ad signūdm deum: ad ei⁹ plationē aliud occurrit audiet⁹ ei⁹ signōnem itell: gentē q̄ nō est deus. ¶ Sc̄o a p̄o. Lapidō signāre diffictē p̄io vel sc̄o mō viator: p̄t iponere nomē ad signūdm deum diffictē. p̄robaf: q̄ dūq; p̄t vere itell: ligere aliqd esse diffictum ab alio: p̄t istituerē nomē ad illud diffictē signūdm: alioq; nō possem⁹ de illo diffictē loq; nec aliqd de illo diffictē affirmare vel negare: fed viator: p̄t vere itell: ligere deum esse diffictū ab o alio: ergo cē. ¶ Itē nomen deitas sign̄ p̄ctē deū et nullā creaturā sign̄ p̄notat ergo sign̄ diffictē deū q̄ nō tenet ex vltimo notabilē. Itē p̄tz: q̄ nō p̄notat aliud a deo: cū sit termin⁹ absolut⁹. Nec sign̄ aliud a deo: q̄ tūc posset p̄ illo supponere: q̄ termin⁹ p̄t p̄ quolibet suo sign̄o supponere q̄ nō p̄notat. ¶ Tertia p̄o. Itator: p̄t nomen iponere ad diffictē signūdm: q̄ nō p̄t diffictē itell: ligere p̄tz: q̄ viator: non potest deum diffictē itell: ligere ex dictis in p̄o. z dū. iij. It̄ tñ p̄t iponere nomen ad diffictē signūdm deum. ¶ Quarta p̄o p̄t ponere a ad signūdm diffictē: aial q̄ dūq; q̄ p̄mo sibi cras occurrēt: q̄ factō a diffictē sign̄ aial cras p̄io occurrit: iponēt: z tñ imponens nō diffictē itell: ligat illud. ¶ Quarta ad articulum tertū est dubitū tale. Nomen nō p̄t sign̄e nisi itell: genti: ergo nec diffictē sign̄e nisi diffictē itell: genti. ¶ Itē v̄o: n̄b̄ sign̄e nisi q̄ eodem mō sign̄e p̄cept⁹: cū subordinat⁹. ¶ Tū q̄ v̄o: p̄cept⁹: sibi cor respōdēs sunt signa s̄m̄onp̄ma. Tū q̄ v̄o: seip̄a n̄b̄ sign̄e: solū aut̄ sign̄ p̄ subordinationē ei⁹: ad p̄ceptum: q̄ s̄v̄iatio: nō p̄t h̄e cognitionem diffictā dei: nō potest nomen iponitū viatorū diffictē sign̄e deū. Nā illud et talis sign̄e nomen p̄ ipositionē: q̄ nō q̄nt sign̄e p̄cept⁹: sibi cor̄idens. ¶ Ad p̄mū v̄o negando p̄nam: q̄ ly non p̄t sign̄e nomen nisi itell: genti. I. ei⁹ ipositionē sc̄e: z ideo itell: genti ei⁹ ipositionem: s̄cienti diffictē sign̄e: z exprimit rem quāru est de: s̄cti audiens vocē illā: ipositionem ei⁹: sciens p̄: illa: ex hoc nō itell: git rem diffictē: q̄ exprimere rem diffictē itell: genti non est nisi vocē apud itell: gentē signāre talē rē et non aliā: z itell: gēs hoc cognoscat: hoc aut̄ est possibile: s̄uis itell: gens nō diffictē illā rē itell: gat. Sicut alii quis vidēs solē: nō diffictē videt solē: nec itell: git solē: q̄ nō videt diffictē q̄d est ip̄i⁹ solis: z tñ illa vox sol apud eū diffictē sign̄e solē: q̄ sign̄e sibi illā rē p̄ctē: quā videt p̄fule. Si p̄t iponi nomē ad signūdm alicui diuinā essentia: quā tñ nō itell: git I. ei⁹: s̄ceptu cōi vel p̄p̄io p̄p̄er: vel p̄notatur: dicit̄ est dū. iij. q. ij. ¶ Ad sc̄m: q̄ magis: v̄o: p̄t dupl̄ r̄ideri. Tā nō mō: q̄ v̄o: q̄dem p̄t iponi a viatore ad diffictē signūdm deū: nō tñ ip̄v̄iatio: sed et q̄ p̄t diffictē cognoscere deū. Nā viator: itell: gēs: q̄ est aliq̄ s̄ma natura suprema ab oib⁹ alijs difficta: ly ip̄e illā naturā diffictē sine alijs capere nō p̄t: p̄t iponere nomen ad signūdm idem diffictē: nō tñ ip̄e: sed et q̄ p̄t diffictē eā cognoscere: sicut cē: p̄t iponere nomē ad significādū colorē diffictē ab alijs sensibilib⁹: z tñ non p̄t diffictē cognoscere colorē. It̄ p̄t tali f̄m̄io i vi ip̄v̄iatio: vi diffictē p̄v̄isibilib⁹: nō p̄t alio sensibilib⁹: ly ad plationē talis vocis: s̄m̄o: cognōnem nō solū v̄isibilib⁹: ly: etā alia v̄isibilia ip̄v̄iatio: s̄z: q̄ d̄q̄: q̄ possum⁹ diffictē: loq; de re aliq̄ ip̄am itell: genti: sicut etiam possum⁹: dicit̄: aliq̄d amare q̄ cognoscere. p̄v̄isibilis: mus ideo deum amare in se amare v̄isib⁹: z tñ nō possu-

mus deū in se cognoscere. It̄ ly n̄b̄l amem⁹ nisi cognitū: nō tñ n̄b̄l amam⁹ diffictē: nisi sit diffictē cognitū. ¶ Sc̄o v̄o p̄t dicit̄: q̄ p̄ significare aucto: itell: gentē aliqd subficta: rep̄itare. I. rep̄itare aliqd p̄ q̄ natū est supponere. Accipit em̄ significare: vt dicit̄ aliq̄ s̄ notare: z sic v̄o: ei⁹: q̄ t̄m̄: diffictē: sign̄e: h̄e aut̄ sc̄cti ei⁹: ipositionē q̄ t̄m̄: q̄ diffictē supponit: p̄ re: q̄ tñ nō itell: git nisi cū alijs reb⁹. Sic ap̄ sc̄ctēs ipositionē f̄m̄i de⁹: de⁹: nō supponit nisi p̄o illo p̄ctē q̄ est de⁹: z p̄ nulla creatura: ly p̄cept⁹: format⁹: ad vocis plationē etiā p̄notat creaturā: nō aut̄ supponit p̄ creatura. L̄cept⁹: em̄ quē format viator: v̄t erit simplex: z absolut⁹: s̄z: lic erit cōis deo: z creaturis. It̄ erit p̄p̄i⁹: z sic v̄t erit cōplex: vel p̄notatur. It̄ oib⁹ modis illis rep̄sentabit aliqd p̄ter deū. It̄ hoc vult aucto: si dicta sua diligēt̄ attendat. ¶ Per hoc ad formā argumēt̄ p̄z r̄isio f̄m̄ p̄mū modū: q̄ sic p̄cludit v̄o: s̄z: q̄ nomen iponitū ad diffictē signūdm cādū deū: nō sign̄e diffictē deū: nisi et q̄ diffictē p̄t itell: ligere deū: p̄t tñ iponi ad q̄ significādū ab eo q̄ nō sic itell: git. ¶ S̄z: tenēdo sc̄m̄ modū r̄idēt̄ cū arguit. It̄ v̄o: ipolita n̄b̄l sign̄e nec alit̄ q̄ p̄ceptus cor̄e ipondēs sign̄e. L̄cedit: si sign̄e vtrobq; eodē mō accipit. It̄ ad p̄nam: q̄ h̄e viator: nō p̄t h̄e cognitionē diffictā dei r̄. L̄sequētia negat: q̄ non est idē h̄e cognitionem diffictā: z cognitionē diffictē significā: n̄b̄l vt. s̄. d̄. s̄. iij. q̄ cognitio difficta: est cognitio q̄ n̄b̄l itell: git: nec subfictive nec format̄: nisi res ipa vel intrinsecā rei. S̄z: cognitio diffictē significā: est cognitio p̄ aliq̄ p̄ctē supponēs. Sic q̄ nomen de⁹: p̄ solo deo supponit: sic etiā p̄cept⁹: ad ei⁹ plationē format̄: p̄ solo deo supponit: ly cū hoc notet creaturam. It̄ ita sicut v̄o: diffictē: sign̄e: q̄ itell: git: ita p̄cept⁹: diffictus sign̄e: q̄ p̄t p̄ceptu itell: git: q̄ ita itell: git: nō solū subfictatū: sed etiā cōnotatū: q̄ tñ non sign̄e: s̄z: cōnotat: sic accipit dō significāre. ¶ Sc̄o v̄o: dubitat. Nā f̄m̄ b̄n̄ Aug. in de h̄oib⁹ d̄n̄ s̄r. xxiij. d̄e est ineffabilis. S̄z: si diffictē significat⁹: v̄oces: erit diffictē effabilis. ¶ It̄ Aug. vij. de tr̄. It̄ v̄o: cogitat de⁹: q̄ v̄: z veri⁹: ei⁹: q̄ cogitat: ly nō p̄t diffictē cogitari: s̄ nec diffictē p̄ nomē exprimi. ¶ It̄ v̄o: hoc q̄ deus nō p̄t diffictē itell: gi: de⁹: p̄t diffictē amari: q̄ diffictē itell: gi. Tenet p̄na: q̄ n̄b̄l amat nisi cognitū: z sub eadē rone res diligit q̄ cognoscit. It̄is pars: q̄ p̄t de⁹: amari in se: p̄t se: ab q̄ hoc q̄ amat aliud. ¶ Ad p̄mū d̄ctū: q̄ de⁹: v̄o: ineffabilis q̄tū ad illū cū exprimit: q̄ ille cū exprimit p̄ nomē vel signū: et diffictē ex v̄o: ipositionē significā: nō p̄t deuenire in diffictā cognitionē dei: ita ly it̄ de⁹: effabilis q̄tū ad signū diffictē significā: non tñ est effabilis q̄tū ad actū p̄p̄h̄e s̄m̄ ip̄i⁹: cognoscit. ¶ Ad sc̄o v̄o: veri⁹: cogitat q̄ v̄o: r̄idēt̄: q̄ veri⁹: cogitat: p̄ quanto cogitatio est signū natural̄ rep̄itā: s̄cti v̄o: h̄o est signū ad placitū tñ significatū: v̄o: v̄o: v̄o: aut̄ natural̄ sign̄e: v̄o: v̄o: rep̄sentat: eo q̄ rep̄sentat inest sibi natural̄. It̄ illō q̄ ex ipositionē sign̄e: cui accidit sign̄e: Non tñ idē loq; q̄ illud q̄ natural̄ sign̄e: diffictus significat q̄libet signū ad placitū. ¶ Ad t̄nū v̄o: vt. s̄. i. v̄o: p̄mo: q̄ aliqd p̄t diffictē amari q̄ cognosci. Diffictē em̄ amat deus: z itell: git appetit a viatore: n̄b̄l tñ hoc diffictē intelligit. It̄ ly n̄b̄l amat nisi cognitū: s̄cti alit̄ modo. Indiffictē: p̄t tñ aliq̄ diffictus amari q̄ cognoscit: v̄o: p̄t ut sc̄o p̄ em̄ q̄ cognosco aliq̄ bonū esse ab omni alio

Arti. 7. Dubi. 1.

Assio.

Color.

Dubi. 1. 15

distincti/possum ipm distincte amare licet no distin
cte intelligam illud. Distinctio. xxiii.

Distinctio differētis de eo pdicabili i
general/ psequit de eis i speciali. Et i bac
di. agit pio de noie psona: qd no est nomē
nūerale. De nūerab/ postea ager. Et est
cōclusio textualis pia. ¶ Regula i pcedēt di. de noie
bus essentialib/ data: ex dicitur nomē psona ¶ Scōca cō
clusio. Catholice pcedit i vniciū est tres psonas: sed
no tres deos nec tres naturas diuinas. ¶ Tertia cō
clusio: In diuinis nulla est diuersitas/ singularitas/
vel solitudinis/ sed unitas: trinitas. Questio vnica.

Art. i.

Vtrum hoc nomē psona sit nomen prime i
tentionis vel scōe. ¶ Tertio articulo: nū
mero resoluet q̄sio. ¶ 2o ar. pio: videndū
pūmo qd sit psona: scō/ qd termin/ p prime
vel scōe intentionis/ hoc pūmo recitat: z ipugnat opt.
et dicit: z hinc: sit r. Scō. di. present: de cui/ opt. et
dicitur lati/ parat. q. j. di. i. in tertio: vbi plura habent
que intellectus q̄sionis hui/ deseruit. ¶ Nota dūm
itaq; q; indiuidū/ suppositū/ psona/ sunt tres termi
nabiles/ se vt super/ z inferius: nō tñ vnifōmiter:
q; indiuidū non est super/ p se pūmo modo. ¶ Essen
tial/ ad suppositū: q; suppositū pnotat sup ip̄s: i; sup
positū est p se pūmo modo super/ ad personā/ vnde
qd est indiuidū in oi natura hoc est/ suppositū: in na
tura p se subsistente/ substāciali/ z persona in natura i
tellectuali. ¶ Indiuidū ergo est res singularis siue
totalis/ siue p se subsistēs/ siue alteri unitēs/ ¶ Co
rollarium. Quilibet res existens est indiuidū: q; q̄
libet est singularis. Nam vnuerale aut est ens rōne
tantū/ aut f est ens reale/ est singular/ res: licet signi
ficando z predicādo sit cōis. vt. s. di. ff. i. probatū est.

Nota. i.

Coroll.

Suppositū est ens cōpletū non cōstitūens aliq̄d
ens vni/ nec natū inherere alteri/ nec ab alto susten
tarū. ¶ Ens p̄pletū dicit ens/ qd non est natū esse pars
componēs alterius zc. vt. q. j. di. i. libri tertij latius
patet. ¶ Corollariū. Natura humana in xpo est ens
cōpletū: q; non est pars cōponens personā xpi. ¶ Ho
eni est persona verbi cōposita/ et natura assumpta: licet
qd sustinet. ¶ Per pūmū sc̄s ens p̄pletum exclu
ditur entitas partialis siue actualiter/ ponat siue nō
quia nichil qd potest esse pars: est ens cōpletum: sed
tantū ens partialis. Et ita includitur aia etiā separata:
z ois forma substācialis/ z materia. ¶ Per scōam
particulā: non cōstitūens zc. excludit diuina essentia
et quelibet relatio diuina: q; quōs sit ens cōpletum:
tñ constituit personā. Et nota quod dicit: non cōstitū
tēs/ dicit acū. i. acū non cōstitūens: qm si diceret
aptitudinē/ nulla natura assumptibilis esset suppositū:
quia quelibet nata est cōstitūere vniū suppositū
cum assumente. Et ita nullū suppositum creatū esset
suppositū: quod libet est assumptibile/ vt nunc sup
ponitur. ¶ Sed hoc non videt verū: q; nulla natura
creata assumptibilis constituit personā cum assu
mente: q; persona assumens licet substātia in natura
assumpta: vt psona verbi i natura humana: non tñ cō
stituitur: et natura humana: sed ab eterno est cōstitū
ta ex essentia z generatione passiva. Sicut albū nō cō
stituitur ex albedine: licet substātia in albedine. Per p̄
mam ergo scōam particulā imponat aptitudō: per
tertiā z quartā actualitas/ per tertā particulā exclu
ditur quod libet accidens/ siue acū inherere/ siue sit
separatum a subiecto: vt accidens in sacramento al

taris: q; oē accidens natū est inherere. Per q̄rā p̄tici
lā excludit natura assumpta a s̄bo non assumptibilis. De
hoc iterio dist. q. j. lat. ¶ Persona est suppositū
intellectuale. Et p̄t̄ declaratio: ex pcedēt/ z hoc
diffinitio qd psona p̄codat cū diffinitioe/ ¶ Hoc
dicitur. Persona ē rōnalis nature iditūda substātia.
¶ Rā p rōnal/ itelligit intellectū: p̄ indiuidū/ itelligit
suppositū. ¶ Ens p̄pletū zc. Sicut cōcodat cū qd nois
Rich. dicitēs. Persona est intellectualis nature incō
cabilis existētia. Per icōcabilis/ itelligit: qd nō pōt
cōitari alteri/ vt p̄ totū/ p̄tibus/ sicut: vt accidēs
subiecto vel subiectū sustinet itelligēdo: vt s. ¶ Per
hoc ipugnat diffōnes Scō. tāq; insufficientēs. ¶ Cir
ca scōm nota. D̄f̄ta est inter itentionē primā/ scōam
ex vna: nomen p̄tē itentionis/ vel scōe itentionis/ ex al
tera. ¶ Itā itētio s̄ illō qd iponens terminū itendit
significare p̄ t̄mū. Et s̄ itentio/ vt hic cap̄t/ signifi
carū terminū: itentio p̄tē itētiō est res reat/ exites. Itē
tio scōe: est aliqd in aia pdicabile de noie/ res. Et oē
tale est signū. Nomen ē p̄tē itentiois est nomen rep̄en
tās rē reale nō p̄ modū signi. Nomen scōe itentiois/ i
est nomen rep̄entās signū p̄ modū signi: siue illud sit
res aliq; vel tñ ens rōnis: nō h̄ns esse reale/ i; tñ esse
obiectū in aia. ¶ Quāri ad articū scōm est p̄cō
rūsalis. Nomen psona acceptū psonal/ est nomen p̄tē
itentiois/ nō scōe itentiois. ¶ P̄t̄s: q; signū nō p̄mo
dū signi. Nec ipedit q; in et/ diffinitioe/ s̄m hoc. ¶ po
mū indiuidū: q; indiuidū vt ibi accipit/ nō est t̄mū
scōe itentiois/ i; p̄tē itentiois. Itā nō ois t̄mū
nū esse scōe itentiois: in cur/ qd nois ponit terminū
scōe itentiois. ¶ Res singularis potest describitur: est
res significata vel significabilis p̄ indiuidū aut t̄mū
nū singularis: vbi ponit terminū/ scōe itentiois: et t̄mū
res singularis nō est terminū/ scōe itentiois. ¶ Quā
tū ad articū tertū est dubiū primū. Sicut q; dicit
sunt flarent: sc̄q̄z q; psona nō eēt vniū p se. Includit
t̄mū plures negatiōes/ i; negatio tñ facit vniū p se cū
positiōe. B̄ndēf q; psona est vniū p se eo mo sicut albū
p se est h̄s. Itā ens diffinitio/ q; est qd nois: nō qd
rei siue qd dicitur/ nō signū p̄tē itentiois/ imponat
enim plures negatiōes: nec ois q; qd dicitur ponit i
diffinitioe quid nois sit aliquid rei diffinitis. Sed i
diffinitioe qd dicitur. Albi enim diffinitio/ q; est res
habens in se albedinē: tñ albedo non est de essentia
ioānis q; est albus. ¶ Sed hoc latet i tertio dist. q. j.
¶ Scōm dubiū. In diffinitioe indiuidū ponit itē
tio: q; indiuidū est scōe itentiois: q; indiuidū
est qd predicat de mo solo. predicari aut est scōe itē
tiois. B̄ndēf q; illud nō est qd nois indiuidū: sed ter
minoz singulariū/ q; dicitur indiuidū: fed et/ qd nois
in suppositioe personali est ens cōplexum zc. Nec
etiā loquitur: nomen scōe itentiois ponitur in et/ diffi
nitione: q; est nomen scōe itentiois. Sicut nō sc̄q̄z
aliquē nomen p̄tē itentiois ponit in diffinitioe/ p̄
ciat: q; ipum est p̄tē itentiois. ¶ Tertū dubiū.
Albū migr/ z sitēs terminū dicitur accidētales: i; sup
ponant p̄ substātia: q; eadē rōne suppositū z psona: i; sup
ponant p̄ reb/ p̄nt esse enim scōe itentiois. Ad
illud d̄/ concessio q; sunt termini accidentales: q; p̄n
cipal/ hoc est formal/ imponat accidentia. Suppo
nunt enim p̄ re habentē albedinē. Secus est de noie
psona z suppositū zc. ¶ Quartū dubiū: quod modis
d̄ vniū oppositoz z reliquū: fed v̄t et singularis sunt
opposita: v̄t esse scōe itentiois: ē et singularis.

L

pars. i. ar
ticul. i.

Art. 2.

Art. 5.

Dubi. 1.

Dubi. 3.

Dubi. 4.

Rūdes negādo assumptū vī: quīs possit esse vez: de oppositis cōtrarijs a quoz vno possit aliqd rāsimutari ad reliquū. Diffinitio. xxiij.

Cōsequit agit de essentialib' nūeralib': de deo & psonis dīctib'lib'. Et pōt snia text' his stringi cōclusionib'. ¶ Pōtia. Hoia nūeralia & dīffinitionē ipōtatā: magis itroduca sunt ad remouēdū a diuina simplicitate q̄ ibi non sunt: q̄ ad ponēdū aliqd. ¶ Scōda cōclō: dicit' mgi q̄ vī velle q̄ termini nūerales in diuisi sūt p̄tatiui tñz: nihil ponit: cōtōr non acceptat. ¶ Tertia p̄clō: dicit' mgi: possit saluari: dīcēdo illos t̄minos non pone re. t. non possitue ipōtare dīffictū aliqd ab essentia & psonis: Sūo mō dīci pōt de terminis dīffictionē ipōtatib'us. Declaratio patet ex textu. ¶ Quēstio. i.

Vtrum vntas q̄ deus dīvnu: sit aliqd additum deo. Doc. recitat: ipugnat opi. scilicet Tho. i. ii. q. xi. ar. i. c. tenēs: vntū cū puer sit cū ente: nihil addit supra ens. Sed cum est p̄cipūū numeri: addit aliqd supra ens ad genus quātitatē. p̄mēs. & sic non p̄dicat de deo: sed solum de his q̄ dnt esse in materia. p̄remissis itaq̄ aliqd dīffinctionē p̄ articulo p̄io (subiungent' p̄clōnes. p̄o articulo scōdo: p̄ tertio dubio: solutiōes. ¶ Quātū ad p̄mū notādū q̄ vntū negat oēs multitudine. Et h̄ hoc multiplex accipit: sc̄z p̄pter ip̄ropriet' p̄io modo dupl' accipit. Nā q̄mō negat om̄ multitudine p̄tū reat' dīffictat: hoc mō vntū est qd non includit multitudine p̄tium reat' dīffictōz. Quōd angelus dīvnu: & sūr aīa intellectiua. Alio mō accipit vī non negat multitudine p̄tium eiusdē rōnis vel alteri: quōd quātitas sūt sibiis est vnum: qd ad p̄mum. Et substantia p̄posita ex materia & forma est vna q̄ ad scōm. Accipit etiā ip̄ropriet' p̄no aggregatiue: de q̄ p̄cipū' vel terminus absolut' pōt in singulari nūcari. Quō etiam regnum dīvnum & p̄p̄s vnus p̄pter regēvnum: & vñ mund': & tñ nullū ens est regnū: nec p̄p̄s nec mund'.

Arti. i. Nota. i.

Sunt & alij modi / sed illi nunc sufficiat ad p̄positum. ¶ Scōdo notādū q̄ accidēs capis dupl'. Vno mō p̄ forma reali alicui subiecto inherēt: ut albedo caliditas. Alio mō p̄ termino accitā: connotatiuo p̄dicabili de alio p̄tingent': sic creare hoc modo vī accidere deo: q̄ hec aliqñ est vera: deus creat / aliqñ non. Et ita creare p̄tingent' p̄dicat de deo. ¶ P̄o ar. scōdo est cōclusio p̄tia. Vnum p̄io mō acceptū non ipōtat re: aliqd absolutā vel relatiuam: additā illi qd vī sic vntū. P̄obaf. q̄ oī alia re ab illa q̄ sic vnum vī: circum scripta: ad huc illa res est vna: q̄. ¶ Consequētia nota: et aīa p̄bat: q̄ oī alio qd non est angel' / circumscripto ad huc angel' est vnt': sic de aīa. ¶ Tñ: si est vnt' p̄ aliqd supadditum / illud sū p̄additum est vnt' vel ergo sc̄p̄sovel p̄ aliqd aliud supadditum. Et itavel erit p̄sc̄p̄sovel in s̄ntiū: vel daf status in aliq̄ qd sc̄p̄so est vntū et eadē rōne dabit status in p̄io. ¶ Angelo. P̄io ergo modovt dicit sic vntat' p̄ carentia quārcūcūq̄ partium: non ipōtat aliqd reale additio rei vnt' ipōtat tñ in suo qd nois negationē pluralitatis: sed illa pluralitas non rei nec in re: sed in nois. Unde cū quērit quid est vnum hoc modo. Respōdetur vnum est ens siue res q̄ non est plura entia. Et sic verum est / q̄ vnum non addit vtra ens: nisi negatiōē diuisionis vel multiplicatiōis. Addit mō ad sensum nūc tactū in suo qd nois. Et sic vī hic. Regatio competit libi ergo saltem negatio additur sibi. Respōdet q̄ mō

Nota. i.

¶ Scōdo notādū q̄ accidēs capis dupl'. Vno mō p̄ forma reali alicui subiecto inherēt: ut albedo caliditas. Alio mō p̄ termino accitā: connotatiuo p̄dicabili de alio p̄tingent': sic creare hoc modo vī accidere deo: q̄ hec aliqñ est vera: deus creat / aliqñ non. Et ita creare p̄tingent' p̄dicat de deo. ¶ P̄o ar. scōdo est cōclusio p̄tia. Vnum p̄io mō acceptū non ipōtat re: aliqd absolutā vel relatiuam: additā illi qd vī sic vntū. P̄obaf. q̄ oī alia re ab illa q̄ sic vnum vī: circum scripta: ad huc illa res est vna: q̄. ¶ Consequētia nota: et aīa p̄bat: q̄ oī alio qd non est angel' / circumscripto ad huc angel' est vnt': sic de aīa. ¶ Tñ: si est vnt' p̄ aliqd supadditum / illud sū p̄additum est vnt' vel ergo sc̄p̄sovel p̄ aliqd aliud supadditum. Et itavel erit p̄sc̄p̄sovel in s̄ntiū: vel daf status in aliq̄ qd sc̄p̄so est vntū et eadē rōne dabit status in p̄io. ¶ Angelo. P̄io ergo modovt dicit sic vntat' p̄ carentia quārcūcūq̄ partium: non ipōtat aliqd reale additio rei vnt' ipōtat tñ in suo qd nois negationē pluralitatis: sed illa pluralitas non rei nec in re: sed in nois. Unde cū quērit quid est vnum hoc modo. Respōdetur vnum est ens siue res q̄ non est plura entia. Et sic verum est / q̄ vnum non addit vtra ens: nisi negatiōē diuisionis vel multiplicatiōis. Addit mō ad sensum nūc tactū in suo qd nois. Et sic vī hic. Regatio competit libi ergo saltem negatio additur sibi. Respōdet q̄ mō

Arti. i. Scōdo. i.

petit sibi p̄ p̄dicatiōē affirmatiue & negatiue: non tñ p̄uenit sibi p̄ reale ieritā: s̄z p̄ p̄dicatiōē dīctat: sic enī. a. vī vnti: q̄. a. est ens: r. a. non est. b. nec. c. Nec aliud ens ab a: nec alia eēntia. ¶ Scōda cōclō: vntū non est accidēs rei q̄ est vna p̄ carētia partū: nec p̄io mō capīdo accidēs nec scōdo mō. Quō p̄io mō / p̄z p̄ clōne p̄cedētē. Quō scōdo mō: qd vntū nō p̄dicat cōtingēt de tali vno: qm̄ nō pōt talis res simplex eē & nō eē vna. ¶ Tercia q̄ vntū p̄dicat accidētā de t̄mio signifi cātē re illo mō vntū. Nā hec est p̄dicatio accidentaliter angel' est vnt': aīa est vna q̄ nō est p̄ se p̄io mō. Et notādū q̄ nō est idē p̄dicat' accidentalit' / & p̄dicat' p̄tin gēt. ¶ Tertia p̄clō. Vntū scōdo mō acceptū nō ipōtat aliqd absolutū adueniēs illi qd est sic vntū. P̄z q̄ dīuisio cōtinuo / q̄libet p̄tū est vntū: tñ p̄ dīuisiōē p̄tū nūi nihil est de nouo partib' additū: p̄ qd q̄libet sit aliqd ad dīctum deo. Doc. recitat: ipugnat opi. scilicet Tho. i. ii. q. xi. ar. i. c. tenēs: vntū cū puer sit cū ente: nihil addit supra ens. Sed cum est p̄cipūū numeri: addit aliqd supra ens ad genus quātitatē. p̄mēs. & sic non p̄dicat de deo: sed solum de his q̄ dnt esse in materia. p̄remissis itaq̄ aliqd dīffinctionē p̄ articulo p̄io (subiungent' p̄clōnes. p̄o articulo scōdo: p̄ tertio dubio: solutiōes. ¶ Quātū ad p̄mū notādū q̄ vntū negat oēs multitudine. Et h̄ hoc multiplex accipit: sc̄z p̄pter ip̄ropriet' p̄io modo dupl' accipit. Nā q̄mō negat om̄ multitudine p̄tū reat' dīffictat: hoc mō vntū est qd non includit multitudine p̄tium reat' dīffictōz. Quōd angelus dīvnu: & sūr aīa intellectiua. Alio mō accipit vī non negat multitudine p̄tium eiusdē rōnis vel alteri: quōd quātitas sūt sibiis est vnum: qd ad p̄mum. Et substantia p̄posita ex materia & forma est vna q̄ ad scōm. Accipit etiā ip̄ropriet' p̄no aggregatiue: de q̄ p̄cipū' vel terminus absolut' pōt in singulari nūcari. Quō etiam regnum dīvnum & p̄p̄s vnus p̄pter regēvnum: & vñ mund': & tñ nullū ens est regnū: nec p̄p̄s nec mund'.

Scōdo. 1.

Scōdo. 3.

Scōdo. 4.

Arti. i. Nota. i.

Arti. i. Dubi. i.

Arti. i. Dubi. i.

Dubi. i.

Dubi. i.

¶ Scōda cōclō: vntū non est accidēs rei q̄ est vna p̄ carētia partū: nec p̄io mō capīdo accidēs nec scōdo mō. Quō p̄io mō / p̄z p̄ clōne p̄cedētē. Quō scōdo mō: qd vntū nō p̄dicat cōtingēt de tali vno: qm̄ nō pōt talis res simplex eē & nō eē vna. ¶ Tercia q̄ vntū p̄dicat accidētā de t̄mio signifi cātē re illo mō vntū. Nā hec est p̄dicatio accidentaliter angel' est vnt': aīa est vna q̄ nō est p̄ se p̄io mō. Et notādū q̄ nō est idē p̄dicat' accidentalit' / & p̄dicat' p̄tin gēt. ¶ Tertia p̄clō. Vntū scōdo mō acceptū nō ipōtat aliqd absolutū adueniēs illi qd est sic vntū. P̄z q̄ dīuisio cōtinuo / q̄libet p̄tū est vntū: tñ p̄ dīuisiōē p̄tū nūi nihil est de nouo partib' additū: p̄ qd q̄libet sit aliqd ad dīctum deo. Doc. recitat: ipugnat opi. scilicet Tho. i. ii. q. xi. ar. i. c. tenēs: vntū cū puer sit cū ente: nihil addit supra ens. Sed cum est p̄cipūū numeri: addit aliqd supra ens ad genus quātitatē. p̄mēs. & sic non p̄dicat de deo: sed solum de his q̄ dnt esse in materia. p̄remissis itaq̄ aliqd dīffinctionē p̄ articulo p̄io (subiungent' p̄clōnes. p̄o articulo scōdo: p̄ tertio dubio: solutiōes. ¶ Quātū ad p̄mū notādū q̄ vntū negat oēs multitudine. Et h̄ hoc multiplex accipit: sc̄z p̄pter ip̄ropriet' p̄io modo dupl' accipit. Nā q̄mō negat om̄ multitudine p̄tū reat' dīffictat: hoc mō vntū est qd non includit multitudine p̄tium reat' dīffictōz. Quōd angelus dīvnu: & sūr aīa intellectiua. Alio mō accipit vī non negat multitudine p̄tium eiusdē rōnis vel alteri: quōd quātitas sūt sibiis est vnum: qd ad p̄mum. Et substantia p̄posita ex materia & forma est vna q̄ ad scōm. Accipit etiā ip̄ropriet' p̄no aggregatiue: de q̄ p̄cipū' vel terminus absolut' pōt in singulari nūcari. Quō etiam regnum dīvnum & p̄p̄s vnus p̄pter regēvnum: & vñ mund': & tñ nullū ens est regnū: nec p̄p̄s nec mund'.

Distinctio XXIII Questio II

ppetit alterz dicitioz dices qd sit falsa: qd ad hoc qd alterz dicitioz: alicui ppetat reditri qd illud dicitioz non sit fabricatum qd intellectus: vel falsit sit scriptu aut platu: sed hoc non est ad. ppositu. Et qd res ita se heat sicut p ipm signatur: hō qd res signat pcepto: nō dependat esse ad intellectus: tñ qd hoc vel illud ppetat rei p dicatione dependet ad intellectus. Si emi aliq p dicationis bz esse: pvel falsa: necesse est ea esse. Si q null' est intellect' qd foamet ea: nō bz vera vel falsa cū nō est nec ita aliqd ppetat sibi p dicatione. Et si dicat qd circūscripto o intellectus: aut hō est asin' / aut hō est non asin'. Non pot dicit qd sit asin' circūscripto o intellectu: tñ: qd hō nō est asin'. Sed si hō est non asin': nō asin' puenit sibi. Et p pñs circūscripto o intellectu: non asin' nō ppetit hōi: p per pñs negatio. Sūdo qd circūscripto o intellectu: hō est non asin'. Sed nō sequit' circūscripto o intellectu: hō est non asin': qd circūscripto o intellectu: nō asin' ppetit hōi: sicut non sequit' pvenit docto. Et circūscripto o intellectu: hō est non asin': qd circūscripto o intellectu: hōc positu hęc pōt vera: hō est non asin' cū dependat ad intellectus qd hęc fit vera: hō est non asin' nō sita: ita hō dependat ad intellectus qd hō est non asin' tñ dependat ad intellectus qd non asin' ppetat hōi: qd non pot sibi ppetere tñ p dicatione: t non reat. Et xplū hui' pōt poni: positu qd hert nulla vox: fuisse et qd hō fuisse alib: hoc positu hęc pōt irocevela pla ta: qd hō fuit hert alib' / est vera: pferedo vocet. dico qd hō fuit hert alib'. Et tñ hęc pōt plata: hō est alib' nō fuit hert: qd pōt plata n fuit hert p hypothetim Et p pñs nulla pōt plata fuit hert vera. Si hō sit null' intellectus: est: ad huc hō non esse lapis: t hęc non est esiervera tūc. hō non est lapis: qd nulla pōt esse tūc. Et hui' nō est qd ex re dependet vitas p pñs: qd tūc non ecōuer o: imo ad hoc qd hō sit asin' vel non sit asinus: nihil facit intellect' / sed qd hęc pōt: hō non est asinus sit vera: nō sufficit qd hō non sit asin': sed reditri qd ista pōt hō non est asin' sit. hęc diffusiva habent in doc. fed hic summarie tanguntur. Questio. ij.

VTri trinitas psonaz sit vn' nūerus. hęc qd doc. diffusi psequit' pimo recitatio opt. cōm: quā etiā rāgū scñis. Et hō. pñs scde. q. xi. qd a multis amplexit' qd numer' / qd est species quāritatis / dicit aliq vnū supadditū rebuz nūeratis: qd qd sit vñ certā spēs numeri. Sed qd sit illud: plures sunt opt. quaz qñruo recitat. Pñs opt. est qd est vltimavntas nō simpit' sed vt bz determinatā distātia a pñs vntate. Sēp opt. dicit qd est dicitio discretio vntas est forma pñm i cuiuslibet nūeri est discretio vna discretio a discretio alter' nūeri: p quā nūer' bz suā vntate ē spēm. Tertia opt. dicit' qd pñs nūeri nō est alia forma nisi forma pñm vntat' / sub qd ste tert' an dūisionē o tñm: v' sub qd stare possēt naturā. Quarta opt. dicit qd nūer' nihil addit quāritat' pñm vntā nisi aliqd i aia: qd aia nūerat ptes multitudis ē. Impugnari pñt ille opt. hęc rōe gñal: qñ signo tres res discretas pnta tres boies vel tres angelos / qd cūq' alio circūscripto ad huc illi boies sunt tres z angeli sunt tres. z ita ibi est numer' t'z trinitas. Et tñ nihil addit nūm vel discretū ad illis hōib' seu angel'. Et eadē rōe qd ipñ pbat qd numer' essentialis. i. rez qd non sunt extenit' extenloz / nihil addit reb' nūeratis. Pñs: notabatur: qd numer' rerū extenit' quēvocāt accidētā nihil addit reb' extēsis nūeratis. Et si ergo alia opt' mo: cui fauet auctoz: etiā tangit in centilogio con-

clusione. Ixiij. z deinceps qd nūerus nō ipotat rē aliā quā supadditā reb' nūeratis: sed supponit. p reb' cōnotādo eas esse ptes. Et sicut popu' nō supponit p re vna sed p multis: ita numer' nō supponit rē est vn': z vnū gen' habēs lue multas species: qd rū qūbet sign' res ptes: vt bñat' / termin' / nō est nūi due res distincte. Et est numer' spēs p dicationit' quāritatis: hō significat' substantias z quāritas. Hęc p dī camēta dīstinguūt p m res signas / s' p m modū hōi dī signoz. Si dicitis tūc nō ēēt idē nūer'. x. hōim z. x. an geloz. Sūdo qd est idē nūer' ptes / s' nō idē nūer' nūero: qd decē est ipēs specialissima. Et hō decē boies z decē asini nō sunt itales spēs essentialis sive p dicationit' substantie: tñ tūc eūsdē spēs accidentalit' / Et nota. pñs opt. qd aliqd dīstinguit triplicē nūer: scz essentialē / accidentalē z mathematicū. Nūer' essentialit' ē / qd necessario puenit rebus: ita qd ipis manēt' illa spēs nūeri nō pōt rebus esse negati. Et est rez qd nō pnt p re face vnū: vt nūer' triū a geloz. Nūer' accidentalit' est nūer' sign' / p tñm nūerale: qd pōt hęc affirmari t' hęc negari de rebus ipis manēt' / esse: vt nūer' duaz aqz separata rū qd sūt due aqz: si oñuūt vel oñgunt / nō ad sed vna dicit'. Nūer' mathematic' supert' ē ad vtrūq'. Nota. pñs opt. qd comē duplex dīstinguūt nūer'. i. nūer' nūerās: z nūer' nūerat'. Nūer' nūerās est intel lect' / fecernens ptes multitudinis qd nūerat / v' etiā cōcept' qd nūerat. Illud nō dē' etiā est nūer'. Et in pñs. Et vñ nūerat multitudinē scilicet. de illo nūero nō est ad pñs: positu: sed nūer' est sic est nūer' nūerate. Et ille cap' est dupl'. Et nō nō fructe: est sic ad istū tres reditri d' dicitōes scz qd sit multitudo qd vno mēstrana z idēo bz numer' multitudo ex vnitatibz pñsua s'm Boe: etiā pñs. Scda qd talis nūer' sit qūbet s'm ex pte maior. hęc pōt dionij. v. de diuisio. n. Tertia qd vnitatis inter fe est essentialit' distincte: idēo dicit Boe. de trini. Et ibi nulla est diuersitas t'z essentialit' / ibi null' est nūer'. Et p m hoc pōt nūer' negari sic. Et multitudo ex vnitatibz essentialit' diuersas pñsua qd qūbet minor est ea. Scdo nō cap' magis cōt' p qūbet pñsualit' rez distinctaz sive essentialit' sive nō. Et vñ ad ar. scdm est hęc cōlo pñs. In diuinis hō nō sit nūer' cap' strice: est tñ ibi nūer' cōit accept' / large. Pñs ps pñs: qd nō est ibi multitudo aliāz eñ tial' diuersoz. Scda pñs: qd ibi est pñs pñs rez bz distinctaz: vt nūi supponit ex fide: qd nūer' large. t'z pñs ex qd nois nūeri large accepti vt i notabili terio. Et scdo scda. Nūer' i diuinis nō addit aliqd pñsionē nūeratis: pñs: qd numer' triū angeloz nō addit aliqd ipis angelis: cū oñ' alius circūscriptoz. Ad huc dicunt tres angelis: qd multo minus i deo sive diuinis pñsionē. Et triunitas i diuinis nihil aliud imporat qd pñsionē pñsionē: v' s' rest' distinctas. Et scdo respōsa lis ad qñtonē. Sicut cōcedit qd trinitas angeloz nō est nūer' / ita cōcedi pōt qd trinitas pñsionē nō est nūmer'. i. significat' p vñū terminū nūerale / scz trinitas. Et ita trinitas pñsionē: est vnū nūer' / nihil aliud ipot tās: vt ita patuit nūi qd in diuinis sunt tres pñsionē: vna nō est alia / s' sint eadē essentia. Ille tñ termin' nū merialis trinitas / nihil ponit in deo. I. nō imporat ali quid impetraditū v' adueniens deozat diuinis pñsionē: verū si numer' solū p dicationē de plurib' essentialit' distinctis: in deo nō esset nūer'us. Sic em pñ: z si lius z. si. nō dīstinguūt nūer'oz: sunt vna res nūero singularit' sumā z simplicissima: si tñ accipit' numerus

13

Nota. 1.

Nota. 1.

14

Art. 1.

15

16

17

Arti. 7. Dubi. 1.

vt pdicaf de qbuscuq; plurib; reat; distinctis: si vera est pco. Dubitat circa pdicta p ar. iij. His nuer; est maior: sua pte: sed trinitas no est maior: sua pte: tu q non h; ptes: tu q trinitas no est maior: pte: s; filio zc. ¶ Solutio: si hoc dicit sc; nuer; est maior: sua pte: i. telligit de maiornate pluralitatis: no pfectio: vel di gnitaris: sic pot; pcedi q; i diuinis trinitas est maior: vna psona vel duab;: q; hoc nihil aliud e dicere: q; q tres psona snt plures psona q; dicitur vna. Si aut; itel liget de maiornate dignitatis aut pfectiois: sic trinitas no e maior: psona vna vel duab; ¶ Vide d; c; c; vbi s. in centilogio bi ad ppositi vbi pcedit illas Aliqd; nu mer; no est plura vnitate nuerale: pte: de trinitate psona zc. ¶ It; aliqd; e nuer;: cu; p; vnitas est eiq; roni. It; aliqd; nuer; est par q; non pot; diuidi i duo eq; liat. ¶ Dubitat scdo: vtr; opt; mgr; fit vera q; dicit terminos nuerales in diuinis nihil ponere: sed negare singularitatem vel solitudinem. Dicitur q; est q; opt; mgr; fuit hec q; fmini nuerales non ponit aliqd; i deo: hoc est non sicut aliqd; adueniens deo: sicut accedens aduenit suo subiecto: s; remouet a deo: hoc est sicut q; snt ibi pte: filii: r. l. no pdictor: vera est opt; mgr; fit. It; si mgr; vult dicere q; fmini nuerales non ponit aliqd; i deo qd; est de rone formali nueri: ppie capti. s; diuersitate essentiali: iter vna est: no aut; q; termini nuerales in deo nihil possunt pcent. ¶ It; dicit mgr; q; nome termina ri in diuis sicut ibi esse ptem filii zc. s. q; sunt res: psona marie possitue: sed no ponit q; nueri: nueri: diuersitate sc; essentiali: inf; illas psonas. ¶ Vult q; mgr; dicit re: q; fmini nuerales diuis psonas sicut z dicit: sed formalit; no ponit aliqd; diuersitate essentiali inf; eas sed illa magis pnat; p; ponit aut; diffinitione psonale q; distinctio no nisi p negatione exprimit; q; hec psona no e illa z sic itelligedo opt; mgr; e vera. Si mi; vt alij; placet dicere: mgr; tenet trinitas nuerales esse de pnatuio: qd; n; ex verbis et; sane intelligendū non videt posse haberi. Sic credo oppositū fore pbabit; ¶ Et fm hoc quidā hic recedūt a mgr; o. p; lura alia notata digna doc. tangit in illa. q. satis lucide: ideo poterunt ibi videri. Sufficiant illa hic summari perstrinisse. Distinctio. xxv.

Dubi. 2.

¶ Gister regre dicit ad nome psona qresquō d; fm substantia: cu; sint plures psonae non plures substantie ¶ Loco pzia. ¶ Homen v; s; substantia: q; est abfolurū: no relatiuū: s; fecit re relatiuā. ¶ Vel q; p;ior formalit; sicut substantia i uie eēntia. ¶ Scda pco: psona p;ior: formalit; sicut hypo stasim: z nec eēntia nec relatiōe: s; pstituti ex his. ¶ Tertia pco: psona v; fm substantia p;io mo z non scdo modo. ¶ Hec q; s; mario certus. ¶ Huestio vnica ¶ Tria psona i diuis dicit; s; substantia vel relatiōe ar. iij. ¶ s; m; vtrū a trib; psonis i diuinis possit abstrahi aliqd; cōe vniuoci eis ¶ Scda vtrū tale coherdet noi psona ¶ Tert; rridet ad q; sionē. ¶ Circa p; m; scōs notādū q; ter min; p; cōis aliqd; duplici cōitate. reali sc; z signi si u e vocis. Loco cōitate reali est fmin; signis aliqd; vtrū q; est cōis siue cōitate plurib; q; plurib; cultibet est idē: sicut eēntia diuisa: sicut e diuinitatē q; e res vna simplicissimar eadē pte: filio zc. ¶ It; sicut sola eēntia diuina est res: sic realit; cōis trib;: ita sol; ille tminus diuina eēntia est fmin; cōis cōitate reali: s; cōe cōi tare signi pcept; vel vocis est signus signis no aliqd; rem eōem in multis: sed multa singularia eq; p;ior: li-

cut hō no sicut aliquē hoīem eōem: s; Joā. pe. pauli z nullū p; alio. ¶ Scda notādū q; fm modū loquēdi scōs; vna est iter vne z cō enā vte est qd; sicut pla eēntialr distincta eque p;io: vtr; hō al. ¶ Scda eōe est qd; sicut pla realr distincta eque p;io: siue d; s; vna essentiali: siue no. ¶ It; p; z cōitollariē q; psona diuina est cōe: s; no vte. ¶ Tertio notādū q; nome psona vtr; s; patuit dicit; xxiij. z fj. iij. di. i. s; sicut suppositū intellectuale. ¶ It; ideo qd; est formalit; suppositū intellectuale: signifi cat p;io q; ly psona. ¶ It; q; diuinitas nec eēntia nec rela tio est formalit; suppositū: s; pstituti ex his. ¶ Ideo psona no pl; sicut eēntia vtr; relatiōe: s; p; m; itas sicut eēntia: ideo psona i diuinis p;io sicut pstituti ex essentialr relatiōe. ¶ p; m; z filii zc. ¶ It; psona diuina est cōe ad illa supposita: p; fi. r. s. ¶ Dub; p; m; itas est pco p; ma: tā a psonis diuis; q; etiā a relatiōe: psonaz p; m; itas: pot; abstrahi pcept; cōitatis vniuoci: p; pdicabilis de eis qd; dicitur. ¶ p; obaf: q; a qbuscuq; pueniēti bus inf; e nuerales plus q; cō; alijs; pot; abstrahi pce ptes qd; dicitur: eis adeq; s; sic est in pposito zc. s; ¶ It; sicut pco pot; poni i creatur; q; a qbuscuq; reali tarib; pstitutiū etiā vltimis differētijs si ponere; pot; abstrahi cōe vniuoci: pdicabile de eis in qd; eadē rone q; s. ¶ Notat dicit; illi p; cōe: pot; tale pceptū abstrahere no pot; nisi q; distincte nouit psonas. ¶ It; na li sicut q; distincte psonas cognoscit pot; abstrahi pcept; pdicabilis i qd; de psonis z p te p;io mo: alis ly psona snt cōe ad supposita diuisa z sup;: no tū est qd; dicitur: sup;: q; est fmin; accidētialr pnotatiū: p; cōe dēs negatione: vtr; s; patuit dif. xxiij. ¶ Scda pco: nome psona no sicut p;io z formalit; aliqd; eadē realr i diuinita. ¶ p; af: q; illo mo sola diuisa eēntia est cōis z no hypostasis: cu; hypostasis no sit cōicabilis dicit; aut; est q; psona formalit; sicut hypostasis: non diuina eēntia. ¶ Tertia pco: psona est cōe vniuoci trib; psonis z no solū istis: s; oib; creatis cōitate signi vellocis. ¶ p; af: q; psona pdicaf de oib; his fm vna rone: q; s; dif. ij. i. p; lris q; s; iōib; pposita est: q; e vniuoci istis: z p;ia q; vniuoci e; vbi nome est cōe z rō substantie est eadē: vtr; b; ante pdicamēti. ¶ Loco q; ita q; s; psona diuina sit cōis trib; diuinis supposit;: no tū ideo dicitā est signū vtr; vtr; vtr; p;ia p; p; p; pdicaf de eis fm eadē rone: vtr; dicit; est. ¶ Scda p; p; r; notabil; scdo: q; ad eē vte req; r; q; ipm sit pdicabile de multis: realr z essentialr distinctis z hoc no est i pposito. ¶ Quia p;ior: r; iuisa ad scdm mēbrū p;ate diuinitōis ate q; sio ms de cōitione. Loco abstractiue abstrahibile ab h; rē distinctā psonaz: cognitiōe a psonis diuis; no coare spōdet noi psona: p; r; q; ille pcept; s; abstract; ab eo qd; abstrahere pot; sicut distincte dicitur psonas diuinas: s; illud nome psona (quos nos vnuim; est) cōe ad supposita creata et increata: vtr; in p; cōne. iij. q; zc. r; p;ia: q; cōitāde pcept; z vtr; cui cōitāde dicit; sicut eōe. ¶ Quātū ad tū z p; r; iōis ad q; sionē notādū est p;io q; aliqd; dicit; fm substantia dupl; pot; itelligi: fm Rich. de scō vic. ¶ It; no mo v; fm substantia i diuinis q; dicit; substantia tāq; naturā eōem trib;. ¶ It; mo dicit; fm substantia: q; i diuinis p;io p; cōe significat; substantia: no solū dēptice: vtr; sunt natura diuina: eēntia diuisa. ¶ It; de illis itelligēda est regula quā ponit mgr; i lra dif. xxi. v; q; ea q; dicit; fm substantia de oibus psonis cōit;: z de singularis psonis dicit; singularit; ¶ It; hie est itelligēda est illū cōe dicit; d; oē. substantia tenet vnitate: relatiō multiplicat trinitatē. ¶ It; mo

Nota. 1.

Corol. Nota. 2.

Loco. 1.

Loco. 2.

Loco. 3.

Loco. 4.

Arti. 5. Loco. 5.

Arti. 5. Nota. 5.

tas. Itē eēntia nō ē pprietas relatiua: s; res absoluta
 Itē nō generatē. Itē filij est filiatio seu gnatio passi
 ua: p; nō est filiatio: quē utiq; oēs hnt cōcedere: tūc
 ponat r; cor uerna re simplicissima sic possint uerifi
 cari: p; triductio. ¶ **S**ecūda opt. acribas. Sic. l. cō. 2o
 na. in. j. d. xxx. q. 4. z. d. xxvi. 3o b. de ripa. q. tēla
 p; fione p; sicutū p; pprietates absolutas pio. z p relati
 uone ontis qū est p;nti p q dē distinguunt: nō qdē for
 malr: s; qū pncipiatuue: q; natura diuina nō cōstat
 suppositio: nisi p; ontis nō ita ontine siue relatiōe dis
 tinguūt p; fione d; si p; ciptuue reducēdo ad ipm p;nci
 pias: qd nō distinguunt formalr: cōrident d; fionctio
 effectiue i creatur. ¶ **T**ertia est opt. p; cordas cū scda
 i aliq; i aliq; d; cordas. ¶ **C**ōcordat qdē i hoc q; dicit p
 fonas p; sicutū p; pprietates absolutas: vñ dicit illi q;
 in diuinit est eēntia simplicissima eadē i trīb; p; fionis
 Sūt etiā ibi tres res absolute distincte int se qdē reali
 tē est eēntia: r; ab eēntia nō distinguunt realr: s; sunt
 idē eēntie p; sicutū cū eēntia tres p; fionas realr di
 stinctas nō tū p; fient. ¶ **D**iscordāt aut q; dicit q; ni
 bi est penit; imaginabile i diuinit nisi absoluta. Et ita
 negat ibi esse relatiōes reales ontis ab absolut; quō
 cūq; distinctas. Et quātū ad hoc i q; d; discordat opt. tūa
 a scda: videt tertia fore rōnabile qdē scda. Nā si in di
 uinit ponunt relatiōes nō uidet rōnabile dictū q; ille
 nō cōstituāt z distinguāt: nō tū effectiue: sed forma
 liter: q; qū cūq; in aliq; q; se vno: currūt aliq; formalr
 distincta nō est maior rō qre vñū illoz p; sicutū q; rēli
 quū. Si q; in p; p; currūt eēntia p; p; ietas absoluta z
 relatio. s; p; nitas: nō est rō qre mag; vñū hoz p; sicutū
 prem q; aliud. ¶ **S**ic filij aliq; hoz sūt i p; m trē z nō i alia
 p; fionaz p; p; ietas absolutaz p; nitas: nō est rō qre po
 tūz p; p; ietas formalr distinguūt q; p; nitas: z eocuer
 sio: q; vtrūq; eō formalr z pio distinguunt prem a qūbet
 p; fione. Itē mod; loqūdi impūne videt. reor qd; q;
 est ad modū loqūdi sensū h; abito: de di. formalr. q;
 r; di. ij. ¶ **N**ec tū illa opt. negat p; m z sicutū. s; nō negat
 p; m gñare filij neq; p; m z sicutū. p; ducere spū
 scū: sed sicut p; sicutū duab; abedctū oib; alijs cir
 cūscriptis: ille due ab edies eēnt sicutū sicutū: sine qūq;
 reali relatiōe distincta realr ab eis: z sicutū posito deoz
 s; nō absoluto qdē est lapis / qūq; alia re circūscripta:
 ad huc lapis realr dē p; dēt et a deoz deus realr eēt
 cā lapidis iūta eo ipso q; sūt ille tres p; fione vna eēt a
 nulla z vna eēt ab vna: z vna a duab; z vna q; a nulla
 eēt: eēt p; r; alia filij: z tertia. s; sine oī relatiōe reali
 qualiter cūq; distincta ab absolut; p; sicutū. ¶ **N**ichilom in tū illi
 termini p; filij: eēt relatiui: sicut z sicutū cā / causalr
 dē dē z c. ¶ **S**imiliter rōne refert d; cca i cētlogio cō
 clusione. lxxij. §. Itē hūc opt. ij. z. iij. quātū ad illud in
 quo p; cordat multis apparēt; motiuis robozant q;
 rāgent i ar. ij. ¶ **Q**uarta opt. quā **S**eco. dicit esse opt.
 eōem: z est scilicet p; deo. p; r; ar. ij. §. Seco. z c. cam
 di. p;nti est q; p; fione diuine q; relatiōes reales cōstitu
 unt; z distinguunt. p; deo cur; ostēsiōne adducunt a
 uctozitates canonicē scripturē: scōrum patrū dicta z
 rōnes qdā. Et t; h; optiōnes iste q; z. iij. quātū ad id i q;
 cōcordat factū: z h; nō vtr; possint fūntent cū arti
 culo fidet de trinitate p; fionari in vna eēntia. Quia
 tū quart; opt. scō. ii. auc. est magis p; fionaz: atq; apud
 modernos doc. cōiter vltatit: adeo ipsa tanq; verior.
 et cautoz videt eē tenenda. ¶ **P**ro cur; intellectu sup
 positio his q; dicit fūere di. ij. in cōclusionib; 3o textu
 lib; de eēntie diuine simplicitate. z. q. vii. di. euēdē

3o optio

3o optio

Itē dist. viij. q. vii. Itē dist. ix. q. ij. Notandū q; in illa
 materia de p; fionaz d; fionctioe z constitutioe pot; vñ
 dē esse inter doc. d; fionctioe verbalis q; realis: vñ in
 principio. q. hui; p; aut; z loco nisi allegato. q. vi. d. iij.
 scē. Itē sicutū p; fionari realiter d; fionctioe p; fionatū
 nō repugnat diuine simplicitati: ita pariformiter ca
 rundē p; fionari p; p; ietas relatiuas d; fionctioe cō
 stitutiō / simplicitati diuine nō repugnat: vñ paritū. q.
 vij. dist. viij. eo q; cū eēntia nullaten; cōponit; s; eē
 sentie realiter z essentialiter idē p; fiant. Nā cōstitu
 tia p; fionā sunt idem iter re realiter z essentialiter z cū
 eēntia diuina ac p; fionā quā cōstituūt. hūc nulla eēt
 ibi cōpositio. p; lūmū enī d; fionctioe cōponere z consti
 tuere: in cōpositioe enī cōponibilia distinguunt iter
 fe: z negant de seimōe z filij a p; fionctioe. Quia eēt hoīs
 non est homo: sed nec materia est h; se fūa: vñ infra i
 iij. dist. vi. q. ij. In cōstitutioe p; cōstitutioe sibi reali
 ter z essentialiter idē p; fiant z p; fione cōstituūt. ¶ **N**ol
 lit igit simplicitas cōpositioe: sed nō pluralitate eo
 r; q; sunt p; fient idē iter fe vel cū p; fionctioe. ¶ **N**e aliq;
 cōstitutioe est simplicitas cōstitutioe / p; p; fectā idē p;
 p; tate realē z essentialē cōstitutioe cū cōstitutioe z
 inter fe. Et h; in cōstitutioe nulla sit possibilis cōposi
 tio: nec intrinseca nec extrinseca: vñ. §. q. vij. dist. viij.
 z. q. ij. dist. ix. nullaten; repugnat summe simplicitati
 ¶ **T**ercia p; fionā in diuinit cōstitutū eēt essentialiter p; p; i
 etate relatiua: eēt essentialiter z p; p; ietas relatiua suppositio
 rō seu p; fione q; dē cōstitutū fe cōstitutū realiter z essen
 tialiter idē p; fiant: z etiā inter fe ac sine eis p; fionā
 realē seu constitutiū tale esse non possit: de hoc infra. q.
 iij. lat. ¶ **S**ic filij cōstitutū in diuinit dicit eēntia z p; p; i
 etate relatiua vere z affirmatiue p; fiant: z de seimōe z
 de persona seu cōstitutioe tali. Et tū aliqd; vere z certo
 modo tū de eēntia vel p; p; ietas relatiua: q; mō non
 ēz de p; fionā tali: vñ p; generat. p; est formalr suppositio
 firi: eēntia est formalr res absoluta. ¶ **E**ssentia nō ge
 nerat: eēntia nō est formalr suppositio: eēntia diuina
 primo creat: paternitas nō est formalr suppositio: p;
 ternitas est in p; p; paternitas eēt p; p; ietas p; fionalis:
 p; nō est in p; p; nō est formalr p; p; ietas p; fion. ¶ **S**ecūda
 ex p; fice suo mō de alijs p; fionis. ¶ **C**o. o. o. l. ar. iij. fil
 orio nō cōstituūt p; m: q; filiatio non est p; r; nec spū
 rō passua filium Et forte possit addi ad ly relatiua /
 oppositā vel distinctiua vñ dicit. Et p; p; ietas relati
 ua oppositā vel distinctiua / p; p; spirationē actiua. Et
 factū ad hoc. c. firmi. loqūe de p; p; ietas p; fionalis
 Itē in p; fionctioe. Et in personis p; p; ietas. possent etiā
 adduci p; fionctioe dicta scō. Aug. z. alioz nominatū
 p; fionaz p; p; ietas: de q; p; in p; fione. i. infra patebit.
 Et sic h; aliq; vellent dicere: q; p; fione p; fionctioe
 distinguunt: tū p;nt dicere q; primo seipso forma
 liter distinguunt. Nā illo aliqd; distinguūt primo ab
 alio qdē fm se z qdēlibet ab eo distinguūt. Et hūc
 intellectū credo doc. velle de p; fionctioe constitutione.
 ¶ **E**x p; esse em inimit z dicit d; c. xxv. q. ij. q; i diuinit
 sunt tū tres res: q; nō est cōcedēdi q; eēntia z p; nitas
 sunt due res. Nec est incoēmē dicere q; p; fionctioe
 z cōstitutioe sunt idē realr h; nō formalr. Sic enim
 p; nitas est p; r; z p; est p; nitas. Quia lat; z clarus ex
 plicat ista dist. xxvii. vide ibi. p; hoc facile possit
 rīderi ad rōnes d; sego. dist. p;nti. ¶ **S**ecūdo notandū
 q; sicut singularē est in diuinit q; relatiōe distincte
 realr sunt nihilom; realr / vñ substantia z eēntia diuina
 z nō sunt accidētia: sicut oēs relatiōes reales i crea

Nota